# Giới thiệu Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư

**Editor:** Thiếu Máu Team

**Des**: Lix (LMSN)

**Thể loại:** NP, Cao H, Ma quỷ, Ngôn tình, Sủng, Lãng mạn, Hay, HE.

Một câu chuyện tình yêu sắc vô cùng mới mẻ dành cho bạn đọc khi nữ chính lúc đầu là một đạo sĩ giả.

Mặc dầu cũng đã từng nghĩ rằng là một đạo sĩ giả không thể nhìn thấy quỷ, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn âm thầm hi vọng sẽ có một ngày cô đột nhiên có năng lực này.

Sau đó, vào một ngày đẹp trời, cô cuối cùng cũng đã được như ý nguyện rồi.

Nhưng...

"Trong sách không có viết là sau khi ân ái với quỷ là có thể nhìn thấy quỷ nha!"

"Bọn quỷ vô lại nhà các anh, tôi không cần, đừng có ỷ vào việc không bị người khác nhìn thấy mà trêu ghẹo tôi nữa!"

"Còn nữa, cai quản của địa phủ cũng không cần phải tới làm loạn thêm nha!"

Tôi, Giang Tiểu Âm, là một đạo sĩ giả có thể dùng thân thể của mình chế ngự nam quỷ và cai quản của địa phủ. Các đồng nghiệp khác muốn học cũng học không nổi đâu.

- -----

Lời tác giả:

Nam chủ ngoại trừ nam quỷ và cai quản của địa phủ ra thì còn có những người không được bình thường cho lắm.

Truyện sủng! Đâu đâu cũng là nam chủ! Không có mối tình đầu hay mối tình cũ không quên được! Kết cục bảo đảm là NP+HE.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 1: Bị một con quỷ cởi sạch

Edit: May

Beta: Su

"Chị Tiểu Âm, sao hôm nay chị không ở trong văn phòng?"

Giang Tiểu Âm mặc một chiếc áo choàng màu vàng, lúc này đang dán bùa chú khắp căn phòng, vừa dẫm chân lên đỉnh của khung cửa, vừa nghe điện thoại, đáp: "Hôm nay chị nhận sự ủy thác của người ta, phải ở trong căn hộ bị ma ám này một đêm, ngày mai sẽ nói rõ ràng với em sau."

Đáng lẽ nên chuyển cái ghế đẩu qua đây để tiện dán bùa.

Có một góc Giang Tiểu Âm đã thử dán đi dán lại rất lâu mà vẫn không được, nên cô có chút bực tức đem đồ trong tay vứt lên trên tủ giầy đối diện cửa.

"Thật không muốn đi lấy ghế đẩu a——"

Cô dựa người vào cửa rồi đánh lên cánh cửa vài phát cho hả giận.

Giang Tiểu Âm là người phụ trách của văn phòng Giang Thiên Sư. Công việc chính của cô là xua đuổi tà ma, lệ phí tuy cao, song dựa vào danh tiếng không tồi nên cũng có rất nhiều khách hàng. Nhưng sự thực là, Giang Tiểu Âm hoàn toàn không có năng lực nhìn thấy quỷ.

Cô chỉ xem qua một vài cuốn sách cổ được mẹ để lại, học được chút đạo thuật Mao Sơn, biết vẽ ít bùa trừ ma.

Bởi vì những bùa chú cô vẽ có hiệu quả không tệ, cho nên đến nay vẫn không ai biết Giang Thiên Sư chẳng qua chỉ là một đạo sĩ giả.

"A, thật là..."

Mặc dù không tự nguyện, cô vẫn phải bê cái ghế đẩu ở phòng khách vào, có thể thấy trên mặt cô viết rõ hai chữ "không vui". Giang Tiểu Âm đang định quay người lại thì bỗng cảm thấy có thứ gì đó chạm vào người mình. Không những lạnh lẽo, mà còn toả ra hàn khí.

"Khúc Cẩn, có phải là anh không?" Giang Tiểu Âm e dè hỏi, cứng nhắc quay đầu lại, không thấy gì hết.

Khúc Cẩn là chủ nhân của căn phòng này, một tháng trước chết vì trúng độc tại đây, đến nay cảnh sát vẫn không tra ra được kẻ đầu độc. Giang Tiểu Âm nhận lời ủy thác của cha Khúc Cẩn, đến xem căn phòng luôn xảy ra những sự việc kì lạ này có thật là bị ám hay không.

Con quỷ này muốn làm gì? Muốn nhập vào thân xác cô hay muốn giết chết cô? Bùa chú của cô tại sao lại không có tác dụng?

Giang Tiểu Âm vận hành não bộ, đúng lúc định đưa tay cầm lấy lá bùa trên tủ giầy thì bỗng bị một bàn tay vô hình đặt lên ngực, rồi nút áo choàng từng cái bị cởi ra.

"Cái gì vậy?"

Sự lạnh lẽo của căn phòng khiến Giang Tiểu Âm run lên cầm cập, cô có thể cảm nhận được cơ thể người nào đó dán lên lưng cô, ôm chặt lấy cô. Nút áo choàng đã được tháo hết, áo ngực cũng đã được cởi ra.

Một đôi bàn tay có vẻ thon thả đặt bộ ngực không còn gì che đậy của cô, giống như chơi một món đồ chơi.

Giang Tiểu Âm không thể giãy thoát, cố gắng bình tĩnh lại. "Khúc Cẩn... Chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Cô nhớ rõ bức hình chụp Khúc Cẩn được cha mẹ anh cho xem.

Trong bức ảnh là người đàn ông lạnh lùng và đẹp trai với cặp kính vàng, đôi môi mỏng mím chặt, mái tóc ngắn màu đen được chải gọn gàng phía sau, nút áo sơ mi trắng được cẩn thận cài lên cao nhất. Con người anh toả ra một loại khí chất nghiêm túc, cẩn trọng.

Quả thực rất đẹp trai, nhưng cũng không thể dựa vào mình là quỷ mà ức hiếp cô!

"Ưm—"

Đáng tiếc nam quỷ này không hề có ý định ngồi xuống nói chuyện với cô. Bàn tay hết đùa giỡn bộ ngực lại chuyển hướng sang núm vú hồng hào trong tiếng ngâm nga của cô.

"Tại sao mình lại gặp phải một tên quỷ háo sắc như vậy chứ?" Giang Tiểu Âm dựa vào cửa, muốn khóc nhưng không biết nên khóc vì điều gì.

Nghe cô than thở, động tác của nam quỷ sau lưng dừng lại một chút, dường như còn khẽ cười.

Sau đó, đôi tay luồn xuống cởi thắt lưng của Giang Tiểu Âm. Chiếc quần ống rộng màu trắng roi ra ngay sau đó, và chiếc quần lót ren đen mà cô mới mua cũng được cởi ra.

Bây giờ, ngoài chiếc áo choàng bên ngoài ra thì Giang Tiểu Âm hoàn toàn khỏa thân.

"Người và quỷ khác nhau, Khúc Cẩn, chúng ta dừng lại được không?"

"Không được."

Giang Tiểu Âm đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng giống của người đàn ông trong bức ảnh.

Điều này rất không bình thường. Cô không thể nhìn thấy ma, đương nhiên cũng không thể nghe thấy tiếng của bất kỳ con ma nào. Nghe được âm thanh của quỷ khiến cô còn kinh sợ hơn việc sắp bị một con quỷ cường bạo.

Giang Tiểu Âm vẫn đang sợ hãi nên không phát hiện ra rằng, áo choàng của cô đã bị Khúc Cẩn sau lưng ném ra một bên. Hai mông trắng vểnh lên, lộ ra rất rõ ràng trước mắt người đàn ông, cộng thêm tư thế áp người lên cửa của cô.

Trên mông giống như viết bốn chữ.

Nhanh chút cắm tôi.

Cảm giác lạnh lẽo từ mông kéo Giang Tiểu Âm trở lại từ thực tế, và cô quay mặt lại nhìn vào chiếc gương trên tủ giày. Trong gương, có hình ảnh một chiếc áo choàng bị treo lên, còn có một người phụ nữ nhỏ nhắn trần trụi, tựa vào cửa, tư thế giống như đang trong một cuộc hoan ái.

"Đây là lần đầu của tôi, nhẹ nhàng một chút có được không?"

Không thoát khỏi thì chỉ còn cách tiếp nhận, Giang Tiểu Âm chỉ thầm mong lần đầu tiên không quá đau đớn. Hơn nữa, ảnh chụp nam quỷ này rất đẹp

trai, bản thân cũng không phải là chịu thiệt thòi.

"Được." Giọng nam nói bên tai cô. "Thực ra, tôi cũng là lần đầu tiên."

"A?"

Trong tiếng cảm thán của Giang Tiểu Âm, bàn tay của người đàn ông di chuyển xuống phía dưới, xoa xoa môi âm hộ, một ngón tay lạnh lẽo cắm vào âm huyệt của cô, từ từ xoay tròn giống lúc chơi đùa với núm vú của cô trước đó, rồi nhét thêm một ngón tay khác chơi đùa lỗ nhỏ.

"Thật chặt!" Nam quỷ cảm thán. "Thả lỏng một chút!"

"Không được..."

Giang Tiểu Âm cắn răng chịu đựng kích thích hạ thể truyền tới, lắc đầu để không phát ra những âm thanh xấu hổ.

"Nghe lời." Khúc Cẩn rút ngón tay ra và tát hai cái vào mông cô.

Nhìn cô ngoan ngoãn gật đầu thả lỏng âm huyệt gắt gao, Khúc Cẩn mới tiếp tục cắm ngón tay vào huyệt đạo, bắt đầu xoa tròn một cách chậm rãi.

"Thoải mái không?"

Tiểu huyệt lần đầu tiên được một người đàn ông đùa giỡn như vậy, không thể kìm nén mà phát ra âm thanh nũng nịu đầy cám dỗ: "Ưmm... thoải mái..."

"Thật dâm đãng!" Âm thanh lạnh lùng của người đàn ông giờ có chút xấu xa. "Bị một con quỷ không nhìn thấy chơi đùa đến thoải mái như vậy. Tự nhìn mình trong gương xem có giống như đang trong nhà người khác không biết liêm sỉ mà cởi sạch quần áo tự an ủi không?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 2: Gậy thịt lớn của nam quỷ

Edit: May

Beta: Su

Cô mới không muốn xem đâu! Người đàn ông này thật xấu xa!

Giang Tiểu Âm lấy tay che đôi mắt của mình, quyết tâm mặc kệ tên sắc quỷ này, anh làm gì cô cũng sẽ không phản ứng.

"Ha ha." Khúc Cẩn cười nhẹ. Anh tăng tốc độ của ngón tay trong cái lỗ nhỏ, rồi dời ngón tay đang ma sát âm vật đã đến ngực của Giang Tiểu Âm và bắt đầu nhào nặn. "Rõ ràng là khuôn mặt của học sinh, nhưng tại sao vú lại lớn như vậy? "

Cô cũng đâu có muốn vậy đâu.

Cô muốn "Hừ" một tiếng không hài lòng và coi thường, nhưng khi âm thanh phát ra lại biến thành một tiếng kêu gợi tình.

Tiếng rên của Giang Tiểu Âm khiến Khúc Cẩn càng thêm cứng rắn, tuy đã trở thành quỷ, anh vẫn khát vọng người phụ nữ trước mặt này. Anh nghĩ thầm dù sao cũng đã đến bước này rồi, vậy cứ chiếm giữ cô ấy để bản thân không bị mắc kẹt ở đây mãi mãi.

"Cô xem d*m thủy trong tiểu huyệt chảy ướt hết tay tôi rồi kìa!" Rồi anh rút những ngón tay đang cắm vào lỗ nhỏ của Giang Tiểu Âm ra, sau đó xoay người cô lại để cô đối mặt với mình.

Giang Tiểu Âm vẫn không thấy gì ngoại trừ ánh sáng hắt phát ra từ đèn điện.

Rồi cô cúi xuống nhìn bản thân mình.

Cơ thể cô phơi bày hoàn toàn dưới ánh đèn ấm áp, hai bàn tay được người đàn ông nâng lên bám vào cửa. Hai núm vú hồng dựng đứng trên bầu ngực căng tròn, bên dưới là âm mao, nhưng vẫn không thể nào che đậy được tiểu huyệt.

"Khúc Cẩn, anh là đồ vô lại!"

"Rất cảm ơn cô đã đánh giá cao tôi."

Giọng nam thâm trầm phát ra từ phía trước Giang Tiểu Âm, cô gần như có thể cảm nhận được khí lạnh của anh trên má. Rất gần, giống như sắp gắn chặt với cơ thể cô.

Người đàn ông đối diện xoa nắn vú lớn rồi theo đó lại sờ xuống phía dưới. Anh ta trước hết đùa nghịch lông mao, rồi ma sát tiểu đậu đậu của cô, cuối cùng dùng hai ngón tay mở rộng lỗ nhỏ.

"Giang Thiên Sư..." Khúc Cẩn nhìn đôi mắt mờ đi vì hành động của anh, nhướng mày rồi đặt môi lên khóe miệng cô và nói. " Tiểu dâm huyệt sắp được ăn gậy th*t to của quỷ rồi, có vui không?"

"Ưm..."

Giang Tiểu Âm lắc đầu, cố gắng tránh nụ hôn của người đàn ông, nhưng không chống chọi lại nam quỷ. Sau khi vật lộn một lúc, cô chỉ có thể tựa đầu vào cửa, để Khúc Cẩn gặm cắn đôi môi ngọt ngào.

"Xin lỗi!" Đôi môi của người đàn ông rời khỏi cô.

Ngay khi Giang Tiểu Âm nghĩ anh ta sắp buông tha cô, một thứ hình trụ lớn thô to đâm vào tiểu huyệt cô.

"Đau quá!!!"

Cho dù mật đạo đã được dâm dịch bôi trơn, nhưng anh ta cắm vào thô bạo như vậy không khỏi khiến Giang Tiểu Âm đau muốn khóc.

Cơn đau do màng trinh bị xé rách và huyệt nhỏ bị nhồi căng khiến cô không đứng vững.

"Không phải anh nói sẽ nhẹ nhàng sao?"

Giang Tiểu Âm phẫn nộ nhìn vào hư không, thanh âm mang theo sự nức nở.

"Nhịn một chút sẽ hết đau." gậy th*t bị lỗ nhỏ cắn quá chặt đến có chút đau. Khúc Cẩn cũng biết rằng anh ta vừa mất kiểm soát, nhưng anh ta làm sao có thể thừa nhận điều này. "Thả lỏng một chút, đừng cắn quá chặt, sẽ mau hết đau."

Anh nới lỏng sức lực trên tay Giang Tiểu Âm, đặt bàn tay trắng lên mông cô để giữ cô ổn định. Bàn tay khác tiếp tục ma sát âm đế, cố gắng làm dịu cơn đau của cô với sự sung sướng.

"Hỗn đản, biến thái, sắc quỷ, lừa đảo, xấu xa..."

Giang Tiểu Âm liên tiếp nói ra những từ mắng chửi, cũng như dùng hai tay đẩy người trước mặt.

Vừa đúng chạm vào hai vật gì đó nhô lên, cô liền thử nhéo chúng, lại nghe được thanh âm rên rỉ của nam nhân. Giang Tiểu Âm ý thức được rằng đó là núm vú của anh ta, lập tức rụt tay lại.

"Tại sao không tiếp tục?"

Khúc Cẩn mỉm cười, từ từ hoạt động hông của mình, để cho gậy th*t ma sát lỗ nhỏ của Giang Tiểu Âm. Huyệt động đang siết chặt gậy lớn bắt đầu có dấu hiệu thả lỏng. Anh nhìn xuống và thấy dòng máu đỏ chảy ra.

"Còn đau sao?" Anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô.

"Đau..."

Giọng nói vô cũng ủy khuất, nhưng vì để bản thân đỡ đau đớn, cô cũng rất cố gắng thả lỏng.

"Tiểu huyệt của cô dâm đãng như vậy, rất nhanh sẽ cảm thấy thoải mái." Khúc Cẩn bắt đầu nói những lời không đứng đắn để gợi lên ham muốn của cô. "gậy th*t sắp bị tiểu dâm huyệt của cô cắn đứt mất. Nếu đã thích nó như vậy, về sau ngày nào tôi cũng cắm ở bên trong không rút ra nữa!"

"Không... Đừng mà!"

"Tại sao lại không được? Dù sao người khác cũng không nhìn thấy tôi, tôi lúc nào cũng có thể cho tiểu huyệt phía dưới ăn no. Tôi có thể cắm cô ở trên xe búyt, khi cô đi làm, khi cô mua đồ, để mọi người nghĩ rằng cô là dâm nữ, đứng yên cũng có thể phát tình."

"Không cần...Đồ xấu xa, đừng làm như vậy...a..."

Lời nói dâm dục của Khúc Cẩn không chỉ cơn đau của Giang Tiểu Âm biến mất, mà còn khiến tiểu huyệt của cô ngứa ngáy khó chịu.

d*m thủy trong huyệt nhỏ chảy ra ướt đẫm gậy th*t, Khúc Cẩn tăng tốc độ, cố tình hỏi: "Không thể làm gì cơ?"

"A... Chậm một chút..." Giang Tiểu Âm trừng mắt, thở dốc nói."Không được tùy tiện cắm tôi, không được cắm ở trên xe buýt và nơi làm việc..."

"Hừm?"

"Không cho phép ở nơi công cộng cắm tôi đồ xấu xa!"

"Tiểu duyệt dâm đãng của cô lại không nói như vậy đâu!"

Khúc Cẩn đặt cả hai tay lên mông lớn của Giang Tiểu Âm, rồi tát vào mông cô, cùng lúc đó cắm mạnh gậy th*t vào trong. Cây gậy như được mút bởi vô số cái miệng nhỏ trong dâm huyệt, mỗi lần anh ra vào lại chảy ra rất nhiều d*m thủy.

"Được gậy th*t lớn cắm có thoải mái không?" Khúc Cẩn nhìn cái miệng nhỏ của Giang Tiểu Âm vì bị anh đâm quá sung sướng nên chảy ra cả nước dãi. "Thì ra thoải mái đến cả cái miệng trên và miệng dưới đều chảy nước rồi"

"A...a...còn...còn lâu mới chảy nước..."

"Vậy nghĩa là cả miệng trên và dưới đều chảy d*m thủy hử?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 3: Thấy

Edit & Beta: Su Bà Bà

Bởi vì hoàn toàn không nhìn thấy Khúc Cẩn đang ghé vào trên người làm mình nên những cảm quan khác của Giang Tiểu Âm liền trở nên càng thêm mẫn cảm.

côn th*t lạnh lẽo vừa mãnh liệt vừa nhanh chóng thọc vào rút ra trong tiểu huyệt, quy đầu to lớn để ở trước cửa tử cung khép kín rồi va chạm từng chút một với ý đồ muốn chọc thẳng vào bên trong. Giang Tiểu Âm đã hoàn toàn đắm chìm ở trong cơn khoái cảm uốn ngực về phía trước, cuối cùng cũng chịu buông thả bản thân mà bắt đầu rên rỉ dâm đãng lên: "A... Quá nhanh... Chậm một chút... Tiểu huyệt sắp không được rồi..."

Không quá vừa lòng với những gì mà mình nghe thấy, Khúc Cẩn rút côn th*t ra rồi dùng một hơi hung hăng va chạm vào chỗ sâu trong, trực tiếp căng cửa tử cung của cô ra.

"Không cần... Quá sâu!"

Người đàn ông nghe Giang Tiểu Âm thét chói tai xong thoáng dùng sức bóp chặt hạt đậu nhỏ của cô, sau đó dùng giọng điệu nghiêm túc đứng đắn sửa đúng nói: "Là tiểu tao huyệt, tiếp theo không được nói sai."

"Khúc Cẩn... Đừng véo... Sắp hư rồi..." Mặc kệ là kích thích trên âm đế hay là kích thích nơi tiểu huyệt thì cũng đều làm cho Giang Tiểu Âm thoải mái đến sắp điên rồi. "Tiểu tao huyệt sắp bị chơi hỏng rồi... Cầu xin anh, đừng..."

"Bé ngoan."

Khúc Cẩn vừa lòng mà buông hạt đậu nhỏ ở trong tay ra. Nguyên cây côn th*t liên tục được đưa vào bên trong tao huyệt văng bọt nước khắp nơi của cô.

"Nước trong dâm huyệt của tiểu tao hóa thật nhiều, khi đâm thọc thật đúng là thoải mái." Anh dùng lực độ gần như muốn nhét cả tinh hoàn vào bên trong tiểu huyệt mà mạnh mẽ làm Giang Tiểu Âm. "Cô nói thử xem, cô có phải là trời sinh để cho đàn ông chơi đùa hay không? Vú lớn như vậy, tao huyệt chẳng những biết cắn mà d*m thủy còn rất nhiều, thật muốn nhét côn th*t ở trong tiểu nộn huyệt của cô mãi."

Người đàn ông dùng giọng điệu thanh lãnh đứng đắn nói ra những lời dâm mĩ. Mỗi lần nghe thì Giang Tiểu Âm đều có một loại cảm giác bản thân thật sự chính là tiểu tao hóa, ngay cả tiểu huyệt cũng đều bắt đầu trở nên ngứa đến mức khó có thể nhịn.

"Quá... Nhanh... Ân ân... Tao huyệt không phải... Ân... Để đàn ông chơi đùa..." Cô không tự giác mà đong đưa mông nhỏ về phía trước rồi bắt đầu phối hợp với động tác thọc vào rút ra của Khúc Cẩn.

"Còn nói không phải?"

Khúc Cẩn đặt tay trên cằm Giang Tiểu Âm rồi xoay mặt cô qua để cô tự nhìn bản thân mình ở trong gương: "Đã dâm đãng đến như vậy rồi mà còn nói không phải để đàn ông chơi đùa?"

Trong gương, Giang Tiểu Âm chỉ có thể thấy mình đang dang rộng hai chân ra, tiểu huyệt nhích về phía trước. âm đ*o bị thứ đồ gì đó không thể nhìn thấy căng thành hình chữ O, d*m thủy văng ra khắp nơi, chảy dọc từ phần đùi xuống cả sàn nhà.

Kích thích trên thị giác làm Giang Tiểu Âm hét lên một tiếng, một dòng d*m thủy được phun ra từ miệng huyệt.

"Thật thoải mái... Tao huyệt thật thoải mái... Bị côn th*t lớn làm đến cao trào..." Cô duỗi tay vịn lấy người đàn ông không thể nhìn thấy ở trước mặt này, hai chân mềm nhũn cuối cùng cũng khó có thể bảo trì tư thế đứng thẳng.

"Mới chỉ làm lần đầu tiên mà đã triều xuy."

Khúc Cẩn ngoài ý muốn ôm lấy Giang Tiểu Âm rồi nhẹ đặt cô ở trên sàn nhà. Sau đó cũng mặc kệ việc cô có thể thừa nhận ở dưới đất trong cơn cao trào hay không rồi liền bắt đầu càng thêm mạnh mẽ mà thọc vào rút ra trong tiểu huyệt đang co chặt.

"Tao huyệt đã thoải mái đến mức phun nước, cô hẳn là bị dâm phụ, tao hóa bị côn th*t làm chết. Tiểu huyệt cắn côn th*t chặt đến như vậy, có phải không muốn để nó rời đi hay không?"

"Không... Không phải..."

"Nếu không phải thì tôi đây liền rút côn th*t ra mới tốt." Khúc Cẩn chỉ nói vậy mà thôi. Trong loại tình huống này thì làm sao có thể bỏ được mà rút ra?

Nhưng Giang Tiểu Âm lại không biết chuyện đó. Có thể nói rằng, cô hiện tại đã hoàn toàn lâm vào trong bể dục, ý thức mất đi tự chủ, chỉ muốn thứ đồ trong tiểu huyệt kia cắm đến càng sâu, càng nhanh một ít.

"Không cần... Tao huyệt muốn ăn côn th*t... Muốn bị côn th*t đâm chết... Thật thoải mái... Đừng rút nó ra... Dùng côn th*t hung hăng làm tôi..."

"Được thôi."

Mãnh liệt đâm thọc không lưu tình chút nào khiến Giang Tiểu Âm rên rỉ kêu to lên. Nếu có người hiện tại mở cửa thì sẽ nhìn thấy cảnh một cô gái trần truồng đang nằm ở trên sàn nhà, hai chân dang rộng đối diện với phía cửa, tiểu huyệt đong đưa hướng lên trên, đồng thời còn hé miệng rên rỉ dâm đãng.

Khúc Cẩn ôm chặt Giang Tiểu Âm. Anh dùng hết toàn lực cắm cô mấy trăm cái, cuối cùng để quy đầu ở trên vách tử cung rồi bắn ra một dòng chất lỏng lạnh như băng.

"Giang Thiên Sư, dâm tử cung của cô bị tinh dịch của quỷ rót đầy."

Anh run rẩy cái mông, rót hết tinh dịch vào trong tử cung của Giang Tiểu Âm. Nhìn bộ dáng lại lần nữa cao trào bởi vì bị rót tinh kích thích của cô, khóe miệng Khúc Cẩn nhếch lên một cái tươi cười thực nhẹ rồi hôn lên môi cô.

Mà Giang Tiểu Âm lần đầu tiên trải qua hai lần cao trào liên tục, ngay lúc Khúc Cẩn hôn môi thì liền cứ mơ mơ màng màng như vậy mà ngủ thiếp đi.

"Tiểu Âm... Thực xin lỗi, mẹ không thể..."

"Mẹ..."

Chờ khi Giang Tiểu Âm lại lần nữa mở mắt thì trời đã sáng choang. 5 năm qua đi, cô vẫn thường xuyên sẽ mơ thấy giấc mộng đó, nhưng đó cũng lại là giấc mộng mà cô không muốn mơ thấy nhất.

"Người phải nói thực xin lỗi chính là con mới đúng." Cô xoa xoa tóc rồi thở dài một hơi.

Hôm nay, hay là cứ nghỉ phép một ngày đi, cả người đều nhức mỏi, tiền tháng này đã tránh trả cũng đủ rồi, văn phòng đóng cửa một ngày cũng không có ảnh hưởng gì. À đúng rồi, văn phòng? Cô hình như mới tiếp một cái ủy thác, từ từ!

Buổi sáng, Giang Tiểu Âm mới vừa tỉnh lại có chút mê mang rốt cuộc cũng nhớ ra đêm hôm qua mình đã phải trải qua chuyện gì.

"Khúc Cẩn! Tên xấu xa!"

Giang Tiểu Âm xốc chăn lên. Dưới chăn quả nhiên là thân mình không mặc quần áo. Hạ thân tuy không có cảm giác đau đớn gì nhưng toàn bộ thân thể đều mỏi mệt như là bị xe nghiền qua. Cũng không biết bị quỷ bắn vào bên trong có thể xuất hiện kết quả xấu gì hay không? Trong quyển sách mẹ để lại cho cô hoàn toàn không có viết qua tình huống như thế này.

"Tên xấu xa, tôi nhất định sẽ tiễn anh xuống địa phủ!"

"Sáng sớm liền đã có tinh thần như vậy, đêm qua còn chưa bị làm đủ sao?"

Giọng nói quen thuộc đến mức khiến cô khi nghe thấy liền muốn nghiến răng truyền đến từ cửa phòng ngủ, Giang Tiểu Âm hung tợn mà quay đầu nhìn về phía cửa. Nhưng sau khi nhìn đến người đàn ông giống nhau như đúc với người ở trên tấm ảnh chụp thì cô lại sững sờ ngay trên giường.

Người đàn ông soái khí với dáng người thon dài đang nghiêng người dựa vào trên khung cửa. Trên đôi mắt phượng xinh đẹp có tròng một bộ mắt kính tơ vàng, cần cổ thon dài trắng nõn, tuy xương quai xanh bị lớp áo sơmi cài chỉnh tề giấu đi nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra hình dáng tuyệt đối sẽ không quá kém.

"Khúc Cẩn?"

"Có thể thấy tôi sao?" Khúc Cẩn với gương mặt hiện vẻ cấm dục thoạt nhìn một chút cũng đều không cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh nhấc chân bước từng bước một đến trước mặt cô gái bởi vì lần đầu tiên thấy quỷ mà sững sờ rồi cúi đầu nắm vú cô: "Nếu có thể nhìn thấy, vậy thì chúng ta liền làm thêm một lần nữa đi."

"Đi tìm chết a tên xấu xa!"

Đây thật sự là lần đầu tiên cô nhìn thấy, một người có thể dùng biểu tình lãnh đạm như vậy mà nói ra những lời không đứng đắn thế này.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà moaz >< Văn phòng của mấy bạn nek ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 4: Người ủy thác

Edit: Va

Beta: Ami

"Bà Kỷ, ông Khúc, mời ngồi."

Như thói quen mà mời trà hai người đang ngồi trên sô pha, trên mặt Giang Tiểu Âm nở một nụ cười chuyên nghiệp của công việc, ngồi ở trên ghế tròn nhỏ đối diện bọn họ. Hai người kia là cha mẹ của Khúc Cẩn, cũng là người uỷ thác nhiệm vụ lần này của cô.

Một thân tây trang màu đen, người phụ nữ trung niên thoạt nhìn có chút giỏi giang giống Khúc Cẩn đang ngồi ngay ngắn ở trên sô pha nhìn thẳng Giang Tiểu Âm.

Cô gái tự xưng là Thiên Sư này, là do một hộ khách rất quen thuộc của bà giới thiệu, tuy rằng người hộ khách kia tương đối tín nhiệm cô ấy, nhưng mặc kệ là xuất phát từ thói quen nghề nghiệp hay là tính cách của bản thân, trong lòng bà vẫn tồn tại hoài nghi.

"Hồn ma của con trai tôi thật sự đang ở trong phòng này sao?" Kỷ Tích hơi hơi khom lưng, trong giọng nói tràn ngập cảm giác áp bách.

Người đàn ông bên cạnh bà ôn văn nho nhã, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa, nhìn dáng vẻ chính là đang giao hết quyền chủ động cho bà xã của mình.

“Đúng là Khúc Cẩn vẫn còn ở đây.”

Giang Tiểu Âm nhìn chăm chú vào đôi mắt Kỷ Tích, trong giọng nói là xác định không thể nghi ngờ. Nói xong cô quay đầu nhìn về phía Khúc Cẩn đang ngồi ở sườn trên sô pha trong phòng khách.

Người đàn ông nghiêm cẩn văn nhã, tâm trí đang phức tạp mà nhìn cha mẹ của chính mình.

Cái con người bại hoại văn nhã này, buổi sáng còn nhéo ngực cô, nói cái gì mà nếu có thể thấy thì liền làm thêm một lần nên bị cô vác vai xong quăng ngã ném lên trên giường rồi mới chịu ở yên.

Ma, là có thể nhìn xuyên thấu vào bất cứ thứ gì nhờ vào ý nguyện của chính mình, bao gồm cả nhân loại. Vũ khí của cô chính là phù triện, không có phù triện thì cái gì cũng làm không được. Hơn nữa cái con ma này sức lực lớn đến kinh người, cho nên đêm qua cô mới có thể bị Khúc Cẩn cưỡng.

Buổi sáng, Khúc Cẩn là tự nguyện để cô bắt lấy rồi quăng ngã trên giường. Nhớ đến chuyện này, trong lòng Giang Tiểu Âm liền có chút khó chịu vi diệu.

Kỷ Tích đã ngay lập tức chú ý tới ánh mắt cùng biểu tình của Giang Tiểu Âm, nếu con trai bà không ngồi trên sô pha, vậy chỉ có thể nói kỹ thuật diễn của cô gái này thật sự là thật tốt quá. Híp mắt, bà quay đầu nhìn về phía bên kia, giọng điệu có chút run rẩy hỏi: “Hiện tại, nó đang ở đó sao?"

"Dạ."

“Nó…” Kỷ Tích nhắm mắt lại, sửa sang lại cảm xúc của mình xong lúc sau mới hỏi tiếp. "Khúc Cẩn, năm con 16 tuổi, mẹ tặng quà sinh nhật gì cho con?”

"Một quyển hình pháp."

Trong giọng nói thanh lãnh của Khúc Cẩn mang theo chút hương vị hoài niệm.

Ai lại cho con trai mới chỉ 16 tuổi một quyển hình pháp? Biểu tình Giang Tiểu Âm kỳ quái mà nhìn chằm chằm Kỷ Tích, sau đó chậm rãi lặp lại lời của Khúc Cẩn một lần nữa: "Một quyển hình pháp."

"Quả nhiên con ở đây."

Cho dù người phụ nữ 50 tuổi này đã họa tinh xảo trang dung giỏi giang nhưng lần đầu tiên ở trước mặt người ngoài đã nhịn không được mà muốn khóc lên. Bà hiểu con trai của mình, để tài quà sinh nhật 16 tuổi thu được là gì đó, tuyệt đối nó sẽ không nói cho bất cứ ai.

"Khúc Cẩn." Cha Khúc Cẩn, Khúc Bác Diễn duỗi tay ôm người phụ nữ vào trong ngực rồi thở dài hỏi. "Vì sao con vẫn luôn ở lại chỗ này? Là bởi vì không thể đầu thai, hay là không muốn rời đi?"

"Con trai, ba mẹ đều yêu con, nhưng ba mẹ càng hy vọng con có thể tới nơi mà con phải đến."

Nhìn bộ dáng cha mẹ bi thương, biểu tình Khúc Cẩn có chút ảm đạm mà xoay đầu không dám nhìn bọn họ: "Xin lỗi..."

"Anh ấy nói anh ấy cũng yêu hai người."

Giang Tiểu Âm thu hồi mỉm cười, biểu tình nghiêm túc mà nhìn đôi vợ chồng trung niên này nói: "Không phải anh ấy không muốn rời đi, mà là bởi vì oán khí nên bị nhốt lại ở nơi này."

"Bởi vì cho đến nay vẫn chưa tìm được hung thủ đầu độc sao?"

"Ân, không chỉ có như thế....." Giang Tiểu Âm vươn ngón tay ra nhẹ điểm ở trên bàn trà, không màng ánh mắt ngăn trở của Khúc Cẩn mà tiếp tục nói. "Càng quan trọng hơn là bởi vì hai ông bà vẫn chưa chịu buông. Oán khí vì chưa bắt được hung thủ của hai người không tiêu tan nên anh ấy sẽ bị ảnh hưởng mà trở thành tồn tại như Địa Phược Linh."

Mấy chuyện này cô biết được đều là nhờ Khúc Cẩn nói trước khi cha mẹ anh tới.

"Hóa ra là bởi vì chúng tôi sao?" Kỷ Tích rốt cuộc cũng không khống chế được cảm xúc mà khóc lên. "Hóa ra là bởi vì chúng tôi chưa chịu buông sao?"

"Vì sao muốn nói chuyện này cho bọn họ?"

Khúc Cẩn nhìn chằm chằm Giang Tiểu Âm, thậm chí có điểm hoài nghi cô đây là có ý định trả thù chuyện anh là lúc trước.

Giang Tiểu Âm tự nhiên nhìn ra được hoài nghi của Khúc Cẩn, nhưng một khi cô đã làm việc thì tuyệt đối sẽ không để cảm tình cá nhân xen vào trong: "Anh Khúc Cẩn, xin đừng hoài nghi trình độ chuyên nghiệp của tôi."

"Vì sao muốn nói cho chúng tôi biết chuyện này?" Khúc Bác Diễn nhìn Giang Tiểu Âm nói chuyện cùng không khí, lập tức ý thức được con trai mình đã nói gì đó. "Cũng không phải chúng tôi không muốn tiếp thu, nhưng Khúc Cẩn hẳn là sẽ không để cô nói cho chúng tôi biết việc này."

"Bởi vì người ủy thác để tôi làm việc là hai ông bà chứ không phải Khúc Cẩn."

Cô thu tiền thì tất nhiên phải cung cấp hết thảy tin tức về Khúc Cẩn. Cho dù trước đây cô không gặp ma quỷ gì, chuyện này là hành vi lừa gạt, nhưng khi thu tiền thì cô làm việc tuyệt đối nghiêm túc, bằng không cũng sẽ không có nhiều khách hàng tín nhiệm cô đến như vậy.

Đối với thái độ làm việc của Giang Tiểu Âm, mặc kệ là Kỷ Tích hay là Khúc Bác Diễn đều thực vừa lòng. Khúc Bác Diễn vỗ vỗ lưng Kỷ Tích, sau đó nghiêm túc mà nói: "Tôi biết rồi, cô Giang. Rất cảm ơn cô vì đã báo cho chúng tôi biết chuyện này, chúng tôi phải làm gì để con trai chúng tôi sẽ không bị trói buộc ở đây nữa?"

"Đã không còn nữa." Khúc Cẩn đột nhiên nhìn Giang Tiểu Âm rồi nói một câu như vậy. "Hiện tại tôi đã không còn bị nhốt ở chỗ này nữa rồi."

"Vì sao?"

Trong ánh mắt sắc bén của Giang Tiểu Âm mang theo cảm xúc như muốn nhìn thấy đáy lòng anh: "Oán khí của anh không có tăng thêm, cũng không có bất luận lực hỗ trợ gì từ bên ngoài thì vì sao lại không bị nhốt ở chỗ này nữa?"

"Bởi vì cô."

Bởi vì tôi?

Tuy Khúc Cẩn ngậm miệng không muốn giải thích kỹ càng tỉ mỉ, nhưng tay của Giang Tiểu Âm lại gắt gao mà nắm lại. Cô đã hiểu rõ, đêm qua cô bị coi trở thành công cụ để có thể rời đi của người đàn ông này.

Vì sao?

Vì sao làm loại chuyện này cùng cô thì có thể rời đi? Vì sao khi thân thể của cô bị anh chạm vào, so bất luận thời điểm gì khác đều mẫn cảm hơn? Và vì sao Khúc Cẩn lại biết chuyện này?

"Cô Giang? Giang Thiên Sư?"

"Xin lỗi." Giang Tiểu Âm cuối cùng dùng ánh mắt thật sâu mà nhìn thoáng qua Khúc Cẩn, trên mặt lập tức hiện tươi cười phù hợp với chức nghiệp của mình. "Vừa rồi tôi có chút thất thần, xin lỗi."

Trong khi cô thất thần, Kỷ Tích đã khôi phục tinh thần giỏi giang cùng bình tĩnh như ban đầu: "Vừa rồi cô nói con trai tôi đã không bị nhốt ở chỗ này nữa sao?"

"Ân, chỉ có điều là bây giờ anh ấy vẫn không thể đầu thai được, cần tiêu mất oán niệm thì mới được."

"Làm sao để tiêu mất?"

"Đương nhiên là từ trên căn nguyên —— tìm được hung thủ." Giang Tiểu Âm dùng ngón tay chấm nước trong cái ly ở trên bàn trà rồi viết ra hai chữ. "Chỉ có như vậy thì oán niệm của hai ông bà mới có thể hoàn toàn tiêu mất không phải sao?"

"Nhưng mà..."

"Nếu hai người nguyện ý tin tưởng tôi thì có thể ủy thác cho tôi đi làm chuyện này."

Giang Tiểu Âm cười cười, không đợi bọn họ đặt ra vấn đề mà đã liền giải thích nói: "Tôi có ba nguyên nhân để tiếp nhận lời đề nghị này."

"Thứ nhất, việc này xét đến cùng là vì tiêu trừ oán khí của lệ quỷ, thế cho nên phạm trù nghiệp vụ là ở trong văn phòng. Thứ hai, tôi có thể thấy anh Khúc Cẩn, có thể thông qua anh ấy hiểu biết được rất nhiều chuyện mà hai người cùng cảnh sát không thể biết được. Thứ ba và cũng là điều quan trọng nhất..."

"Hiện tại, tôi nhất định là lựa chọn tốt nhất của hai người."

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 5: Tô Nghi Tu

**Edit: Va**

**Beta: Su**

Giang Tiểu Âm trả lời rất tự tin, tự tin đến gãi đúng chỗ ngứa làm người khác không sinh ra bất kỳ một ác cảm nào.

Giống như là nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ, nếu bản thân nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ không có niềm tin đối với sản phẩm của mình thì phải làm như thế nào mới có thể đẩy mạnh món đồ mình muốn tiêu thụ đi ra ngoài.

"Cô Giang, nói thật thì tôi rất thích sự tự tin của cô." Kỷ Tích gật gật đầu với Giang Tiểu Âm xong lại nghiêng đầu nhìn về phía khoảng không kia ở trên sô pha. "Nếu con trai tôi chịu ngồi xuống cho cô làm người câu thông với chúng tôi thì chứng tỏ nó rất tin tưởng cô, thế cho nên tôi cũng nguyện ý tin tưởng cô. Chẳng qua nếu là có ủy thác mới, tôi muốn biết hắn là cô Giang đây muốn thêm cái giá khác đúng không?"

Rốt cuộc cũng nói đến trọng điểm.

Giang Tểu Âm đứng dậy, lấy từ trong túi của mình ra một bảng giá rồi đưa cho Kỷ ích đang ngồi ở phía đối diện.

"Loại chuyện này khả năng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, thời gian không phải một ngày là có thể nhận được ủy thác, mời bà Kỷ đọc mục cuối cùng của bản thu phí một chút." Tạm dừng vài giây, cô nghĩ nghĩ rồi nói thêm. "Tôi không biết Dư Lạc cùng các người nói nhiều hay ít, nhưng tôi bảo đảm nhất định sẽ tiền nào của nấy."

"Cô Giang, cô cứ nói thẳng là bao nhiêu tiền đi."

"50 vạn." Giang Tiểu Âm trả lời dứt khoát lưu loát. "Tôi sẽ tìm được hung thủ giết người, hơn nữa còn sẽ giao cho hai người chứng cứ để có thể định tội hắn ta, sau đó nói cho Khúc Cẩn biết cách để anh ấy có thể an tâm đi đầu thai."

"50 vạn sao?"

Kỷ Tích là luật sư cao cấp, bà làm trong ngành luật sư đã mấy chục năm, còn Khúc Bác Diễn là một giáo sư đại học nổi danh. 50 vạn đối với hai người họ mà nói chỉ là con số nhỏ, huống chi con trai Khúc Cẩn của bọn họ cũng có không ít cuốn sổ trong ngân hàng.

"Tôi có thể hiểu được vì sao cô thu phí cao như thế. Tìm kiếm một hung thủ giết người ngay cả cảnh sát cũng bắt không được đúng là một chuyện nguy hiểm, huống chi còn muốn tìm được chứng cứ để có thể định tội."

Kỷ Tích gật gật đầu, phí thuê luật sư của bà còn cao hơn cả con số này.

"Nhưng mà... Nếu cô không hoàn thành ủy thác thì sao? Còn thời gian ủy thác quyết định như thế nào?"

"Một tháng, thời hạn uỷ thác đúng một tháng, bà Kỷ cảm thấy như thế nào? Nếu đến lúc đó tôi không hoàn thành được ủy thác, thì chỉ thu 10% phí vất vả, điểm này tuyệt đối sẽ viết vào hợp đồng, xin yên tâm."

"Được thôi, nếu cô có thể hoàn toàn giải quyết chuyện này thì 50 vạn cũng không tính là nhiều." Kỷ Tích cùng Khúc Bác Diễn liếc nhìn nhau, sau đó đứng lên. "Không biết khi nào thì có thể gửi hợp đồng cho tôi?"

"Ngày mai tôi sẽ đến văn phòng tìm bà."

Xem ra hai người họ đã phải đi, Giang Tiểu Âm mới nhớ tới chìa khoá phòng cô còn giữ: "Chìa khoá của phòng này tôi vẫn còn giữ..."

“Tạm thời cô cứ giữ đi, trong thời gian tìm hung thủ nói không chừng còn cần quay lại đây, nơi này dù sao cũng là hiện trường vụ án đầu tiên."

"Còn nữa..." Khúc Bác Diễn quay đầu lại nhìn về phía sô pha ở sau Giang Tiểu Âm. "Khúc Cẩn, ba sẽ không nói ba hoa gì. Chỉ cần con nhớ kỹ, mặc kệ con biến thành bộ dáng gì, chúng ta vẫn đều yêu con."

"À đúng rồi, đừng bắt nạt cô Giang đây, phối hợp thật tốt với công việc của cô ấy. Nếu để mẹ biết con dám khi dễ cô ấy thì cho dù biến thành quỷ mẹ cũng sẽ đánh gãy chân của con."

Kỷ Tích nói ra một câu tàn nhẫn như vậy xong liền lập tức đi ra ngoài, Khúc Bác Diễn đưa ánh mắt xin lỗi về phía Giang Tiểu Âm, tiếp đó cười cười rồi đuổi theo.

Phòng này trang hoàng ngắn gọn, cách điệu hào phóng là chủ yếu, lại lần nữa chỉ còn lại có một mình Giang Tiểu Âm.

Còn có cả con quỷ Khúc Cẩn này.

“Anh nói thử xem, nếu tôi nói cho mẹ anh biết chuyện đêm qua anh đã cưỡng bạo tôi thì bà ấy có thể đánh anh đến chết thêm lần nữa không?”

Giang Tiểu Âm lành lạnh nhìn thoáng qua Khúc Cẩn còn đang nhìn chằm chằm cửa phòng mở rộng. Mẹ anh thoạt nhìn tuy rằng cường thế, nhưng tuyệt đối rất yêu thương anh, mà ba anh cũng là như vậy. Đây là một người đàn ông tuổi trẻ đầy hứa hẹn, gia giáo tốt đẹp, cho dù bởi vì oán niệm mà biến thành quỷ thì anh vẫn còn có thể ở trong trạng thái còn lý trí.

Một người như vậy vì sao lại hiếu thắng cưỡng bạo cô?

Một ngày nào đó cô sẽ làm rõ ràng.

Khúc Cẩn hoàn toàn làm lơ lời nói khiêu khích của Giang Tiểu Âm. Anh quay đầu mặt vô biểu tình mà nhìn chằm chằm cô hỏi: "Vì sao?”

Vì sao chủ động nhận sự ủy thác này?

"Ha?" Nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, Giang Tiểu Âm nhìn Khúc Cẩn như một đứa ngốc mà cười ra tiếng rồi trả lời. "Đương nhiên là vì kiếm tiền rồi, nếu không anh cho rằng tôi đang thiệt tình hy vọng tên tội phạm cưỡng gian như anh được siêu thoát sao?"

Đúng vậy, cô muốn kiếm tiền, rất nhiều tiền. Cha mẹ Khúc Cẩn có thể gánh được cái giá uỷ thác cao, bọn họ cũng nguyện ý vì con trai yêu mà bỏ ra nhiều tiền như vậy.

“Pi cà ~ pi cà ~ Pikachu ~~~~"

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng đánh vỡ không khí nặng nề ở trong phòng, Giang Tiểu Âm nhìn thoáng qua màn hình xong lập tức nghe điện thoại.

“Chị Tiểu Âm, hôm nay chị có về văn phòng không?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói trong trẻo của nam sinh. Giọng nói quen thuộc này làm cảm xúc không ổn của Giang Tiểu Âm chuyển biến tốt đẹp không ít: "Về ngay bây giờ. À đúng rồi, Nghi Tu, văn phòng có thêm một vị khách rất đặc biệt, chi tiết cụ thể của chuyện này để khi chị về thì sẽ nói tỉ mỉ cho em nghe.”

“Được rồi chị Tiểu Âm, em ở văn phòng chờ chị về."

Nhìn điện thoại bị Giang Tiểu Âm tắt, Tô Nghi Tu nằm ở trên giường của cô, vùi đầu vào gối của cô hít một hơi thật sâu. Mà tay cậu lại đang nắm côn th*t cương cứng của mình, điên cuồng mà chuyển động lên xuống.

“Chị Tiểu Âm... A a... Thật muốn dùng côn th*t lớn đâm tiểu huyệt của chị… Muốn bắn... Chị Tiểu Âm, em muốn bắn toàn bộ tinh dịch vào trong tử

cung của chị…”

Trên gương mặt thiếu niên của Tô Nghi Tu mang theo hương vị ánh mặt trời thở phì phò, giống tên biến thái mà ngóng nhìn ảnh chụp ở trên điện thoại của mình.

Đó là người con gái mà cậu đã thích 3 năm.

Cậu dùng thời gian 3 năm để bước vào trong cuộc sống của cô, rình coi cô, có ý dâm với cô, giám sát cô.

“Đàn chị, rất muốn nhìn lúc chị bị đàn ông làm là bộ dáng gì."

Thời gian không sai biệt lắm, Tô Nghi Tu tắt màn hình di động, lấy áo mưa và giấy vệ sinh đã dùng rồi xuống khỏi giường, sau đó bắt đầu sửa sang lại giường đệm cho Giang Tiểu Âm. Bởi vì đã đã làm chuyện như vậy vô số lần, thế cho nên cậu thực nhanh có thể khôi phục phòng trở về nguyên dạng, để cô không nhận ra được một chút khác thường nào.

Chẳng qua là trước khi đi, cậu mở tủ chọn hộp đựng nội y của cô, dựa theo trình tự lấy ra một cái nằm trên cùng, đặt ở bên miệng rồi hít vào một ngụm thật sâu.

“Mùi quần lót của chị Tiểu Âm ngửi vẫn trước sau như một.”

Tô Nghi Tu lưu luyến không rời mà thả nó lại vào trong hộp xong lại lần nữa nhìn chung quanh một cái. Có lẽ so với chủ nhân căn phòng này thì cậu còn quen thuộc với chỗ này hơn. Cậu đóng cửa lại rồi dùng chìa khóa khóa trái ở bên ngoài.

“Chị Tiểu Âm nói có khách đặc biệt.”

Đóng cửa cho kỹ xong, Tô Nghi Tu ngoan ngoãn đi vào phòng bếp, bắt đầu làm cơm trưa cho cô và cậu, thuận tiện còn đem áo mưa dính đầy tinh dịch bỏ thêm vào thùng rác.

"Chẳng lẽ là quỷ sao?"

Thiếu niên như ánh mặt trời, năm nay đang học đại học năm ba, là đàn em của Giang Tiểu Âm - đây là suy đoán của một cậu con trai có thể nhìn thấy quỷ.

“Chẳng qua là... Chị ấy cũng không nhìn thấy quỷ."

Đại sư rất có danh tiếng đuổi quỷ trấn trạch ở Sơn Thị - Giang Tiểu Âm, vốn không nhìn thấy quỷ, đây là bí mật mà chỉ có hai người bọn họ mới biết được. Nhớ tới điều này thì đáy lòng của Tô Nghi Tu đã nổi lên một cảm xúc ngọt ngào.

Thật muốn ở cùng chị Tiểu Âm của cậu vĩnh viễn, không xa rời nhau.

*Hội đồng sắc nữ thẩm định xem Tu ca có cute hog nek muahaha ><*

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 6: Cậu ta là bạn trai của cô sao?

Edit: Va

Beta: Ami

Cúp điện thoại với Tô Nghi Tu xong, tâm tình Giang Tiểu Âm tốt lên không ít.

Cô biết hiện tại khi mình trở về thì sẽ có bữa cơm trưa thơm ngào ngạt đang chờ cô. Đàn em ưu tú về mọi phương diện làm người đố kỵ, thành tích học tập siêu cấp giỏi không cần phải nói, hương vị khi làm cơm cũng không kém hơn so với những cửa tiệm bên ngoài.

Lại còn rất đẹp trai nữa chứ!

Khi cô chưa tốt nghiệp, ở trường đại học có không ít chị em muốn theo đuổi cậu ấy. Đáng tiếc đứa nhỏ Tô Nghi Tu này từ nhỏ đã có thể nhìn thấy ma quỷ, vì vậy mà sở thích của cậu với người bình thường cũng không quá giống nhau. Rõ ràng là kỹ thuật viên chuyên nghiệp loại một nhưng lại muốn tới văn phòng của cô để thực tập.

“Anh cùng tôi về văn phòng."

Giang Tiểu Âm quay đầu nhìn thoáng qua Khúc Cẩn không biết đang suy nghĩ gì đó, ngữ khí lãnh đạm mà nói: “Ký lục lúc trước anh tiếp nhận ủy thác ở đâu? Tôi yêu cầu một phần."

Tuy rằng nói Khúc Cẩn làm tình cùng Giang Tiểu Âm cũng không phải là bởi vì thích, nhưng người con gái buổi tối hôm trước mới bị anh làm đến triều xuy, mà bây giờ lại nhìn anh giống như là đang nhìn người xa lạ. Đối lập với bộ dáng như rắn hổ mang buổi sáng mà mắng anh, nếu so với hiện tại thì còn đáng yêu hơn rất nhiều.

Suy nghĩ như vậy làm trong lòng Khúc Cẩn thực không thoải mái.

Giang Tiểu Âm là lần đầu tiên, anh cũng là lần đầu tiên. Hơn nữa, chẳng biết vì sao mà khi anh tới gần Giang Tiểu Âm thì lại không khống chế được bản thân mà muốn làm loại chuyện đó.

"Giang Tiểu Âm?"

Anh lấy giấy chứng minh ra khỏi giỏ sách của cô, nhìn kỹ qua cũng nhớ kỹ toàn bộ tin tức trên chứng minh xong rồi đứng ở phía sau dán vào lỗ tai cô nói: "Tôi cảm thấy cô có thể suy xét một chút chuyện làm bạn giường của tôi, đêm qua chúng ta chẳng phải đều rất sướng sao?"

"A."

Cũng không biết tại sao anh lại nói ra những lời như vậy. Tuy rằng cô xác thật rất sung sướng, sướng đến giống như không có tâm lý kháng cự.

"Khúc Cẩn, có phải sau khi anh biến thành quỷ thìđã quyết định tự trở nên lẳng lơ hay không?” Giang Tiểu Âm lấy một lá phù triện (lá bùa) ra từ trong túi, không nói hai lời liền đã dán trên mặt anh. “Trước khi tôi nhận ủy thác có tra qua tư liệu về anh, biểu hiện được viết trên đó chính là một người đàn ông giữ mình trong sạch, có thể khống chế được nửa người dưới của mình."

“A ——" Phù triện dán ở trên mặt anh, mang theo đau đớn bỏng cháy linh hồn.

Khúc Cẩn lập tức duỗi tay xé rớt nó, ném nó vào chén trà trên bàn trà.

“Vậy mà có thể xé rớt được.”

Giang Tiểu Âm cau mày. Tuy rằng nhận thấy được Khúc Cẩn rất lợi hại, nhưng sao có thể dễ như trở bàn tay mà xé rớt phù triện của cô, so với trong tưởng tượng của cô thì anh đã lợi hại đến nỗi không phải một chút.

“Cô không biết nguyên nhân sao?" Khúc Cẩn tiến lên giữ chặt hai cổ tay Giang Tiểu Âm để cô không thể lấy phù triện được nữa, sau đó dán ở trên lưng cô rồi ma xát hai cái với mông nhỏ của cô xong nói. “Một khi tôi tới gần cô thì sẽ không khống chế được bản thân mà muốn làm chết cô, đêm qua tôi đã rất nỗ lực để nhẫn nại, là cô tự chổng mông vào hướng cửa quyến rũ tôi.”

"Chả nhẽ là lỗi của tôi?!"

"Không, tôi chỉ là đột nhiên ý thức được, có khả năng tôi đã bị người khác tính kế rồi." Anh cúi đầu ngửi ngửi mùi hương ở trên người cô, giọng điệu bình tĩnh mà nói. “Chỉ có điều, người tính kế tôi cũng có thể là cô chứ không phải tôi, tôi không bài trừ loại khả năng này.”

"Biết bị người tính kế thì không cần loạn phát dục!”

Giang Tiểu Âm dùng một chân đạp lên giày của anh, tuy hành động này không thể làm cho Khúc Cẩn đau đớn, nhưng anh vẫn là tương đối khắc chế mà buông lỏng Giang Tiểu Âm ra.

“Nói hết chuyện mà anh biết cho tôi đi."

"Không được, chúng ta hiện tại đều không nhận được sự tín nhiệm từ đối phương, thế cho nên tôi không thể nói cho cô biết.”

"Tôi biết rồi."

Cô vỗ vỗ quần áo của mình xong lại khôi bộ dáng nghiêm túc kho làm việc: "Đưa ký lục ủy thác của anh cho tôi, còn nữa, khi anh còn sống có quan hệ với những ai thì cũng liệt kê ra hết cho tôi."

“Được thôi.”

Khúc Cẩn đáp ứng xong quay đầu lại nhìn thoáng qua biểu tình nghiêm túc của Giang Tiểu Âm. Không thể không nói, bộ dáng cô nghiêm túc làm việc không đem bất luận chuyện cá nhân gì vào thật sự làm anh rất thích.

“Ký lục ủy thác đều có đầy đủ trong máy tính của tôi, muốn tôi bây giờ liệt kê ra cho cô những người có quan hệ với tôi sao?”

“Về văn phòng rồi hẳn liệt ra, nhất định là Nghi Tu đã làm xong cơm trưa và đang đợi tôi, tôi không thể để cậu ấy chờ tôi lâu."

Nghi Tu?

Đây là lần thứ hai anh nghe thấy cái tên này.

Lần thứ nhất là ở vừa rồi trong điện thoại, cô cười cùng người kia gọi điện thoại, lần thứ hai lại là biểu tình ôn nhu mà nói là cậu ta đã làm xong cơm và đang đợi cô. Là bạn trai của cô sao?

"Nghi Tu là ai?" Khúc Cẩn vừa mở máy tính vừa nhìn như lạnh nhạt hỏi. "Cậu ta là bạn trai của cô sao?"

Hai người này sớm hay muộn cũng sẽ gặp mặt.

Suy nghĩ một chút, Giang Tiểu Âm vẫn là nói cho anh tình hình thực tế: "Tô Nghi Tu là đàn em thời đi học của tôi, cũng là thực tập sinh duy nhất bây giờ ở văn phòng. Cậu ấy có thể nhòn thấy quỷ."

Không phải bạn trai a.

Trong lòng Khúc Cẩn có chút vui sướng, lại đột nhiên nghĩ đến những phù triện có hiệu quả tốt đó. Nếu không phải bản thân anh rất lợi hại thì tuyệt đối có thể thua trong tay cái thứ đồ vật kia.

"Những phù triện đó là do cậu ta làm sao?" Giang Tiểu Âm nhìn không thấy quỷ, theo lý thuyết thì cô sẽ không làm ra được thứ lợi hại như vậy.

"Không, là tôi làm."

"Kỳ quái..."

"Kỳ thật tôi cũng luôn cảm thấy rất kỳ quái."

Cô nhìn phim tư liệu trên máy tính của Khúc Cẩn âm bản gần xong nên liền bắt đầu dọn dẹp mấy tách ly trên bàn trà. Chờ mọi thứ đều sửa sang lại sạch sẽ xong thì tư liệu phim cũng được âm bản xong.

"Đi thôi, tiếp theo anh và tôi sẽ đến văn phòng." Giang Tiểu Âm đeo ba lô lên trên lưng của mình rồi bước đến cầm lấy cây dù lớn đặt ở gần cửa.

Mặt trời bên ngoài rực rỡ chiếu nắng, cầm một cây dù như vậy thấy thế nào cũng có chút quỷ dị.

Ánh mắt của Khúc Cẩn lộ vẻ kỳ quái, Giang Tiểu Âm cười cười cũng lười giải thích với anh. Bên trong dù dán một tầng phù triện rậm rạp, là vũ khí bảo vệ tánh mạng của cô, chỉ tiếc ngày hôm qua căn bản không có dùng đến.

Giang Tiểu Âm đứng yên ở ngoài cửa, hướng Khúc Cẩn còn đang ở trong cửa hỏi: “Anh sợ ánh mặt trời sao?"

"Không sợ." Khúc Cẩn lắc lắc đầu, quay đầu lại nhìn cái nơi đã trói buộc mình suốt một tháng. Chính anh cũng không biết cảm giác hiện tại là giải thoát hay là có chút lưu luyến.

Mà Giang Tiểu Âm đã mất kiên nhẫn đứng ở cửa chờ anh làm tốt chuẩn bị tư tưởng.

"Đi thôi."

Vô luận là thời gian bao lâu, khả năng là một phút đồng hồ cũng không có, Khúc Cẩn liền quay đầu từ trong phòng đi ra. Anh không phải là người sẽ do do dự dự, cũng sẽ không vì chuyện mình đã làm mà hối hận. Anh thực xin lỗi vì chính mình cưỡng bách Giang Tiểu Âm, nhưng anh tuyệt đối sẽ không hối hận vì mình đã làm ra chuyện như vậy.

Đứng ở trước cái lối đi nhỏ mà trước kia đã muốn đi qua vô số lần, Khúc Cẩn cúi đầu nhìn chăm chú vào Giang Tiểu Âm rồi nhẹ giọng nói: "Cảm ơn, và còn... Xin lỗi."

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nả >< Thấy thế nào a ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 7: Tôi muốn làm cô ở trên xe buýt

**Edit: Va**

**Beta: Su**

Đây là thế giới xem khuôn mặt mà quyết định cách đối xử nên cô cũng không ngoại lệ.

Giang Tiểu Âm ôm lan can đứng trên xe buýt đang lung lay, trong đầu óc đều đang suy nghĩ vì sao cô không hề đặc biệt chán ghét Khúc Cẩn. Là bởi vì anh đẹp trai sao? Hay là bởi vì anh có biểu hiện hối lỗi? Hoặc là bởi vì đêm qua thật sự rất sung sướng?

"Đã đến Phú Ninh, đã đến Phú Ninh."

Xe buýt dừng lại một lúc, người lên xe như cá mòi, họ tận dụng mọi thứ có thể để chen chúc nhau. Xe vừa dừng ở một quảng trường mua sắm tương đối lớn, thế cho nên người lên xe rất nhiều.

Người chen người trên xe buýt, chỗ Giang Tiểu Âm đứng thẳng lại quỷ dị mà cũng không sai biệt lắm là chỗ vừa đủ cho một người.

"Vì sao không gọi taxi về văn phòng?"

Khúc Cẩn nhíu mày tản hàn khí ra bên ngoài, anh thật sự chán ghét những chỗ người chen người như vậy.

"……"

Đồ quỷ, muốn tôi trả lời vấn đề của anh rồi để mọi người coi tôi như là bệnh nhân tâm thần sao?

Giang Tiểu Âm ôm chặt cái cột ở trước mặt và hoàn toàn làm lơ Khúc Cẩn đang kề sát cô. Ở Chung Sơn Thị, giá gọi xe taxi cao muốn chết, có thể ngồi xe buýt để đỡ tiền cho cô thì vì sao cô phải gọi xe taxi để lãng phí.

Hương thơm trên người Giang Tiểu Âm không ngừng truyền vào mũi của Khúc Cẩn, bởi vì bị những người khác chèn ép, thế cho nên hầu như toàn bộ thân thể anh đều dán sát với Giang Tiểu Âm. Thân thể thiếu nữ nhỏ xinh mềm mại giống như đang không ngừng ma xát với hạ thân anh, Khúc Cẩn hít sâu một hơi, sau đó vẫn quyết định làm chút chuyện khác để phân tán lực chú ý của mình.

"Tiểu Âm."

Anh cúi đầu kề sát miệng vào tai Giang Tiểu Âm rồi thổi một hơi, nhìn bộ dáng cô bởi vì bị lạnh mà co rúm lại một chút, anh mới dùng tay luồn qua dưới nách cô xong nắm lấy đôi vú thật lớn kia.

"Tôi muốn làm cô ở trên xe buýt." Trong giọng nói thanh lãnh của anh còn mang theo vẻ sắc tình truyền vào trong tai Giang Tiểu Âm, nhưng cô cũng không thể đáp lại cái gì khi ở trước mặt công chúng.

Quả nhiên, cô vẫn ghét tên xấu xa này nhất!

Đôi tay thon dài trắng nõn của anh đặt trên ngực cô rồi tùy ý vuốt ve. Tuy rằng lần này người khác nhìn không thấy, nhưng nếu cô cúi đầu thì sẽ thấy được đôi tay kia tàn ác đến cỡ nào.

Cô cắn răng, nghiến từ kẽ răng phát ra ba chữ: "Buông tôi ra." Cơ hồ không có khả năng bị người khác nghe thấy.

Khúc Cẩn coi như hoàn toàn không nghe được gì. Chơi đủ vú lớn ở trên rồi anh lại vói một bàn tay vào trong quần của cô.

Quỷ có thể dùng ý nguyện của mình để xuyên thấu qua bất cứ thứ gì, tất nhiên là cũng bao gồm cả quần áo.

Trực tiếp xuyên qua quần của Giang Tiểu Âm, Khúc Cẩn đầu tiên là tìm thấy âm đế của cô rồi xoa nắn. Cảm nhận được cô gái trong lòng ngực đã bắt đầu bất an mà vặn vẹo, anh lại túm chặt môi âm hộ cô không ngừng đẩy ra xong lại khép, giống như là đang chơi một món đồ chơi gì đó.

"Ân ——"

Hạ thể bị chơi đến bắt đầu phát ngứa nên Giang Tiểu Âm không cẩn thận mà phát ra một tiếng rên rỉ thật nhỏ.

Nghe được giọng của chính mình, cô lập tức cắn môi, cúi đầu vùi miệng vào tóc. Nếu thật sự bị người khác phát hiện một mình cô đứng đây cũng có thể động dục, vậy thì quá không ổn.

Đương nhiên là Khúc Cẩn cũng nghe được tiếng rên rỉ kia. Trong mắt nhiễm ý cười, anh vươn ngón giữa cắm vào trong tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm.

Không cần!

Đôi tay Giang Tiểu Âm nắm chặt lan can, kích thích khi ở nơi công cộng bị ngón tay cắm vào làm tiểu huyệt của cô đã bắt đầu tiết d*m thủy ra. Điều này không có khả năng Khúc Cẩn lại không phát hiện, lời mời tốt nhất có lẽ là làm ướt hết tay anh thay cho lời nói.

Mời anh tiếp tục đùa bỡn cô, làm cô.

"Tiểu tao huyệt của cô đã ướt." Khúc Cẩn cố ý rút ngón tay ra xong đặt ngón tay dính đầy dâm thuỷ ở bên miệng Giang Tiểu Âm. "Tôi muốn cắm côn th*t lớn của mình vào, ngàn vạn lần đừng phát ra tiếng nha, nếu không thì cô sẽ bị người ở trên xe coi như là một cô gái dâm đãng chỉ đứng thôi mà cũng có thể động dục."

Những lời anh nói hiện tại chẳng khác gì đêm qua khi làm cô, cảm giác kích thích khi loại ảo tưởng này giống như là được thực hiện làm tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, cô phát hiện bản thân đang chờ mong côn th*t của anh cắm vào.

"Cô cũng rất chờ mong đúng không?"

Khúc Cẩn phóng côn th*t đã đứng thẳng của anh từ trong quần ra, trực tiếp xuyên qua quần của Giang Tiểu Âm, anh bắt đầu dùng côn th*t ma xát với bên ngoài âm đ*o của cô.

"Cô xem cô đấy, đã chờ mong đến nỗi miệng tao huyệt đã mở lớn chờ đợi côn th*t cắm vào."

Môi âm đ*o phun d*m thủy ra bên ngoài, lúc khép lúc mở, Khúc Cẩn ma xát một hồi xong liền nhắm quy đầu ngay miệng huyệt, sau đó chậm rãi cắm vào: "Sao tao huyệt so với ngày hôm qua còn chặt hơn, là bởi vì bên cạnh có nhiều người như vậy sao?"

Thật sự thì chuyện trên xe buýt kín hết người khiến Giang Tiểu Âm rất khẩn trương, cô sợ người khác sẽ phát hiện ra cô khác thường. Khúc Cẩn ỷ vào việc bản thân là quỷ thế cho nên cái gì cũng dám làm, nhưng cô là con người, cô còn muốn giữ mặt mũi.

Hai tay di chuyển lên trên tiếp tục đùa bỡn cặp vú lớn kia, Khúc Cẩn vừa nắm núm vú của cô rồi xoa nắn vừa ấn đầu v* vào bên trong.

"Nếu còn không thả lỏng một chút thì tôi sẽ phải dùng sức làm cô, đến lúc đó thì cái mà người trên xe nhìn thấy chính là cảnh cô đang liều mạng mà ma xát tiểu huyệt với cây cột. Cô nói thử xem, bọn họ có thể dùng điện thoại chụp ảnh cô rồi sau đó đăng lên mạng hay không?"

Giang Tiểu Âm gần bị khoái cảm bức điên thì nghe thấy Khúc Cẩn nói như vậy, cô hít sâu một hơi, bắt đầu nỗ lực thả lỏng bản thân.

Cô không muốn bị người trên xe coi như tên biến thái tự an ủi ở nơi công cộng.

"Như vậy mới ngoan."

Cảm nhận được tiểu huyệt cắn côn th*t rốt cuộc cũng bắt đầu thả lỏng lại, Khúc Cẩn nâng cánh mông cô, đưa nguyên cây côn th*t của mình vào mật huyệt của Giang Tiểu Âm xong lại chậm rãi rút ra.

Cô muốn côn th*t hung hăng thọc vào rút ra, muốn được lớn tiếng rên rỉ dâm đãng.

Giang Tiểu Âm càng nhẫn nại bởi vì ở nơi công cộng mà có thể càng thêm mẫn cảm mà cảm nhận được gân xanh hằn trên côn th*t đang ma xát với vách tường thịt của cô. Anh khéo léo đâm thọc để quy đầu ở chỗ thịt mềm rồi không ngừng nghiền nát.

Thật thoải mái, tiểu huyệt muốn côn th*t cắm nhanh thêm một chút, càng sâu hơn một chút.

Phát hiện cô đã bắt đầu vô ý thức mà đỉnh động cái mông đón ý hùa theo côn th*t của anh, Khúc Cẩn liền không hề khống chế nữa mà là dùng sức thọc vào rút ra ở trong tiểu huyệt dâm đãng.

"Tao huyệt bị côn th*t lớn đâm trên xe buýt nên thoải mái sao?"

"Tiếp theo, tôi sẽ thử làm cô ở siêu thị xem thế nào?"

"Đâm tiểu tao huyệt thật là thoải mái, côn th*t lớn của tôi cứ bị nó cắn ở bên trong, rút mãi không ra."

"Thật muốn dùng côn th*t lớn đâm hư tao huyệt cô."

Khúc Cẩn vừa làm huyệt vừa thấp giọng nói ra những lời dâm loạn đến cực điểm ở bên tai cô. Người đàn ông này mỗi lần đều có thể dùng giọng nói trầm ổn bình tĩnh mà nói ra những lời khiến người khác mặt đỏ tai hồng, nhưng mà như vậy thì càng có thể làm tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm thêm ngứa ngáy.

Không cần... Tao huyệt thật thoải mái... Muốn bị côn th*t lớn thọc vào rút ra ở trên xe buýt...

Cô thậm chí cũng không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy có ai đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

"Tôi muốn bắn tinh dịch vào bên trong tử cung cô." Khúc Cẩn nói xong liền đột nhiên đâm thẳng tới tử cung của cô rồi bắn tất cả tinh dịch lạnh lẽo vào bên trong. Mà Giang Tiểu Âm bị bắn hết tinh dịch vào trong cũng theo lực quán chú mà căng thẳng thân thể, đạt tới cao trào.

Không cần...

Cô cư nhiên ở trước công chúng bị một con quỷ bắn tới cao trào.

Giang Tiểu Âm hé miệng không tiếng động mà thở phì phò, cô vẫn không nhúc nhích mà mím chặt môi, không dám phát ra một chút tiếng động gì, cũng không dám làm ra động tác nào.

Mà hai người vẫn luôn đắm chìm trong khoái cảm nên không hề phát hiện, chỗ ngồi ở phía sau Giang Tiểu Âm có một người đã mở camera điện thoại ra

rồi quay lại toàn bộ nhất cử nhất động của một người một quỷ ở trên xe buýt xong sau đó gửi đi cho một người nào đó.

*Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nả >< Sẽ là ai đây a ><*

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 8: Giao phong

Edit: Va

Beta: Ami

"Chị Tiểu Âm, chị Tiểu Am?"

Tô Nghi Tu nhìn Giang Tiểu Âm vừa về văn phòng còn chưa kịp chào hỏi thì cô đã lập tức vào phòng ngủ của mình, nhíu mày theo sau gõ vang cửa phòng ngủ của cô: "Chị Tiểu Âm, thân thể không thoải mái sao? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Chị không có việc gì, Nghi Tu, em đi đón khách trước đi, chị lập tức ra liền."

Tuy rằng trong giọng nói của cô có chút thở dốc, nhưng cũng không giống bộ dáng sinh bệnh, ngược lại còn ẩn chứa một chút ảo não cùng quyến rũ.

"Kỳ quái..."

Nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, Tô Nghi Tu đặt nghi hoặc ở trong đáy lòng xuống rồi đáp lại: "Dạ chị Tiểu Âm, chỉ có điều là, nếu thân thể không thoải mái thì nhất định phải nói với em, em đến phòng khách đây."

Văn phòng Thiên Sư cũng không phải là một văn phòng lớn, nó nhỏ đến nỗi trước mắt chỉ có hai nhân viên là Giang Tiểu Âm cùng Tô Nghi Tu.

Văn phòng ở một phố cũ, nơi không biết đã trôi qua bao nhiêu năm lịch sử, đoạn đường phố cũ này là chỗ tương đối hẻo lánh trong nội thành, hơn nữa, cái nhà lầu ba tầng này là của một ông lão cho thuê lâu nên tiền thuê cũng không quý.

Lầu một là quán trà. Theo sườn bên cầu thang hướng lên trên, lầu hai chính là văn phòng của Giang Tiểu Âm.

Từ phố nhìn vào chính là một cái cửa sổ lớn của văn phòng, trên cửa pha lê dán 4 chữ "Văn Phòng Thiên Sư". Dưới cửa sổ là một loạt bàn làm việc, mặt trên chỉ để ba chiếc máy tính, ghế dựa có không ít nhưng bình thường cùng lắm cũng chỉ sử dụng hai cái.

Khu vực làm việc với phòng chiêu đãi khách ở bên ngoài bị Giang Tiểu Âm dùng một tấm bình phong mặt mộc cộng thêm một phiến cửa gỗ ngăn cách. Sô pha, bàn trà, TV, máy lọc nước, giá treo áo, mấy bồn cây xanh, một bộ dụng cụ pha trà, còn thêm mấy cái bình hoa giả và đồ cổ, không được gọi là đơn sơ, phong cách của toàn bộ căn phòng chiêu đãi khách này thiên hướng hiện đại hoá  xen lẫn với sắc cổ.

Có thể nói, đồ nội thất là thứ chiếm diện tích nhiều nhất trong văn phòng.

Lại nhìn sang phải, khu vực làm việc bên trái bị ngăn cách được dùng như là cửa gỗ bình phong. Phía sau kia là phòng ngủ của Giang Tiểu Âm và nhà vệ sinh của văn phòng cùng với một gian phòng bếp nhỏ đến đáng thương —— chỉ đủ để một cái bếp ga cộng thêm cái tủ lạnh.

Nói thật Tô Nghi Tu đặc biệt đau lòng vì Giang Tiểu Âm, tất cả đồ đạc ở đây đều là một mình cô mang theo tinh thần không sợ chết gắng sức đổi lấy, nhưng cho dù như vậy, cô cũng không có nhiều tiền để tiêu xài thoải mái một chút.

"Chào anh."

Bước ra từ sau bình phong, ánh mắt Tô Nghi Tu đã thấy được Khúc Cẩn đầu tiên.

Người đàn ông nghiêm cẩn thanh lãnh đang ngồi thẳng ở trên sô pha, mắt kính tơ vàng, bộ dáng văn nhã soái khí trông có chút quen mắt, người đàn ông này tuyệt đối là mẫu người mà rất nhiều cô gái đang theo đuổi bây giờ. Những cô gái đó đều thích loại hình cấm dục này, chỉ có điều, chị Tiểu Âm hẳn là thích loại hình dương quang soái ca này của cậu hơn.

Tô Nghi Tu nghiêm túc suy tư, cậu tin tưởng vô cùng vững chắc là mình đối với Giang Tiểu Âm đặc biệt hơn những người khác.

"Muốn uống trà không?" Cậu cười sang sảng, sau đó đột nhiên phát hiện người đàn ông trên sô pha này cũng không có bóng.

Tại sao chị Tiểu Âm của cậu lại mang một con quỷ về?

"Cậu thấy được tôi." Khúc Cẩn ngẩng đầu nhìn thiếu niên dương quang đang đứng ở trước mặt anh, thực mau đã đoán được người này là ai. "Cậu là Tô Nghi Tu đúng không? Tôi là Khúc Cẩn, nếu cậu thực tập ở văn phòng này thì cũng nên biết tên của tôi."

À đúng rồi, đây là một uỷ thác mà chị Tiểu Âm tiếp nhận. Lúc trước ở nhà ma kia, anh có kỹ càng tỉ mỉ điều tra qua tư liệu người chết.

Khúc Cẩn, công việc là luật sư, nguyên nhân chết vì trúng độc, thời gian tử vong là một tháng trước.

Chẳng trách khi cậu nhìn thấy ánh mắt người đàn ông này thì có một loại cảm giác quen thuộc quỷ dị, thì ra lúc trước bọn họ xác thật là đã gặp qua. Chỉ có điều là, thứ cậu gặp qua chỉ là di ảnh của người này mà thôi.

"Tại sao anh lại muốn đi theo chị Tiểu Âm?" Tô Nghi Tu ngồi ở sô pha đối diện Khúc Cẩn, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười như cũ nhưng trong mắt cậu lại không có nhiều độ ấm. "Vì sao muốn quấn lấy chị ấy? Quỷ hắn là nên đi đường mà nó nên đi."

Người sống nếu tiếp xúc với quỷ trong khoảng thời gian dài thì sẽ bị tổn hại đến dương khí, kết quả của việc tổn hại quá nhiều dương khí chính là sẽ giảm thọ và dễ dàng sinh bệnh.

"Tôi không hề quấn lấy cô ấy."

Địch ý của Tô Nghi Tu quá mức rõ ràng, nhưng Khúc Cẩn cũng không có để cái địch ý này ở trong lòng. Hai tay anh nắm lại với nhau để ở trên đùi xong lãnh đạm trả lời: "Là cô Giang tự dẫn tôi tới đây, còn vì sao cô ấy làm vậy thì cậu đợi lát nữa rồi hỏi cô ấy đi."

"Tôi biết rồi, đợi lát nữa tôi sẽ hỏi chị Tiểu Âm." Nói xong, Tô Nghi Tu mở hộp dụng cụ pha trà ở bên cạnh, sau đó nấu bình nước ấm rồi cố ý thân thiết hỏi. "Anh Khúc, anh muốn uống trà gì?"

Quỷ không thể ăn cái gì thì tất nhiên là cũng không uống được trà.

Ý thức được chuyện bản thân từ sau khi biến thành quỷ, bất luận là cái gì cũng không giống người sống, đối với đại đa số người mà nói đều là một loại cảm giác thống khổ. Tô Nghi Tu từ nhỏ đã có thể thấy quỷ thì không có khả năng là không biết, đúng là cậu cố ý hỏi như vậy.

Cho dù là tồn tại khả năng nào xúc phạm tới Giang Tiểu Âm, anh cũng đều hoàn toàn chán ghét.

Nếu Khúc Cẩn đi theo Giang Tiểu Âm thì sẽ tổn hại đến dương khí và chiết thọ mệnh của cô ấy, chỉ là nhìn mặt một cái, Khúc Cẩn liền thành công vinh thăng trở thành người cậu chán ghét nhất.

Trò xiếc của Tô Nghi Tu sao Khúc Cẩn lại nhìn không ra, tuy rằng đáy lòng có chút không thoải mái với ánh mắt như vậy, nhưng trên mặt anh vẫn là bộ dáng lạnh nhạt không gợn sóng.

"Trà Long Tĩnh." Khúc Cẩn nâng mi thì vừa vặn liền nhìn thấy Giang Tiểu Âm đã thay xong quần áo và đang đi ra từ phía sau. "Tiểu Âm, thân thể tốt hơn chút nào chưa?"

Tiểu Âm?!

Trong nháy mắt, nụ cười của Tô nghi tu đình trệ, anh híp mắt nhìn chằm chằm biểu tình rõ ràng nhu hòa xuống của Khúc Cẩn, trong đầu óc chỉ đều suy nghĩ con quỷ này có quan hệ gì với chị Tiểu Âm!

Anh còn có mặt mũi hỏi tôi là thân thể đã tốt hơn chút nào chưa sao?

Giang Tiểu Âm liếc trắng Khúc Cẩn một cái, nỗ lực làm bản thân thoạt nhìn không chút khác thường. Nhưng trên thực tế, chỉ cần cô vừa nghe thấy giọng nói của Khúc Cẩn thì đã liền bắt đầu không nhịn được mà nhớ tới chuyện phát sinh ở trên xe buýt.

"Cảm ơn anh Khúc đã quan tâm, thân thể của tôi rất tốt."

Mặt có chút nóng lên, Giang Tiểu Âm ngay lập tức ngồi vào bên cạnh Tô Nghi Tu, giả bộ khụ một tiếng mới nói tiếp: "Anh Khúc cũng thấy rồi đấy, nơi này của tôi chỉ nhỏ như vậy, trong khoảng thời gian này, anh có thể miễn cưỡng ở lại văn phòng chứ?"

"Chị Tiểu Âm, nếu không thì để anh Khúc ở chỗ của em đi, lầu ba còn có hai phòng ngủ trống." Tô Nghi Tu nhân lúc Khúc Cẩn chuẩn bị trả lời Giang Tiểu Âm mà xen vào tiếp lời trước.

Lầu ba trên văn phòng là cái nhà ở có ba phòng, trước mắt đã bị Tô Nghi Tu thuê ở rồi.

"Sẽ không gây phiền toái thêm cho em chứ? Uỷ thác này là chị nhận, chị cảm thấy vẫn là nên..."

Giang Tiểu Âm cũng biết khi ở cùng quỷ thì sẽ tổn hại đến dương khí, chính cô giảm thọ cũng thôi không sao, nhưng Nghi Tu không thể giảm thọ cùng cô.

Duỗi tay đánh gãy lời nói của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu kéo tay cô nghiêm túc nói: "Chị Tiểu Âm, bây giờ em cũng là một thành viên trong văn phòng, huống chi, từ nhỏ em đã bắt đầu giao tiếp với quỷ, chị không cần lo lắng cho em."

Lòng bàn tay của Tô Nghi Tu rất ấm, tay cô bị cậu nắm chặt nóng đến mức làm tim đập liên hồi.

"Vậy... Vậy tạm thời cứ như vậy đi, chị sẽ tranh thủ sớm hoàn thành ủy thác."

Giang Tiểu Âm có chút hoảng loạn rút tay về. Vì để che dấu chuyện tim mình đập nhanh không bình thường vừa rồi, cô đứng dậy vừa đi đến bên trái văn phòng, vừa dùng giọng điệu có chút chột dạ nói: "Nghi Tu, em lại đây, chị nói cho em về nội dung uỷ thác."

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nả >< 2a này cute vl:v

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 9: Thử làm một lần đi

Edit: Va

Beta: Ami

Ý kiến của tôi vậy mà lại bị lơ hoàn toàn sao?

Khúc Cẩn ngồi trên sô pha nhìn hai người kia đi vào phòng làm việc trong văn phòng, biểu tình lạnh đến giống như là phía tây Liberia bị gió lạnh thổi qua.

Người tên Tô Nghi Tu này khẳng định thích Giang Tiểu Âm, mà bộ dáng Giang Tiểu Âm nhìn cũng không giống là hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ là khả năng cô cũng không có nhận thấy được cảm giác vượt qua mức tình cảm bạn bè này.

"Chậc."

Vì sao nghĩ đến chuyện này, anh lại cảm thấy khó chịu? Là dục vọng chiếm hữu đối với cô sao?

Là học bá, cuồng công việc, có thể để sau lưng bất luận một quyển từ điển luật pháp nào, Khúc Cẩn 26 tuổi vẫn chưa từng nói qua chuyện yêu đương, thế cho nên anh căn bản không biết thích một người là cái gì cảm giác.

"Chẳng qua cũng chỉ là thân thể đang phân bố phenylalanine ra chứ không có bất luận ý nghĩa gì."

Anh cúi đầu lấy bình trà tự rót cho mình một tách trà Long Tĩnh, hương mù lượn lờ dâng lên làm đôi mắt anh thoạt nhìn có chút mơ hồ. Anh không thể phủ định chuyện bản thân có cảm giác tình dục đối với Giang Tiểu Âm, hơn nữa còn giống như là nghiện ma túy, đã làm rồi thì không có cách nào tự khống chế được. Nhưng tình yêu....

Hai người họ chỉ mới biết nhau có một ngày, thật sự có khả năng sinh ra loại tình cảm này sao?

"Chị Tiểu Âm, sao chị lại đột nhiên có thể thấy quỷ?"

Trong phòng làm việc, vấn đề mà bây giờ Tô Nghi Tu quan tâm nhất chính là cái này: "Không phải là em không hy vọng chị thấy quỷ, em chỉ sợ đây là bởi vì thân thể của chị Tiểu Âm đã xảy ra vấn đề nên chị mới có thể thấy quỷ."

Cho dù trong lòng có không vui, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn muốn biểu hiện ra hình tượng đàn chị thong dong ở trước mặt đàn em.

Cô mỉm cười duỗi tay vỗ vỗ bả vai của Tô Nghi Tu rồi nói: "Yên tâm, thân thể của chị chẳng lẽ chị không biết sao? Chắc là do chị đột nhiên thông suốt, hiện thực cũng không phải không tồn tại tình huống như vậy."

"Ân —— mặc kệ nói như thế nào thì thân thể của chị cũng là quan trọng nhất, không được làm xằng làm bậy!"

"Dạ dạ dạ. Ba Nghi Tu, con đã biết."

"A, chị thật là..."

Bởi vì Tô Nghi Tu thường xuyên giống như ba của Giang Tiểu Âm, quan tâm cô và dạy dỗ cô, thế cho nên khi bị một đàn em như cậu khuyên bảo thì Giang Tiểu Âm sẽ kêu cậu là ba.

Tuy rằng là một kẻ si tình biến thái, nhưng Tô Nghi Tu không có hứng thú loạn luân. Mỗi lần vừa nghe cô kêu như vậy, cậu đều có một loại xúc động muốn dùng côn th*t trực tiếp lấp kín miệng cô.

"Cơm trưa!!! Chị Tiểu Âm, cơm còn ở trong phòng bếp đó!"

Tô Nghi Tu hô to nhìn phía phòng bếp, cơm anh nấu chắc cũng đã lạnh rồi, đều là bởi vì người đàn ông đáng ghét Khúc Cẩn kia.

"Ục ục ——" bụng rất phối hợp mà kêu lên một tiếng, lúc này, Giang Tiểu Âm mới nhớ ra buổi sáng mình đã ăn qua một ổ bánh mì mà đêm qua có mang theo. "Đều là vì tên hỗn đản Khúc Cẩn kia!"

Giang Tiểu Âm đi ra khỏi phòng làm việc của văn phòng, trong khi Khúc Cẩn vẫn còn chưa hiểu rõ nguyên do thì cô đã trừng mắt liếc anh một cái, sau đó, cô mới đuổi theo Tô Nghi Tu vào phòng bếp.

Chuyện gặp quỷ Khúc Cẩn tạm thời sẽ không nói.

Tóm lại, Tô Nghi Tu vẫn cảm thấy mỹ mãn mà nhìn Giang Tiểu Âm ăn xong cơm trưa có trộn tinh dịch của anh, cô vẫn như cũ không hề nhận thấy được một chút gì, còn không ngừng mà khen anh làm cơm thật ngon, muốn ăn cả đời gì đó nữa.

"Em cũng muốn cho chị Tiểu Âm ăn tinh dịch của em cả đời."

"Rất muốn ra vào trong cái miệng nhỏ của chị Tiểu Âm, sau đó bắn tinh dịch vào miệng chị."

Cơm nước xong, Tô Nghi Tu ở lầu ba của toilet nhà mình, một bên hồi tưởng Giang Tiểu Âm không ngừng mở cái miệng nhỏ ra, một bên xoa xoa côn th*t, sau đó lại bắn một phát.

Nếu Giang Tiểu Âm biết lúc cô ăn cơm, cậu trai mới lớn này đang suy nghĩ cái gì thì cũng không biết về sau có còn dám nói ra lời nói như vậy nữa hay không.

Xử lý mấy chuyện vụn vặt linh tinh xong, cũng nói hết cho Tô Nghi Tu biết toàn bộ nội dung ủy thác, Giang Tiểu Âm đã bắt đầu ngồi trong văn phòng viết bản hợp đồng.

"Từ này dùng không đúng."

Khúc Cẩn đứng ở phía sau Giang Tiểu Âm, thường chỉ cho cô những từ dùng không đúng trong hợp đồng.

Biết người đàn ông này chính là luật sư, Tô Nghi Tu đối với chuyện này không có phát biểu bất luận ý kiến gì. Tuy không học qua pháp luật, nhưng Giang Tiểu Âm cũng đã từng ôm từng cuốn từ điển luật pháp thật dày tự học qua. Có một người chuyên nghiệp chỉ đạo cô một chút, nhìn như thế nào thì cũng cảm thấy tốt.

"Cô có học qua luật sao?" Mấy tiếng sau, Khúc Cẩn cầm mấy tờ hợp đồng mà anh nghĩ là đã đóng dấu xong ra, có chút ngạc nhiên.

"Tự học qua."

Giang Tiểu Âm ngồi ở trên ghế duỗi eo, tầm mắt nhìn về phía thời gian bên dưới góc phải máy tính.

"Nghi Tu, em có thể tan tầm." Cô đứng lên, hai tay ấn ở trên vai Tô Nghi Tu còn đang sửa sang lại ký lục ủy thác của Khúc Cẩn. "Đã 6 giờ, chúng ta cùng nhau về, ngày mai lại tiếp tục."

"Được, ngày mai tiếp tục."

Tô Nghi Tu thực dứt khoát làm xong việc liền đứng dậy chạy lấy người. Chỉ có điều là sau khi tắt máy tính của cả hai người xong, cậu liền túm Giang Tiểu Âm cùng nhau ra khỏi bàn làm việc văn phòng.

"Đêm qua bận cả đêm, hôm nay chị Tiểu Âm phải nghỉ ngơi cho tốt đi, à mà, đợi lát nữa nhớ ăn cơm chiều." Cậu nở một nụ cười sáng lạn thoải mái của tuổi trẻ, sau đó thuận tay khóa trái cửa văn phòng.

"Chìa khoá thì em sẽ mang đi theo."

"Cậu nhóc chết tiệt này."

Cửa văn phòng bị Tô Nghi Tu đi ra ngoài đóng lại "Bang" một tiếng, Giang Tiểu Âm lập tức thuần thục mà đi qua từ cửa lớn khóa trái bên trong. Khúc Cẩn kỳ thật rất tò mò nhưng ánh mắt lại hoàn toàn làm bộ như không có hứng thú gì, cô ngồi xổm xuống, lấy ra một chiếc chìa khóa khác từ trong chậu hoa lớn gần cửa.

"....."

"Hợp đồng còn có chỗ nào cần sửa lại sao?" Giang Tiểu Âm hỏi Khúc Cẩn đồng thời lau khô chìa khóa, dùng nó mở cửa văn phòng ra.

"Còn có một chỗ."

Khúc Cẩn chỉ cho Giang Tiểu Âm chỗ cần sửa chữa kia, nhìn cô lại ngồi trở lại trước máy tính của mình.

“Không phải đã tan tầm rồi sao?” Anh đứng dậy tựa vào khung cửa, nhìn chăm chú Giang Tiểu Âm mở máy tính lên tiếp tục sửa chữa hợp đồng.

“Tôi không nói như vậy thì Nghi Tu sẽ không chịu tan tầm. Cậu ấy đến văn phòng của tôi thực tập vốn dĩ chính là đại tài tiểu dụng, huống chi còn giúp tôi không ít, công việc này vốn không phải của cậu ấy, tôi không thể thủ sẵn cậu ấy, bắt cậu ấy bồi tôi cùng nhau tăng ca.”

Giang Tiểu Âm sửa chữa tốt hợp đồng cuối cùng rồi đóng dấu xong lại bắt đầu sửa sang ký lục uỷ thác của Khúc Cẩn.

Loại cảm giác giữa Tô Nghi Tu và Giang Tiểu Âm làm người khác hoàn toàn chen vào không lọt, quen thuộc cùng hỗ động làm Khúc Cẩn lại có chút không quá thoải mái.

“Tiểu Âm.” Anh khom lưng dán môi ở bên tai Giang Tiểu Âm rồi nhẹ giọng nói. “Có muốn làm một lần vơia tôi trong văn phòng không?”

“Làm ơn đừng khinh nhờn nơi tôi làm việc.”

Vẻ mặt Giang Tiểu Âm lạnh nhạt cự tuyệt đề nghị của Khúc Cẩn.

Tuy rằng trên thực tế, khi Khúc Cẩn nói xong câu nói kia, cô thật sự có động tâm một chút, chỉ có một chút mà thôi, cô thề.

Thân thể thật là trở nên quá kỳ quái, giọng nói của Khúc Cẩn đối với cô mà nói giống như là thuốc kích dục.

Giang Tiểu Âm cắn môi, không quá tự nhiên mà xoay xoay cái mông trên ghế, sau đó nỗ lực làm bản thân hòa mình vào công việc để quên đi dục vọng.

Thân thể của cô tuyệt đối là có vấn đề!

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nả ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 10: Giao dịch

**Edit: Va + Su**

**Beta: Su**

Làm cơm chiều, ăn cơm chiều cùng chị Tiểu Âm, theo dõi hình ảnh trong văn phòng, tăng ca cùng chị Tiểu Âm.

Sau khi tan tầm, mỗi ngày Tô Nghi Tu đều lặp lại những bước như vậy, làm không biết mệt, cũng không phiền chán.

Cậu biết Giang Tiểu Âm cất giấu chìa khoá ở chậu hoa, cậu cũng biết cô thường xuyên tăng ca thay anh ở văn phòng đến đêm khuya, nhưng cậu cũng không chọc phá. Nếu mạnh mẽ đòi ở lại tăng ca cùng, chị Tiểu Âm của cậu sẽ băn khoăn không cách nào an tâm làm việc, cũng sẽ phải trả lương cho cậu nhiều hơn.

Cậu không cần cô trả tiền lương dư thừa cho cậu, thậm chí cậu còn muốn cho cô tiền để cô trả những món nợ đó, nhưng chị Tiểu Âm của cậu tuyệt đối sẽ không nhận.

"Chị Tiểu Âm của em...."

Tô Nghi Tu chỉnh sửa ký lục một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Âm thông qua màn hình máy tính, sau đó si ngốc cười một hồi xong lại tiếp tục bắt đầu sửa sang lại.

Máy theo dõi của văn phòng là Giang Tiểu Âm trang bị, nhưng cô không biết ngay ngày đầu tiên Tô Nghi Tu đã phá giải mật mã của cô. Sau đó, cậu còn trộm đặt máy theo dõi trong phòng ngủ của cô, vị trí đối diện giường cô.

Giang Tiểu Âm đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả và vẫn còn đang làm việc trong văn phòng.

Người đàn ông Khúc Cẩn này hoàn toàn là thánh cuồng công việc, sửa sang lại uỷ thác của một năm gần đây nhiều đến làm sọ não cô đều đau.

"Anh thật đúng là người cuồng công việc...."

Giang Tiểu Âm ngẩng đầu liếc nhìn Khúc Cẩn một cái, sau đó cô phát hiện người đàn ông vừa rồi còn trộm ngắm cô đã lập tức nghiêm trang cúi đầu nhìn về quyển sách trong tay mình.

"Sách đẹp không?" Giang Tiểu Âm chống đầu hỏi anh một câu.

Một tiếng đồng hồ trước, cô đã thấy anh mở quyển sách ngay chính trang đó, cũng không biết trong một tiếng đồng hồ qua, anh đã nhìn cái gì mà không thèm lật sang trang.

Khúc Cẩn lãnh đạm gật gật đầu trả lời: "Cũng không tệ lắm."

"Nga."

Cô cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, sau khi hỏi xong, Giang Tiểu Âm lại bắt đầu tiếp tục công việc của cô.

Bộ dáng phụ nữ nghiêm túc làm việc thật sự phi thường mê người. Tóc dài bị cô tùy ý búi thành một búi, tóc mái bên sườn có vài sợi roi xuống rũ ở bên tai, bởi vì ngại ngứa nên cô duỗi tay vén chúng nó ra sau tai.

Giang Tiểu Âm khi búi tóc lên càng giống học sinh trung học, giờ phút này mang theo một loại mị lực độc đáo đan xem giữa con gái và phụ nữ.

"Tiểu Âm, tôi muốn làm cô."

"Chắc anh là Teddy biến thái a?"

"Cứ cho là vậy đi." Khúc Cẩn cũng cảm thấy bản thân bắt đầu từ ngày hôm qua liền không thể hiểu được mà trở nên giống như một con gấu Teddy tùy thời tùy chỗ đều có thể động dục. Anh đứng dậy đặt quyển sách ở trên bàn rồi đứng ở phía sau Giang Tiểu Âm xong khom lưng sờ lên ngực cô. "Tôi biết cô cũng muốn. Nếu chúng ta đều muốn, vậy thì vì cái gì mà không thể làm a?"

"Ân ——"

Vú bị Khúc Cẩn nắm, Giang Tiểu Âm mẫn cảm phát ra một tiếng rên rỉ.

Cô kéo tay Khúc Cẩn ra, trước nhìn thoáng qua đồng hồ bên dưới ở góc phải máy tính. Bây giờ đã là 11 giờ đêm, vậy thì cô sẽ tăng ca đến 12 giờ rồi mới đi ngủ luôn vì để không ảnh hưởng đến trạng thái công việc ngày hôm sau.

"Khúc Cẩn, tôi hỏi lại anh một vấn đề." Giang Tiểu Âm cúi đầu, nhìn chằm chằm bàn tay trắng nõn xinh đẹp của anh bị cô túm chặt kia rồi mở miệng. "Anh có hối hận không? Thật sự cảm thấy có lỗi sao?"

"Xin lỗi, nhưng tôi không hối hận." (Ngầu ghê>>>>> #Va)

Giọng nói anh thanh lãnh làm Giang Tiểu Âm nở nụ cười, cô đứng dậy khỏi ghế rồi xoay người nhìn thẳng vào Khúc Cẩn.

"Khúc Cẩn, chúng ta làm giao dịch được không?"

Biểu tình của Giang Tiểu Âm rất nghiêm túc, Khúc Cẩn không rõ ngọn nguồn mà bị luống cuống một chút ở trong lòng, cứ cảm thấy nếu sau khi đáp ứng thì sẽ mất đi thứ gì đó.

"Giao dịch cái gì?" Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt anh vẫn duy trì bộ dáng mặc kệ sóng gợn mình vẫn không lung lay kia.

"Tôi có thể làm bạn giường của anh." Giang Tiểu Âm khoanh tay, khóe miệng gợi lên một nụ cười kỳ quái. "Nhưng nếu muốn trao đổi thì anh cần phải nói ra tất cả những chuyện anh biết cho tôi, một chữ cũng không được sót."

"Bạn giường..."

Tuy rằng Khúc Cẩn từng đề nghị qua một lần, nhưng lời này từ miệng Giang tiểu âm nói ra liền có chút không giống nhau.

Ang nhìn chằm chằm biểu tình của Giang Tiểu Âm, muốn thấy rõ ràng rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng không nhìn ra được gì cả. Hơn nữa, nếu anh không đồng ý, có Tô Nghi Tu ngáng đường thì khẳng định anh sẽ càng ngày càng khó tiếp cận Giang Tiểu Âm.

"Được."

Khúc cẩn do dự hơn mười giây, cuối cùng vẫn là lựa chọn đồng ý.

"Cho dù là bạn giường cũng vẫn phải có quy định." Giang Tiểu Âm vươn một ngón tay hướng Khúc Cẩn rồi tiếp tục nói. "Không được ép tôi làm khi tôi không muốn, nếu tôi không muốn, nhịn không được cũng phải được cho tôi. Chỉ có một cái quy định này thôi."

Thật đúng là lợi hại.

Khúc Cẩn nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ của Giang Tiểu Âm, anh đã hoàn toàn hiểu rõ rốt cuộc cô muốn làm gì.

Cô tiếp thu dục vọng của anh, thản nhiên đối mặt với nó đồng thời đổi lấy tin tức quan trọng mà mình cần nhất, hơn nữa đem quyền chủ động từ trên tay anh giành trở về. Lại còn lợi dụng việc anh cảm thấy có lỗi với cô, trong tình huống đã đáp ứng giao dịch thì có rất lớn khả năng anh cũng sẽ đáp ứng một

quy củ duy nhất này của cô.

"Được thôi."

Kết quả cũng xác thật như cô suy nghĩ.

"Nếu tôi nhớ không lầm thì cô năm nay mới chỉ 23 tuổi." Khúc Cẩn bước tới trước mặt Giang Tiểu Âm, mặt vô biểu tình mà xoa xoa gương mặt cô. "Tôi rất tò mò, rốt cuộc là điều gì đã khiến cô trở nên như vậy?"

"Chuyện này không liên quan đến anh."

Giang Tiểu Âm xoay đầu, gương mặt bởi vì Khúc Cẩn đụng vào mà nhiễm một lớp hồng nhạt: "Còn nữa, muốn làm thì liền nhanh lên, tôi còn phải tiếp tục sửa sang lại ký lục a..."

Cô ngoài miệng thì nói như cứng rắn lại chủ động, nhưng kết quả là vẫn ngượng ngùng đến không chịu được.

Khóe miệng của Khúc Cẩn hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười chọt lóe mà qua, tiếp theo, anh bế Giang Tiểu Âm lên, đặt cô ở trên bàn không có máy tính.

Bây giờ đã là tháng 9, vị trí của tỉnh Chung Sơn nằm ở ven biển phía nam hiện tại vẫn chưa chuyển lạnh.

Giang Tiểu Âm sau khi trở về liền cởi chiếc quần dính đầy d*m thủy ra, thay thành một cái váy dài cùng tất liền quần, cô vẫn luôn không quá quen với cái cảm giác trơn bóng trên đùi khi không mặc gì.

Người đàn ông cuốn váy dài của Giang Tiểu Âm lên, khi nhìn đến phía dưới có tất liền quần thì liền cố ý không cởi nó ra nữa mà là duỗi tay cách một lớp vải ấn ở trên viên trên châu ở giữa 2 mảnh cánh hoa.

"Thật sắc tình a, cư nhiên xuyên tất liền quần."

Khúc Cẩn nhìn chằm chằm chỗ bị anh đè lại, thấp giọng kề sát tai cô nói ra một câu có ý vị thâm trường như vậy.

Tất liền quần sao lại sắc tình!?

Giang Tiểu Âm cúi đầu trừng mắt nhìn anh một cái, nhưng ngay khi Khúc Cẩn nhìn thì lại lập tức quay đầu, mặt cũng càng thêm đỏ lên.

"Tiểu Âm, tiểu tao huyệt của cô có phải đã ướt hay không?" Khúc Cẩn hoạt động ngón tay lên xuống vuốt ve môi âm hộ của cô, thực mau, anh liền phát hiện quần lót ở dưới tất liền quần đã ướt một mảnh, hơn nữa, mảng ướt át này rất nhanh liền lan tràn lên cả tất liền quần. "Có phải đã gấp không chờ nổi mà muốn bị côn th*t lớn cắm vào bên trong hay không?"

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Hôm nay up 2c bù cho hôm thứ 2 ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 11: Tiểu ra quần

Edit: Va

Beta: Cửu Gia Gia

"Mới... Mới không có..."

Giang Tiểu Âm đương nhiên có thể cảm giác được quần lót của mình đã bị d*m thủy tẩm ướt, nhưng cô mới không cần nói ra lời nói như anh mong muốn.

"Không có sao? Vậy thứ ẩm ướt này là cái gì vậy?" Khúc Cẩn xoa xoa ngón trỏ cùng ngón cái có chút ướt của mình, đưa tới trước mặt Giang Tiểu Âm hỏi. "Chẳng lẽ là đã tiểu ra sao?"

"Muốn làm gì thì làm nhanh lên, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì!?"

Gương mặt Giang Tiểu Âm nóng lên vì lời anh nói, làm cô cảm thấy thẹn mà cắn môi, cơ hồ là bài trừ một câu nói có khí thế như vậy từ kẽ răng.

"Tiểu tao huyệt đã gấp đến không chờ nổi như vậy sao?"

Cố ý bẻ cong ý tứ của cô, Khúc Cẩn xé quần vớ dưới thân cô, sau đó đem vứt quần lót sang một bên. Một khu rừng nhỏ đen nhánh có nhụy hoa phấn nộn được che dấu, lúc đóng lúc mở mà thổ lộ ra mật thủy, hơn nữa sau khi bị anh nhìn, rõ ràng càng chảy nhiều hơn một chút.

"Không cần nhìn chằm chằm..." Giang Tiểu Âm duỗi tay muốn che tiểu huyệt đơn độc bị bại lộ ra bên ngoài của mình.

"Không cần?"

Khúc Cẩn một tay giữ chặt hai tay cô lại, một tay khác khảy âm đế đã cương cứng của cô hỏi ngược lại: "Thật sự không cần sao? Tao huyệt đã thèm đến chảy nước miếng."

"A... Đừng nhéo..." Âm đế bị nhéo đến khoái cảm làm Giang Tiểu Âm ngồi ở trên bàn vặn vẹo mông, tiểu huyệt của cô đã bắt đầu hư không và đến ngứa đến khó nhịn. "Thật là khó chịu..."

"Đừng nhéo cái gì? Nơi nào khó chịu?"

Khúc Cẩn một bên hỏi, một bên đem ngón trỏ cắm vào miệng âm đ*o của cô: "Tiểu Âm cô không nói rõ ràng, làm sao tôi có thể biết được?"

Cô cắn môi không trả lời vấn đề của anh. Khúc Cẩn cũng không nóng nảy, anh uốn lượn ngón tay, không ngừng moi đào ở nhục bích. Khi ngón tay chạm vào nơi nào đó nhô lên, Giang Tiểu Âm ngồi ở trên bàn cả người run lên, cả người đột nhiên căng thẳng đến gắt gao.

"Tìm được điểm G của cô rồi."

Anh ngừng động tác, thân thể hướng về phía trước hôn khoé miệng Giang Tiểu Âm.

"Cái miệng nhỏ này không muốn nói cũng không quan trọng, tôi sẽ làm cái miệng nhỏ phía dưới của cô vui vẻ đến khóc lên."

Ngón tay ở tiểu huyệt lần thứ hai ấn lên cái chỗ nhô lên kia, Khúc Cẩn bắt đầu nhanh chóng mà hoạt động trước sau, dùng đầu ngón tay ấn áp nó, hơn nữa thường xoay tròn nghiền nát.

Điểm G bị kích thích làm Giang Tiểu Âm thoải mái mà cơ hồ muốn khóc lên. Cô có thể cảm giác được d*m thủy của mình vẫn luôn chảy xuống theo tất chân, đôi tay bị giữ lại, cô chỉ có thể thông qua việc không ngừng vặn vẹo thân thể, để cầu Khúc Cẩn không cần lại kích thích nơi đó: "Không cần... Khúc Cẩn, đừng... Ân... Đừng sờ chỗ đó nữa..."

"Đừng sờ chỗ nào nữa?"

Động tác của Khúc Cẩn một chút ý tứ chậm lại cũng đều không có, ngược lại anh càng tăng thêm lực độ để kích thích cái điểm nhỏ nhô lên kia.

"Đừng sờ tiểu huyệt nữa..." Giang Tiểu Âm bị kích thích đến cảm giác chính mình sắp tè ra, cô chỉ có thể nói ra lời mà anh muốn nghe. "Khúc Cẩn... Tôi muốn đi WC... Buông tôi ra được không..."

Nghe giọng cô đã khóc nức nở, anh lạnh nhạt mà nói: "Sai rồi."

Hai mắt đẫm lệ mông lung mà nhìn Khúc Cẩn, Giang Tiểu Âm hơn nửa ngày mới phản ứng lại mình đã nói sai cái gì.

"Tao huyệt... A a... Đừng sờ tiểu tao huyệt nữa... Để tôi đi WC..." Vì không mất khống chế ở văn phòng, cô rên rỉ đổi câu nói.

"Nếu muốn tiểu thì tiểu ở đây đi." Khúc Cẩn cố ý buông lỏng đôi tay cô ra, dùng tay kia sờ miệng niệu đạo* của cô. "Tôi sẽ không ghét bỏ cô."

(*Niệu đạo là một bộ phận của hệ tiết niệu, nó là một ống dài nối từ bàng quang ra lỗ tiểu để đưa nước tiểu ra.)

"Không được... Khúc Cẩn... Không thể như vậy..."

Bộ dáng cô khóc nhưng thật ra làm Khúc Cẩn có chút đau lòng.

Được, về sau có rất nhiều thời gian chậm rãi dạy dỗ cô, ngay từ đầu đã mạnh tay như vậy đối với cô mà nói xác thật không dễ tiếp thu.

Nghĩ như vậy, Khúc Cẩn rút ngón tay ra, dùng tư thế xi tiêu (tư thế ôm trẻ con đi tiểu) ôm cô lên: "Bây giờ tôi ôm cô đi toilet, nếu không muốn nước tiểu dính ở văn phòng thì nhất định phải nhịn xuống."

"Khúc Cẩn, anh thả tôi xuống..."

Giang Tiểu Âm duỗi tay muốn ngăn trở tiểu huyệt hoàn toàn lộ trong không khí của mình, lại nghe thấy Khúc Cẩn nói bên tai cô: "Ngoan, nếu dùng tay ngăn trở tao huyệt, tôi sẽ khiến cho cô tè ra ở chỗ này."

"Khúc Cẩn, cái tên xấu xa này!"

Ngoài miệng mắng, nhưng Giang Tiểu Âm xác thật không dám dùng tay ngăn trở, loại chuyện tiểu ở văn phòng có chết cô cũng không tiếp thu nổi.

"Tên hỗn đản kia!" Tô Nghi Tu nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình máy tính, một bàn tay gắt gao nắm chặt con chuột. "Cư nhiên muốn làm chị Tiểu Âm tiểu ở văn phòng!"

Cậu mới vừa đi vào nhà vệ sinh.

Rõ ràng trước khi cậu đi WC, hai người họ đều đang làm tốt công việc của mình, sao chỉ vừa chớp mắt đã biến thành hình ảnh dâm mĩ như vậy.

"Tôi còn chưa có nhìn qua bộ dáng của chị Tiểu Âm lúc đi tiểu! Thật là quá đáng!"

Tô Nghi Tu cắn răng nhìn chằm chằm theo dõi hình ảnh Giang Tiểu Âm bị Khúc Cẩn ôm từ phía sau, hai chân mở lớn, tất chân bị xé mở chỉ lộ ra tiểu huyệt đang ướt dầm dề. Nhịn không được móc côn th*t đã cứng lên của cậu từ trong quần, dùng tay xoa xoa.

"Tiểu huyệt của chị Tiểu Âm... Thật muốn nhìn bộ dáng chị Tiểu Âm lúc tiểu ra..."

Toàn bộ văn phòng từ chỗ sáng đến chỗ tối đề có gắn máy theo dõi, trừ bỏ toilet. Đầu tiên, toilet trong ngày thường sẽ có khách hàng của văn phòng sử dụng để giải quyết, Tô Nghi Tu cũng không có hứng thú đối với hình ảnh những người khác đi WC, thứ hai, trên tường toilet trụi lủi, thật sự là không có chỗ giấu để gắn camera theo dõi.

Cho nên trước nay cậu cũng chưa từng nhìn qua cảnh tượng khi Giang Tiểu Âm đi WC hoặc là lúc tắm rửa của cô, điều này cho tới nay là tiếc nuối lớn nhất của cậu.

"Không được..."

Cậu cắt hình ảnh của máy theo dõi, nhìn Khúc Cẩn ôm tiểu huyệt mở lớn của Giang Tiểu Âm đi ra khỏi văn phòng, xuyên qua phòng tiếp khách, cuối cùng vào toilet. Cậu không đóng cửa toilet, thật ra Tô Nghi Tu miễn miễn cưỡng cưỡng có thể thông qua máy theo dõi sau bình phong trên vách tường nhìn thấy rõ tình huống bên trong.

"Tôi cũng muốn ôm chị Tiểu Âm đi tiểu."

Cho tới nay đều trầm mê rình coi, Tô Nghi Tu không muốn đánh vỡ bầu không khí kỳ diệu này, nên rốt cuộc cậu quyết định muốn cho hai người tiếp tục quan hệ.

Bởi vì cân bằng đã bị người đàn ông Khúc Cẩn này đánh vỡ.

Chỉ cần Giang Tiểu Âm nguyện ý, Tô Nghi Tu cũng không để ý cô làm tình cùng những người khác, nhưng điều kiện tiên quyết là —— cậu phải là người đặc biệt nhất trong lòng chị Tiểu Âm.

Còn nữa, nếu cậu còn có thể còn tiếp tục nhìn cô, thì cho dù cô làm tình cùng người khác cậu cũng phải nhìn.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Moazz moazz ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 12: Anh giữ vững bộ nào bình thường cho tôi

Edit: Va

Beta: Su

Trong văn phòng, Giang Tiểu Âm bị Khúc Cẩn ôm đến toilet, cả người cô bây giờ cứng đờ mà nằm ở  trong lòng ngực anh, cứng rắn nhịn chứ không muốn tè ra quần.

"Không muốn đi tiểu sao?"

Khúc Cẩn thấp giọng hỏi, còn có ý xấu mà thở dài hai tiếng.

Lắc lắc đầu, Giang Tiểu Âm bắt lấy cánh tay anh cầu xin nói: "Khúc Cẩn, anh để tôi xuống, để tôi tự đi WC."

"Cái này không thể được." Khúc Cẩn hoàn toàn không dao động mà lạnh giọng nói. "Tôi đã mang cô đến toilet, nếu cô còn không chịu đi tiểu thì tôi sẽ ôm cô trở về."

"Khúc Cẩn, anh cái tên xấu xa này, biến thái!"

Giang Tiểu Âm Thật sự là không nín được nên vừa khóc lóc mắng anh, vừa thả lỏng miệng niệu đạo ra. Tiếp theo đó, một cột nước ấm áp liền được phun ra từ động nhỏ phía dưới quần vớ, toàn bộ chảy vào bồn cầu vang lên tiếng tí tách tí tách.

"Đây chẳng phải là tiểu được rất tốt sao?" Khúc Cẩn hôn hôn đỉnh đầu cô tỏ vẻ trấn an, sau đó mới thả cô xuống dưới.

"Biến thái....."

Hai chân Giang Tiểu Âm rốt cuộc lại lần nữa tiếp xúc với mặt đất, trên đùi mềm nhũn trực tiếp nhào vào hướng bồn cầu. Khúc Cẩn đứng ở đằng sau không hề đỡ cô mà là nhìn cô chống bồn cầu đứng lên rồi khom lưng ấn nút xả nước với vẻ mặt xấu hổ và giận dữ.

Anh nhìn chăm chú vào chiếc váy dài vướng bận trên người Giang Tiểu Âm, có chút khó chịu mà ấn mông cô xuống rồi trực tiếp cởi nó ra.

Cặp mông mượt mà của cô ở dưới lớp quần vớ, giữa hai chân đã hoàn toàn bị d*m thủy cùng nước tiểu tẩm ướt. Khúc Cẩn dùng ngón tay từ phía sau cắm vào tiểu huyệt cô, sau một lúc lại tìm thấy điểm G, anh kề sát Giang Tiểu Âm từ phía sau và nói: "Quần cũng chưa cởi mà đã bị tôi nhìn thấy tè ra quần, vậy chẳng phải cô còn biến thái hơn cả tôi sao?"

"Tôi không biến thái..." Hai tay Giang Tiểu Âm đỡ bồn cầu, cặp mông bất đắc dĩ mà nhếch lên cao cao, ngửa đầu rên rỉ ra tiếng. "Không cần... Thật thoải mái..."

"Tao huyệt đều là d*m thủy."

Khúc Cẩn nhanh chóng ấn, áp, nghiền nát điểm G ở trong nhục bích của cô, miệng huyệt không ngừng trào ra dâm thuỷ, bởi vì ngón tay anh hoạt động mà phát ra tiếng nước phụt phụt.

"Bị tôi nhìn tè ra quần cũng có thể hưng phấn thành như vậy, Tiểu Âm, cô còn biến thái hơn so với tôi mới đúng."

"Tôi không hề như vậy... Ân ân..."

Đôi tay nắm chặt bồn cầu một cái, điểm G trong tiểu huyệt bị nhanh chóng tiến công làm cột sống Giang Tiểu Âm cũng có cảm giác tê dại: "Không cần... Tao huyệt thật thoải mái... Tôi mới không phải... Biến thái... A a... Muốn ra... Tao huyệt muốn ra..."

"Vậy ra đi thôi, để tiểu tao huyệt bị ngón tay làm đến cao trào."

Khúc Cẩn đột nhiên dùng sức ấn xuống phía dưới ngăn chặn điểm G, ngập đầu kích thích làm Giang Tiểu Âm thét chói tai rồi lên cơn cao trào. Một cổ d*m thủy lớn từ âm đ*o bị ngăn chặn của cô chảy ra, lúc này đây hoàn toàn khiến cho tất chân của cô ướt sủng, thoạt nhìn giống như là bởi vì bị mất khống chế mà tiểu trong quần.

"Tao huyệt thoải mái đến mức làm ướt cả tất chân rồi." Khúc Cẩn không cho cô thời gian nghỉ ngơi, tiếp theo, anh liền lấy côn th*t của mình ra, từ phía sau nhắm ngay miệng huyệt của Giang Tiểu Âm rồi mạnh mẽ đâm vào bên trong. "Kế tiếp bị côn th*t lớn của tôi đâm đến khi tiểu ra thì sao?"

côn th*t thô to dữ tợn không lưu tình chút nào mà tiến vào tiểu huyệt vừa mới cao trào qua.

côn th*t được vách tường thịt mềm gắt gao bao vây lấy, nguyên cây đâm thọc, lúc rút ra lại mang theo thịt non ra một nửa. Khúc Cẩn nhéo cánh mông đang bị tất chân bao lại của cô, không biết mệt mỏi mà đâm thọc tiểu huyệt kiều nộn mới vừa bị khai bao hôm qua của Giang Tiểu Âm.

"Khúc Cẩn... Tôi không muốn... Đã không còn biện pháp tự hỏi... Tao huyệt thật thoải mái... côn th*t lớn cắm vào sâu quá... Chậm một chút..."

Giang Tiểu Âm bị Khúc Cẩn phía sau đâm cho đến mức không ngừng đong đưa thân thể về phía trước, cô đã hoàn toàn bị khoái cảm chi phối, hiện tại chỉ biết dâm loạn rên rỉ.

"Cái miệng ở trên đúng là không thích nói thật."

Khúc Cẩn khom lưng dán ở trên lưng cô, nhét hai ngón tay vào trong miệng Giang Tiểu Âm, thọc vào rút ra quấy đảo lên: "Tao huyệt rõ ràng là muốn côn th*t lớn đâm vào càng sâu, tốc độ càng mau một chút, không chịu nói thật thì phải bị trừng phạt."

Anh kề sát cái mông cô, dùng sức làm mở miệng tử cung của cô rồi chen quy đầu vào trong.

"Phạt tử cung của Tiểu Âm dâm đãng bị tinh dịch của quỷ rót đầy đi."

Nói xong, tốc độ thọc vào rút ra của Khúc Cẩn nhanh hơn. Qua mấy trăm cái, anh ôm chặt Giang Tiểu Âm, bắn hết tất cả tinh dịch lạnh băng vào trong tử cung cô.

"Bắn vào đi... Toàn bộ tinh dịch đều bắn vào bên trong tử cung..."

Tử cung Giang Tiểu Âm bị bắn vào trong kích thích đến nỗi làm cô bắn ra một đạo âm tinh từ huyệt khẩu, cô lên cơn triều xuy. Giang Tiểu Âm nghe tiếng d*m thủy phun ra chảy vào bồn cầu xong phát ra tiếng bọt nước văng khắp nơi rồi thất thần tùy ý để Khúc Cẩn ôm cô vào trong lồng ngực.

"Tiểu Âm."

Khúc Cẩn ôm Giang Tiểu Âm qua, động tác ôn nhu cởi quần vớ cùng với quần lót ướt đẫm hoàn toàn không có khả năng mặc lại cho cô ra, sau đó anh ôm cô với tư thế công chúa không hề dừng lại mà đi vào phòng tắm có vòi sen ở bên cạnh.

Chờ điều chỉnh tốt nước ấm cọ rửa thân thể nhão nhão dính dính của Giang Tiểu Âm, một hồi lâu sau cô mới phục hồi tinh thần lại.

"Khúc Cẩn, anh cái tên hỗn đản này..."

Cô vô lực mà ghé vào trên người Khúc Cẩn, cho dù không muốn cũng chỉ có thể tiếp nhận anh tắm rửa cho.

"Tôi chán ghét anh."

"Nhưng cô thích côn th*t của tôi."

"Không cần dùng giọng điệu đứng đắn như vậy nói những lời không xong đó!" Giang Tiểu Âm căm giận ngẩng đầu cắn một ngụm ở trên cổ anh. "Anh nói thử xem, vì sao một tên hỗn đản như anh thoạt nhìn không chút nào giống quỷ hết vậy."

Khúc Cẩn kỳ thật không rõ lắm anh và những con quỷ khác có gì khác nhau bởi vì anh cũng chưa từng thấy qua những con quỷ khác.

"Không giống chỗ nào?" Vẻ mặt của anh thoạt nhìn còn rất nghiêm túc.

"Anh thoạt nhìn rất giống con người. Tuy rằng anh là con quỷ đầu tiên tôi gặp, nhưng Nghi Tu nói qua rất nhiều quỷ đều mang hình dáng lúc bọn họ mất."

Giang Tiểu Âm nghĩ nghĩ đến lời Tô Nghi Tu miêu tả, thân thể nhịn không được run lên hai cái.

Không phải bởi vì sợ hãi, mà là cô nghĩ đến nếu Khúc Cẩn mang dáng vẻ lúc chết kia cưỡng bạo cô thì... Chỉ mới ngẫm lại thôi mà cô đã cảm thấy hoàn toàn không thể tiếp thu.

"Kỳ thật..."

Khúc Cẩn cúi đầu nhìn chăm chú vào thân thể Giang Tiểu Âm, không biết bởi vì nghĩ đến cái gì mà run rẩy. Ở trong ánh mắt cô, anh mặt vô biểu tình đặt hai tay lên trên cổ mình rồi nói: "Nếu cô muốn nhìn cái loại quỷ đó, tôi có thể bắt nó đến."

"Anh dừng lại cho tôi!!!"

Gắt gao mà nắm lấy tay Khúc Cẩn, Giang Tiểu Âm trực tiếp hô ra.

Cô mới không cần nhìn người đàn ông vừa rồi đột nhiên giật đầu ra khỏi cổ, quá kinh tủng. Cô không sợ những hình ảnh đầu lìa khỏi cổ, nhưng thật sự không thể tiếp thu người mới vừa làm tình với cô lại giật đầu ra.

"Lập tức giữ vững bộ nào bình thường cho tôi, chuyện này về sau nghĩ cũng không cần nghĩ. Bằng không thì cho dù tôi có chết cũng sẽ không cho anh chạm vào thân thể mình!"

"Được." Khúc Cẩn thu hồi tay gật gật đầu, tiếp theo lại vuốt mông cô nói. "Tôi đây còn muốn làm cô một lần nữa."

Cẩn ca vô sĩ quá mà ahihi <3 hôm qua mình quên nên hôm nay up bù nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 13: Người thuần mệnh âm

Edit: Va

Beta: Su

Sau đó, người đàn ông tựa hồ sẽ hoàn toàn không bao giờ bị hư thận còn làm một lần ở dưới vòi sen phòng tắm cùng với trên giường, Giang Tiểu Âm đến cuối cùng được anh ôm ngủ, cả người đều sắp **nhũn ra**.

Mệt mỏi quá, di động của cô vẫn còn ở văn phòng, nếu như bị Nghi Tu phát hiện buổi tối cô trộm tăng ca thì phải làm sao bây giờ.

Chuyện cuối cùng cô suy nghĩ trước khi ngủ cư nhiên lại là chuyện này.

Quỷ không cần ngủ. Thế cho nên sau khi Giang Tiểu Âm ngủ, Khúc Cẩn vẫn luôn trợn tròn mắt nhìn kỹ người trong lòng ngực anh. Hiện tại anh lại càng thêm tò mò, người con gái này rốt cuộc đã trải qua những gì, hoặc là cái dạng gia đình giáo dục gì, mới cho cô khó có thể dùng từ mà miêu tả rõ ràng như vậy.

"Mẹ..."

Cô đang cuộn trọng trong lòng ngực anh, nhẹ giọng gọi mẹ.

Giọng nói kia nghe ra phi thường bi thương lại khuyết thiếu cảm giác an toàn, giống như là ở đứa trẻ lạc mẹ ở siêu thị, một lần lại một lần mà kêu người nhà quan trọng nhất của mình. Hoàn toàn khác với bộ dáng tỉnh táo như lúc ban ngày.

Kiên cường tự tin đến mức hình như cái gì cũng đều không thể đánh ngã được cô.

"Thực xin lỗi... Con không thể..."

Giang Tiểu Âm nói mớ gắt gao mà nắm chặt cánh tay Khúc Cẩn, thoạt nhìn thống khổ đến cực điểm.

"Tôi ở chỗ này." Khúc Cẩn đặt một tay khác lên trên lưng cô, nhẹ nhàng như là dỗ dành đứa trẻ ngủ không an ổn. "Ngoan, cô đã làm rất tốt."

"Thật vậy chăng, con thật sự...."

Giang Tiểu Âm nói mớ đột nhiên trả lời Khúc Cẩn, anh hơi hơi sửng sốt, tiện đà thanh âm ôn nhu mà nói tiếp: "Cô đã làm phi thường tốt, cho nên an tâm nghỉ ngơi một hồi đi."

"Ân... Mẹ, con nhớ mẹ."

"Tôi cũng không phải mẹ cô, tôi là người chồng có côn th*t lớn của cô."

Khúc Cẩn lạnh mặt nói xong những lời này, Giang Tiểu Âm liền không có động tĩnh. Cũng không biết ở trong mộng cô có nghe thấy những lời này hay không, nhưng khi bản thân Khúc Cẩn nói xong những lời này, tâm tình anh lại mạc danh tốt lên không ít.

Lần tiếp theo làm cô, phải khiến cho cô kêu chính mình như vậy. Cảm giác hẳn là sẽ rất kích thích.

Cuối cùng anh quy kết ra toàn bộ những ý tưởng này sẽ rất kích thích.

Giang Tiểu Âm đương nhiên ở trong mộng nghe thấy câu nói kia vô cùng rõ ràng, thế cho nên buổi sáng sau khi cô tỉnh lại cũng không dám nhìn Khúc Cẩn.

"Giấc mơ này quả thực là giấc mơ tệ nhất từ lúc chào đời cho đến giờ."

Bữa sáng, cô ăn cháo mà Tô Nghi Tu mang xuống rồi nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Ngay từ lúc đầu, Giang Tiểu Âm là tự mình ở trong cái bếp nhỏ đến đáng thương làm cơm rất đơn giản rồi chắp vá mà ăn. Sau đó, Tô Nghi Tu tới thực tập thật sự là nhìn không được, thế cho nên cậu để cho cô mua nguyên vật liệu còn cậu thì nấu cơm, thuận tay còn làm thêm cho cô một phần.

Dùng lý do thoái thác như vậy, Giang Tiểu Âm mới tiếp nhận phiền toái Tô Nghi Tu làm một ngày 3 bữa cơm cho cô.

"Giấc mơ gì?"

Đêm qua Tô Nghi Tu nhìn Khúc Cẩn làm Giang Tiểu Âm một lần lại thêm một lần, thẳng đến sau khi cô ngủ, tự an ủi bắn rất nhiều lần xong cậu cũng ngủ theo.

"Không có gì..." Giấc mơ cảm thấy thẹn như vậy, Tiểu Âm sao có thể nói cho Tô Nghi Tu.

Cô trả lời một câu cho có lệ, sau đó trên mặt lập tức có chút hồng cúi đầu bắt đầu chú tâm ăn cháo.

Đại khái biết cô mơ thấy cái gì, Tô Nghi Tu ngẩng đầu nhìn thoáng qua chị Tiểu Âm của cậu xong lại nhìn về phía Khúc Cẩn đang ngồi đọc sách bên cạnh bàn.

"Anh Khúc, sao đêm qua anh lại không đến chỗ tôi?"

"Phốc ——"

Vấn đề của Tô Nghi Tu làm Giang Tiểu Âm không nhịn được mà phun cháo trong miệng ra ngoài.

"Chị Tiểu Âm, chị làm sao vậy?" Anh lập tức lấy khăn giấy đang để gần tầm tay qua để lau miệng cho Giang Tiểu Âm, hơn nữa nhìn như hoàn toàn vô

tình mà dùng ngón tay cái cọ cọ qua môi của cô: "Là bởi vì ăn quá gấp nên bị sặc hay sao?"

Nếu đã có người tìm một cái cớ tốt cho cô thì tất nhiên Giang Tiểu Âm liền gật đầu tỏ vẻ xác thật là mình bị sặc.

"Không cần gấp gáp, không ai giành ăn với chị."

"Ân ân."

Giang Tiểu Âm cũng không biết vì sao chính cô lại chột dạ, cô cúi đầu liếc mắt nhìn biểu tình không hề dao động của Khúc Cẩn một cái, trong lòng mạc danh một chút tư vị cũng đều không có.

"Quên mất." Đầu Khúc Cẩn từ đầu tới đuôi cũng không có nâng một chút.

Anh căn bản là không muốn nói cái gì đó cùng với Tô Nghi Tu, cho dù anh có thể cảm giác được Tô Nghi Tu đã biết chút gì đó.

"Vậy tối hôm nay anh Khúc cũng đừng quên a." Tô Nghi Tu một chút cũng không ngại thái độ này của Khúc Cẩn, chỉ sang sảng cười nhắc nhở nói: "Đêm qua tôi cũng đã chuẩn bị tốt phòng ngủ cho anh Khúc, sau khi tan tầm chúng ta cùng nhau đi lên có được không?"

"Ân."

Việc này tạm thời cho qua đi, sau khi bận rộn cả ngày Giang Tiểu Âm hôm nay cũng không có ý định tăng ca.

"Nghi Tu, em chờ một lát."

Giang Tiểu Âm thu thập bàn làm việc, nói một câu với Tô Nghi Tu xong liền lôi kéo Khúc Cẩn vào phòng ngủ của mình.

"Bây giờ nói toàn bộ chuyện anh biết cho tôi." Cô dựa vào trên cửa nhìn chằm chằm Khúc Cẩn: "Nếu là giao dịch, tôi hy vọng anh có thể giữ lời hứa không lừa gạt tôi."

Chuyện trước kia kỳ thật rất đơn giản, bản thân Khúc Cẩn cũng có chút thật không rõ ràng.

Sau khi anh chết thì biến thành quỷ bị nhốt ở trong cái phòng kia, tuy rằng vẫn duy trì lý trí nhưng thời gian càng dài, anh có thể cảm giác được lý trí của mình đã bắt đầu dần dần bị oán khí thay thế.

Thẳng đến mấy ngày trước, ba anh vì lưu giữ kỷ niệm cho anh nên vẫn luôn nộp tiền điện thoại, chiếc điện thoại được giữ lại trong phòng kia đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Một số điện thoại anh chưa bao giờ gặp qua.

Tin nhắn nói cho anh biết, 3 ngày sau sẽ có một cô gái đến chỗ anh diệt quỷ. Nếu không muốn biến mất như vậy thì nhất định phải nghĩ cách giao hợp cùng cô ấy, làm như vậy, chính anh còn có thể khôi phục lý trí, hơn nữa sẽ không bị nhốt ở trong căn phòng đó nữa.

"Cho nên bởi vì một cái tin nhắn không rõ từ đâu đến như vậy, anh liền làm theo?"

Giang Tiểu Âm cũng không biết bây giờ tâm tình của mình là như thế nào. Tựa hồ có một tầng mạng nhện ở phía sau cô, lặng yên không một tiếng động mà tới gần cô.

Cảm thấy bản thân xác thật đuối lý, Khúc Cẩn khó nhịn nghiêng đầu né tránh tầm mắt của Giang Tiểu Âm.

Thần sắc anh phức tạp giải thích nói: "Không chỉ có như thế, lúc tôi còn sống có tìm được một quyển sách cổ trong phòng ba tôi, sách cổ kia có cùng loại nội dung, chẳng qua càng tỉ mỉ hơn một chút. Mặt trên của nó giải thích rất kỹ càng tỉ mỉ loại quỷ mị âm uế tồn tại nếu cùng người có mệnh cách thuần âm giao hợp thì liền có thể trở nên càng mạnh, nếu gặp được người càng đặc thù, thậm chí sẽ có khả năng trở thành lệ quỷ không sợ đạo thuật."

"Sao có thể..." Giang Tiểu Âm nghe Khúc Cẩn nói xong, cắn móng tay lẩm bẩm tự nói: "Bát tự của tôi không phải thuần âm, nếu là thuần âm thì sao có thể không nhìn thấy quỷ."

"Tin nhắn kia phi thường đúng, nói cô gái sẽ xuất hiện vào 3 ngày sau chính là người thuần mệnh âm."

Khúc Cẩn vươn tay muốn sờ đỉnh đầu Giang Tiểu Âm, nhưng nghĩ nghĩ lại thu hồi tay: "Hơn nữa, kết quả xác thật là như trong tin nhắn và sách cổ."

Nhắm mắt lại, Giang Tiểu Âm hít sâu vài lần, chờ lúc cô lại lần nữa mở to mắt, biến trở lại bộ dáng bình tĩnh khi làm việc.

"Tôi đã biết, còn chuyện gì khác không?"

"Tôi chỉ biết có như vậy."

Khúc Cẩn trả lời rất kiên quyết, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn chú ý tới trong mắt anh chợt lóe mà qua sự do dự.

Rốt cuộc anh còn đang che giấu cái gì?

"Điện thoại của anh vẫn còn ở trong căn phòng kia sao?" Cô vừa hỏi vừa mở tủ quần áo ra rồi lấy từ bên trong một chiếc áo khoác mỏng: "Chút nữa, anh cùng Nghi Tu lên lầu ba nghỉ ngơi, tôi muốn ra ngoài một chuyến."

Lời editor: Thật sự xin lỗi các nàng, Va quá hậu đậu nên sau khi edit đã làm mất bản edit, rồi sau đó quá bận nên không edit được, đến giờ mới có thời gian. Các nàng đọc truyện vui vẻ nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 14: Dư Lạc

Edit: Va

Beta: Ami

Thời gian văn phòng tan tầm là 6 giờ, Giang Tiểu Âm vội vàng chào hỏi cùng Tô Nghi Tu xong liền rời khỏi văn phòng.

Mới đi từ lầu hai xuống, cô liền thấy chủ quán trà - Hoa Chước đang đứng hút thuốc.

"Chào chị Hoa Chước." Giang Tiểu Âm dừng bước lại chào hỏi.

Hoa Chước, người cũng như tên.

Ngũ quan tinh xảo phong vận thục nữ, có một đầu tóc xoăn sóng lớn xinh đẹp, một năm bốn mùa đều mặc sườn xám, phong tư yểu điệu tựa như một đóa hoa hồng đang thiêu đốt.

Nhìn thấy Giang Tiểu Âm, Hoa Chước cười hướng cô phun một hơi khói rồi hỏi: "Sao hôm nay tan tầm sớm vậy? Nghi Tu đâu?"

"Nghi Tu ở lại lầu ba."

Giang Tiểu Âm trả lời, cô duỗi tay phẩy phẩy mùi thuốc mà mình vẫn luôn không quá thích.

"Thật hiếm lạ." Hoa Chước ngẩng đầu nhìn hàng hiên không có một bóng người phía trên, cảm xúc hiện lên trong mắt tựa như là tiếc nuối nhưng lại vừa tựa như là vui sướng khi người gặp họa: "Nghi Tu cư nhiên lại không ra ngoài cùng cô."

"Em có chút việc gấp, hơn nữa, Nghi Tu cũng có cuộc sống sinh hoạt riêng của cậu ấy."

"Thì ra cô cũng biết a ——"

Hoa Chước kéo dài âm cuối, sau đó vứt điếu thuốc trong tay xuống trên mặt đất xong dùng giày cao gót nhẹ nghiền hai cái.

Không muốn tiếp lời của cô ấy, Giang Tiểu Âm khách sáo mà cười cười cáo biệt nói: "Em muộn giờ rồi, chờ về sau có thời gian lại đến quán trà nói chuyện phiếm cùng chị Hoa Chước."

"Đi thôi đi thôi, tôi sẽ không quấy rầy đến công việc của cô."

Tùy ý mà phất phất tay, sau khi chờ Giang Tiểu Âm ra khỏi hàng hiên, Hoa Chước lại đột nhiên mở miệng gọi cô lại: "Tiểu Âm, cô đã uống hết hồng trà mua đợt trước ở chỗ tôi chưa?"

"Sắp rồi, chờ em uống xong sẽ xuống tìm chị."

Nói xong, Giang Tiểu Âm liền nhanh bước chân chạy về trạm xe buýt cách đó không xa, cô thấy xe đã qua đèn xanh rồi đèn đỏ thì lập tức dừng lại.

"Chậc." Bóng ma Hoa Chước nhìn chằm chằm bóng dáng Giang Tiểu Âm rồi lấy từ hộp thuốc trong tay ra một điếu thuốc khác: "Cũng không biết rốt cuộc Nghi Tu thích cô ta ở điểm gì, cô ta chỉ là một đứa nhóc vô tri mà thôi."

Hoa Chước thích Tô Nghi Tu.

Giang Tiểu Âm chen chân trên xe buýt, trong lòng không biết vì sao lại nghẹn muốn chết.

Cô cũng không phải kẻ ngốc, ở trong xã hội sờ bò lăn lộn nhiều năm như vậy, không phải cô không biết được Tô Nghi Tu thích mình. Nếu không phải vì

Khúc Cẩn xuất hiện, có lẽ chờ một ngày Nghi Tu mở miệng chọc phá quan hệ với cô thì cô sẽ đồng ý cùng cậu ở bên nhau.

Chỉ là hiện tại, hết thảy mọi chuyện đều trở nên phức tạp chứ không phải một chút.

"Đến Công Triệu."

Đi theo đám người chen nhau xuống xe buýt, Giang Tiểu Âm nhìn phố Công Triệu không quá náo nhiệt xong thở dài một hơi.

"Hy vọng xe đến trước núi ắt có đường đi, hiện tại tôi cũng không có thời gian đi trong cái đường rối rắm này."

Cô lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua thời gian xong liền nhấc chân đi vào khu phố cổ cũng coi như là cô đã thường xuyên tới.

Đồ vật mà phố cổ bán trên cơ bản đều là thật giả lẫn lộn, nửa nọ nửa kia. Một nửa là hàng giả lừa du khách, một nửa là thật để bán cho những người có hiểu biết. Cô thường xuyên tới nơi này là bởi vì một cửa hàng.

Chính là gian cửa hàng trước mắt cô này.

Cửa hàng này nằm ở vị trí hẻo lánh nhất Công Triệu - là một tiệm đồ cổ không có biển hiệu, theo như chủ tiệm đồ cổ - Dư Lạc nói đây là vì anh muốn duy trì cảm giác thần bí, còn về phần rốt cuộc có phải là bởi vì anh lười đặt tên hay không thì cô cũng không rõ ràng lắm.

Cửa gỗ màu đỏ khép hờ. Giang Tiểu Âm vừa đẩy cửa ra thì liền thấy nhân viên của cửa hàng - Hồng Sanh đang ngồi ở trong tiệm đánh đàn.

"Hồng sanh, Dư Lạc có ở đây không?"

Một thân áo váy màu sẫm, cô gái có khuôn mặt dịu dàng dừng động tác, giọng điệu cứng rắn lạnh lùng nhìn cô và nói: "Thiếu gia hiện không ở trong tiệm, nếu không có chuyện gì quan trọng thì mời cô Giang đây hôm khác lại đến đi."

"Ai nói là tôi không có ở trong tiệm."

Rèm cửa hợp với nội thất bị xốc lên, Dư Lạc ngáp một cái rồi bước ra từ bên trong.

"Hồng Hồng a, nhân lúc tôi ngủ đuổi khách của tôi đi cũng không phải là chuyện mà một người hầu nên làm đâu a."

"Thiếu gia, Hồng Sanh biết sai rồi." Hồng Sanh đứng dậy cụp mi rũ mắt thừa nhận sai lầm, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn phát hiện vẻ không cam lòng ở trong mắt cô ấy.

"Biết sai là được rồi." Dư Lạc không kiên nhẫn phất phất tay với Hồng Sanh. "Cô ở bên ngoài trông coi cửa tiệm cho tốt, không được vào quấy rầy tôi cùng Âm Âm nói chuyện."

"Dạ."

"Đi thôi Âm Âm, tôi biết cô khẳng định là nhớ tôi."

Dư Lạc nói phi thường tự nhiên xong ôm eo Giang Tiểu Âm, sau đó cười hì hì rồi mang theo Giang Tiểu Âm với khóe mắt kinh hoàng vào nội thất.

Giang Tiểu Âm bị mạnh mẽ kéo vào nên bị móng tay anh đâm trúng, cô ghét bỏ nói: "Buông tay của anh ra."

"Quỷ hẹp hòi, cũng không cho tôi sờ nhiều thêm một chút." Dư Lạc rút tay về xong đặt mông ngồi xuống và hỏi: "Nói đi, tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?"

Anh lớn lên thật xinh đẹp, mắt đào hoa cười rộ lên câu người. Bộ Hán phục màu hồng nhạt càng tô điểm thêm cho đôi mắt đào hoa của anh, nhìn thế nào cũng thấy trông anh như là công tử ca bất cần đời ở thời dân quốc.

Chỉ có điều là Giang Tiểu Âm không có tâm tình thưởng thức mị lực nam tính của anh.

Hoàn toàn làm lơ đôi mắt đang không ngừng phóng điện về phía mình kia, Giang Tiểu Âm nhìn chằm chằm Dư Lạc rồi gằn từng câu từng chữ mà nói: "Tôi có thể nhìn thấy quỷ."

"Sao lại thế này?"

Dư Lạc vốn đang dựa nghiêng trên ghế trên ngay lập tức ngồi thẳng, anh thu hồi tươi cười rồi dùng biểu tình nghiêm túc nhìn Giang Tiểu Âm.

"Tôi cũng không biết, chỉ là đột nhiên..."

"Thật sự không có bất luận chuyện gì xảy ra hay sao?"

Dư Lạc híp mắt nhìn chằm chằm Giang Tiểu Âm, thoạt nhìn một chút cũng không tin chuyện này sẽ đột nhiên phát sinh mà không hề có lý do gì.

"Tôi....."

Trong những người Giang Tiểu Âm quen biết thì chỉ có Dư Lạc là người hiểu phương diện này nhất, thế cho nên cô hiện tại chỉ có thể xin anh giúp đỡ. Rối rắm xong, cô cắn răng, gương mặt bị Dư Lạc nhìn chăm chú dần dần nhiễm một rặng mây đỏ: "Tôi làm tình với một tên quỷ."

"Uy uy, không phải chứ?!"

Không thể tin tưởng mà hét to một tiếng, Dư Lạc phản ứng mạnh đến mức đứng lên đi đến trước mặt Giang Tiểu Âm, sau đó giữ chặt rồi kéo tay cô lên: "Nếu cô thật sự có nhu cầu sinh lý thì có thể tới tìm tôi này! Vì sao lại không ngại mà tìm một con quỷ cơ chứ?!"

"Anh cút đi!" Giang Tiểu Âm ngẩng đầu trừng mắt nhìn Dư Lạc: "Tôi mới không cần tìm người cả ngày để nhân viên cửa hàng mình kêu mình là thiếu gia, bên ngoài cũng không biết có bao nhiêu đàn ông và phụ nữ cần giải quyết nhu cầu sinh lý."

"Đáng thương."

"Một chút cũng không nhìn ra được."

"Tôi chỉ là cảm tình hướng nội một chút mà thôi."

Bị Giang Tiểu Âm đẩy ra, Dư Lạc vớ lấy một cây quạt xếp từ trên bàn, sau đó mở cây quạt, anh vừa quạt vừa đi qua đi lại ở trong phòng.

Người đàn ông nghiêm túc cau mày, đi qua đi lại vài vòng xong mới dừng bước chân rồi quay đầu hỏi: "Làm tình với quỷ có thoải mái không?"

"Thoải mái cái đầu anh á."

Bộ dáng Giang Tiểu Âm thẹn quá thành giận làm Dư Lạc ôm bụng nở nụ cười haha.

"Tôi đúng thật là bội phục cô, dám làm tình với cả quỷ." Anh để quạt xếp xuống, cười tủm tỉm ngồi lại ghế dựa ý vị thâm trường mà nói: "Tôi đoán tên quỷ kia hẳn là bắn ở trong thân thể cô. Tinh hoa của quỷ nhập thể, nếu nhìn không thấy quỷ thì mới kỳ quái."

"Tôi phải làm sao?" Giang Tiểu Âm bực bội gãi gãi đầu.

Hiểu biết của cô đối với quỷ vẫn luôn giới hạn trong một xấp thư tịch mà mẹ để lại cho cô, phần còn lại chính là ngoài ý muốn kết bạn với Dư Lạc nên mới biết đến. Làm tình với quỷ rồi còn bị bắn vào bên trong, sau này rốt cuộc sẽ phát sinh cái gì, mặc kệ là mẹ cô hay là Dư Lạc cũng đều không có nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 15: Xuân khuê mộng

Edit: Kyler

Beta: Su

Việc Giang Tiểu Âm bực bội Dư Lạc có thể lý giải.

Anh khép cây quạt lại rồi hướng ra phía ngoài la lớn: "Hồng Hồng, tiến vào châm hương."

"Cần phải châm hương sao....."

"Ân, tôi giúp cô nhìn xem." Dư Lạc nhìn Hồng Sanh tiến vào. Chú ý tới tầm mắt cô ta vẫn luôn đặt trên người Giang Tiểu Âm đang cúi đầu, khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười quỷ dị: "Cô cũng biết, tôi tuy rằng hiểu nhiều, nhưng cũng sẽ cho người ta nhìn thân thể."

Nghe anh nói, tay cầm hương của Hồng Sanh vô ý thức siết chặt, dây hương yếu ớt trong tay Hồng Sanh lập tức biến thành mảnh vỡ.

"Hồng Hồng, cô nên để ý một chút, loại hương này rất quý a."

"Thực xin lỗi thiếu gia, em lập tức đi ra ngoài lấy cái mới."

"Chạy nhanh đi, cũng không nên làm hỏng nữa."

"Anh không thể đối xử với Hồng Sanh tốt một chút sao?" Giang Tiểu Âm quay đầu nhìn thoáng qua bóng dáng Hồng Sanh rồi có chút bất đắc dĩ nói: "Cô ấy thích anh phải không? Nếu không thì tại sao mỗi lần tôi đến cô ấy đều không thích tôi."

"Mị lực của gia không người nào có thể chống cự được." Dư Lạc tự luyến mà vuốt ve cằm mình rồi sau đó lại nhìn Giang Tiểu Âm và nói: "Chỉ có điều là cho dù cô ấy có thích tôi đến mức nào đi nữa thì người tôi thích vẫn là cô a."

"Chính bởi vì lời nói này của anh nên tôi mới bị cô ấy chán ghét a!"

"Thiếu gia, hương đã chuẩn bị xong."

Không biết từ khi nào, Hồng Sanh đã tiến vào lần nữa và châm xong hương mà Dư Lạc muốn cô ấy châm.

"Được rồi, cô đi ra ngoài đi." Người đàn ông lần này cũng không cho Hồng Sanh dù chỉ một cái liếc mắt, mà chỉ vào giường nệm trong phòng cười nói với Giang Tiểu Âm: "Cô đến nằm nơi này đi. Nghe gia hát một khúc nhạc cho em, chờ nghe xong khúc nhạc thì chắc cũng liền kết thúc."

Bởi vì Dư Lạc đã cứu mạng cô, thế cho nên Giang Tiểu Âm vẫn thực tín nhiệm người đàn ông trước mắt này, giống như cô vô điều kiện mà tín nhiệm Tô Nghi Tu.

"Lần này hát bài gì?"

Cô nằm trên giường nệm, ngửi mùi hương có tác dụng an thần kia, thực mau, cô liền có cảm giác hôn hôn trầm trầm muốn ngủ.

"Hát Xuân khuê mộng đi."

Thấy không rõ biểu tình của người đàn ông ngồi trên ghế kéo hồ cầm.

"Đáng thương phụ nỏ sung trước trận, trải qua phong sương vạn khổ. Cơ hàn no ấm không người hỏi, một mình ăn ngủ một mình đi."

Thanh âm người đàn ông theo hồ cầm vang lên biến thành âm tiết trong trẻo thuần hậu, tiếng động triền miên nhu mạn uyển chuyển làm cho ý thức của Giang Tiểu Âm bị anh lôi kéo, thực nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

"Thật thoải mái..... Gia làm nô tỳ thật thoải mái....."

Trong mơ mơ màng màng, Giang Tiểu Âm nghe được bên tai truyền đến thanh âm khác. Thanh âm kiều suyễn rên rỉ kia, quen thuộc làm cô nhắm chặt mắt cũng đỏ lên.

"A a..... Nô gia phải bị làm chết....."

Không đúng, tại sao lại giống như tiếng nữ nhân rên rỉ và còn không ngừng gọi một người.

Cô mạnh mẽ mở to mắt, ánh vào mi mắt lại không phải nội thất quen thuộc của tiệm đồ cổ kia. Nếu có điểm gì khác thì chắc là giống kỹ viện cổ đại trên TV. Còn về phần vì sao cô lại một mực chắc chắn đây là kỹ viện thì bởi vì nơi ánh mắt cô có thể nhìn được, tất cả đều là trai gái lẫn lộn trần truồng giao hoan.

"Dư Lạc!"

"Tìm gia làm gì?"

Thanh âm của Dư Lạc đột nhiên từ phía sau cô truyền tới, cô vừa quay đầu lại thì thấy nam nhân mặc Hán phục màu hồng nhạt từ phía sau ôm lấy mình.

"Dư Lạc, anh làm gì vậy?!"

"Gia còn có thể làm cái gì? Em kêu gia còn không phải là kêu gia tới làm em sao?" Nam nhân cười tủm tỉm nói rồi duỗi tay túm lấy hai cái vú của cô: "Vú thật lớn, gia thích."

"Dư Lạc, anh tên xấu xa này, nhanh buông tôi ra." Vú bị túm lấy, Giang Tiểu Âm dùng sức giãy giụa lên.

Nhưng cô thực mau liền nghe được nam nhân tiến đến bên tai cô nhỏ giọng nói: "Em nếu còn giãy giụa thì gia liền ném em qua cho nam nhân bên kia."

Anh nhéo cằm Giang Tiểu Âm, cho cô nhìn cảnh tượng trong đại sảnh, tất cả đều là mấy nam nhân vây quanh một nữ nhân tàn nhẫn đâm thọc.

"Không."

Giang Tiểu Âm lắc lắc đầu, co rúm bên người Dư Lạc: "Dư Lạc, chỗ này rốt cuộc là nơi nào?"

"Đương nhiên là nơi để làm nữ nhân."

Dư Lạc nói xong liền kéo quần áo của Giang Tiểu Âm xuống. Thẳng đến lúc này, Giang Tiểu Âm mới phát hiện quần áo trên người cô không biết từ khi nào đã biến thành một bộ sa mỏng cơ hồ không thể che khuất thân thể.

Nữ nhân trần trụi thực mau đã bị nam nhân khác trong đại sảnh chú ý tới, ánh mắt bọn họ sáng quắc mà nhìn chằm chằm thân thể nữ nhân trắng nõn đầy đặn.

"Không được nhìn!" Giang Tiểu Âm che ngực lại muốn xoay người trốn đi.

"Đôi vú xinh đẹp như vậy giấu đi thì rất đáng tiếc." Dư Lạc kéo tay Giang Tiểu Âm xuống khiến cho toàn bộ thân thể cô đều không hề ngăn cản mà bại lộ cho các nam nhân khác xem xét. "Em xem núm vú của em đều cứng lên, rõ ràng là thích bị nhiều người nhìn."

"Không cần, Dư Lạc, anh buông tôi ra được không?"

Cô hoàn toàn không biết rõ tình huống hiện tại, cô rõ ràng là ngủ ở trong tiệm Dư Lạc, sao bây giờ lại.....

Đúng rồi, cô ngủ!

Bây giờ cô đang nằm mơ sao?

"Đây là mộng, mình chỉ cần lập tức tỉnh lại là được."

Giang Tiểu Âm nỗ lực làm bản thân bình tĩnh lại, nhưng không đợi cô thôi miên chính mình tỉnh lại thì liền nhìn đến Tô Nghi Tu cùng Khúc Cẩn không biết từ nơi nào đi tới.

"Quả nhiên là mộng, tỉnh lại, nhanh tỉnh lại a!"

"Mộng? Ngươi cảm thấy đây là mộng sao?" Dư Lạc cười đem đẩy cô vào trong lòng ngực Tô Nghi Tu: "Nghi Tu, cô ấy cư nhiên cho rằng đây là một giấc mộng."

"Chị Tiểu Âm."

Tô Nghi Tu ôm chặt Giang Tiểu Âm vào trong lòng ngực mình rồi cúi đầu ngậm lấy vành tai cô: "Nếu đây là ở trong mộng thì chị Tiểu Âm, có phải em muốn làm chị thì cũng có thể làm phải không?"

Ai? Cái logic gì kì vậy?

Không đợi Giang Tiểu Âm phản ứng lại, Khúc Cẩn cũng đã đến phía sau cô, cùng Tô Nghi Tu một trước một sau ngăn chặn tất cả đường lui của cô.

"Nghi Tu, không cần..... Giúp chị tỉnh lại được không....."

"Không thể được, em còn chưa có làm chị Tiểu Âm a, sao có thể để chị tỉnh lại." Tô Nghi Tu giống chú chó nhỏ gặm xương, không nề hà phiền toái mà một lần lại một lần liếm môi cùng vành tai của Giang Tiểu Âm.

"Cậu rốt cuộc có làm hay không?" Khúc Cẩn lạnh mặt sờ lên vú Giang Tiểu Âm từ phía sau. "Không được thì nói, nhường Tiểu Âm cho tôi làm."

"Không được, chờ tôi làm đủ rồi lại cho anh."

Tô Nghi Tu ba bước cũng hóa làm hai bước liền cởi sạch quần áo để lộ cơ bắp rắn chắc cùng côn th*t thô to dữ tợn của mình ra.

"Chị Tiểu Âm, em muốn đâm côn th*t vào trong tiểu huyệt của chị." Cậu vừa nói vừa nhắm côn th*t ngay huyệt khẩu của Giang Tiểu Âm, sau đó cắm nó vào bên trong. "Thật chặt..... Còn nói không muốn, tao huyệt của chị Tiểu Âm rõ ràng đều đã ướt đẫm."

côn th*t thô dài dính sát vào vách tường thịt, toàn bộ tiểu huyệt đều bị cậu lấp đầy, biến thành bộ dáng đại dương v*t.

"A A ——"

Bị Khúc Cẩn che miệng lại từ phía sau, Giang Tiểu Âm liều mạng lắc lắc đầu.

Cảm giác tiểu huyệt bị lấp đầy thật sự rất thoải mái, nhưng rốt cuộc là tại sao cô lại có thể mơ thấy giấc mộng chân thật đến như vậy.

———————————

Cùng chào đón bạn editor mới của bộ này nhen mọi người ahihi <3

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 16: Đừng nhìn

Edit: Kyler

Beta: Su

"Thật thoải mái... Tao huyệt của chị Tiểu Âm." Tô Nghi Tu nâng một chân Giang Tiểu Âm lên để Dư Lạc có thể thấy rõ tiểu huyệt cô bị côn th*t đâm thọc một cách mãnh liệt: "Chị Tiểu Âm, côn th*t của em làm chị thoải mái sao?"

Khúc Cẩn lúc này đã buông miệng cô ra.

"Ân ân ——"

Tiếng rên rỉ ngọt nị phát ra từ trong miệng cô, Giang Tiểu Âm bắt lấy cánh tay Tô Nghi Tu rồi cất tiếng rên rỉ cầu xin đứt quãng: "Nghi Tu... Đừng làm nữa... Nhiều người nhìn như vậy... Đừng a..."

"Bởi vì bị nhiều người nhìn nên tao huyệt của chị Tiểu Âm mới cắn chặt như vậy, chứng tỏ chị Tiểu Âm thích làm trong hoàn cảnh thế này."

"Không có... Chị không hề... Thích..."

"Chị thích."

Thanh âm của người đàn ông không ngừng vọng lại ở bên tai cô, đại não bị khoái cảm chiếm cứ càng lúc càng khó giữ vững lý trí.

"Thích....."

"Cô thích." Khúc Cẩn kề sát môi bên một lỗ tai khác rồi thấp giọng nói ra những lời này.

"Không... Tôi không thích..."

Phụ nữ cho dù thoải mái đến ngửa đầu mở miệng rên rỉ nhưng cũng không muốn thừa nhận chuyện bản thân thích bị người khác nhìn khi làm tình.

"Cậu đỡ cô ấy cho tốt." Thấy Giang Tiểu Âm vẫn không chịu khuất phục, Khúc Cẩn giao toàn bộ thân thể cô cho Tô Nghi Tu rồi kéo khóa quần xuống xong móc côn th*t ra: "Thử xem 2 côn th*t lớn cùng nhau làm em có được không?"

"Không được... Khúc Cẩn, đừng mà..." Nghe được lời Khúc Cẩn nói, Giang Tiểu Âm có chút hoảng sợ lắc lắc đầu, liều mạng cự tuyệt: "Không cần hai người cùng nhau làm a."

"Không phải sợ, sẽ thực thoải mái."

Khúc Cẩn cho ngón tay mình vói vào trong miệng Giang Tiểu Âm làm ướt trước rồi bắt đầu chậm rãi cắm ngón trỏ vào trong cúc huyệt.

Hơn nữa, vì phối hợp với Khúc Cẩn, Tô Nghi Tu cũng dừng động tác thọc vào rút ra rồi chỉ ôm Tiểu Âm và không ngừng vuốt đầu cô trấn an.

"Tiểu Âm, chị thả lỏng một chút, côn th*t của em sắp bị chị bấm gãy."

"Nghi Tu, em khiến anh ta dừng lại được không? Nghi Tu, không cần như vậy, buông chị ra có được không?"

"Không được." Tô Nghi Tu nhìn cô, khuôn mặt cười nói như ánh mặt trời: "Em muốn làm tiểu huyệt chị Tiểu Âm đã 3 năm rồi, thế cho nên bây giờ em đây nhất định phải làm chị đến khi chị sướng tận trời mới được."

Trong lúc cô đang bị Tô Nghi Tu phân tán lực chú ý thì Khúc Cẩn quay đầu lại nhìn thoáng qua Dư Lạc.

Hai người nhìn nhau cười, Khúc Cẩn một hơi liền cắm toàn bộ côn th*t vào trong cúc huyệt Giang Tiểu Âm.

Kỳ quái chính là cũng không có cảm giác đau đớn như cô nghĩ.

"Ở trong mộng thì sao có thể đau." Giọng nói thanh lãnh của người đàn ông mang theo chút áp lực tình dục: "Em chỉ cần hưởng thụ thật tốt là được, cái gì cũng không cần nghĩ."

"Nhưng....."

"Không có nhưng."

Không hề cho Giang Tiểu Âm thời gian tự hỏi, Khúc Cẩn bắt đầu chậm rãi trừu động côn th*t Đồng thời, Tô Nghi Tu cũng tiếp tục làm tiểu huyệt phía trước của cô.

"Âm Âm, em thích."

Giang Tiểu Âm quay đầu nhìn về phía Dư Lạc đang nhìn chăm chú vào cô bị một trước một sau đâm thọc, hình ảnh trong tầm mắt càng lúc càng mơ hồ.

Mình thích sao?

Tiểu huyệt phía trước cùng mặt sau đều bị côn th*t thô to lấp đầy, thân gậy dữ tợn cọ xát với vách tường thịt non mềm mại, còn có rất nhiều tầm mắt nhìn chăm chú vào chỗ kết hợp phía dưới của cô.

"Đừng nhìn... Dư Lạc... Xin anh đừng nhìn..."

"A a... Muốn đi tiểu..." Giang Tiểu Âm hai mắt đẫm lệ mông lung mà khóc lóc, phía dưới bị 2 người đàn ông 1 trước 1 sau đâm thọc tới cao trào rồi còn bị Dư Lạc nhìn chăm chú: "Không cần... Bị làm chết mất... Đừng có nhìn...."

"Rốt cuộc nam nhân nhiều bạc hạnh, làm người cần hai chữ là công danh. Lời ngon tiếng ngọt thật là dễ nghe, ai ngờ đều là ân tình giả dối."

Khúc hát ai oán triền miên còn vọng lại ở bên tai cô.

Giang Tiểu Âm giãy giụa trong thời điểm khúc ca kết thúc, cuối cùng mở mắt.

"Đừng nhìn...."

"Đừng nhìn cái gì?" Dư Lạc ngồi trên ghế ôm hồ cầm, nhướng mày đem tầm mắt tập trung ở trên thân dưới của cô: "Âm Âm a, thân thể của cô xác thật có vấn đề."

Anh buông hồ cầm rồi đi đến trước mặt Giang Tiểu Âm vẫn còn đang nằm trên giường nệm chưa thoát ra hoàn toàn từ mộng ảo vừa rồi.

"Dư Lạc..."

"Gia đây."

"Tôi không thích..."

Lời lẩm bẩm của cô làm biểu tình Dư Lạc có chút ngoài ý muốn, anh không ngờ rằng trong loại tình huống này mà Giang Tiểu Âm vẫn còn có thể kiên trì tự mình chống đỡ. Duỗi tay xoa gương mặt hồng nhuận của cô, một cái tay khác của Dư Lạc dần dần đi xuống dưới rồi vói vào trong quần cô xong che lại tiểu huyệt ướt đẫm.

"Gia dùng tay làm cô thoải mái được không?"

"Không cần..." Giang Tiểu Âm vặn vẹo thân thể, trên mật huyệt truyền đến xúc cảm lạnh lẽo làm cô đột nhiên ý thức được bản thân đã tỉnh lại: "Dư Lạc?!"

"Là gia."

Dư Lạc cười tủm tỉm cách quần áo nắm lấy một bên vú của cô, cái tay phía dưới kia cũng thuận thế cắm một ngón tay vào trong tiểu huyệt.

"Dư Lạc, anh đang làm gì vậy?"

Giang Tiểu Âm lúc này đây thật sự sắp khóc, cô hoàn toàn không nghĩ từ trong mộng giãy giụa đi ra sẽ phải đối mặt với cảnh tượng như vậy.

"Bởi vì cô đã khóc lóc cầu gia làm cô." Ngón tay Dư Lạc nhanh chóng thọc vào rút ra, trên mặt treo nụ cười bất cần đời: "Gia thấy cô thật khó chịu, thế cho nên mới muốn dùng tay giúp cô thoải mái."

"Tôi không có... Ân ân... Quá nhanh... Anh nhanh lấy tay ra...."

"Gia nếu thật muốn làm gì cô thì hiện tại sẽ không chỉ là dùng tay giúp cô."

Lời Dư Lạc nói tựa hồ cũng rất có đạo lý, hơn nữa, Giang Tiểu Âm thật sự không rõ ràng có phải cô bởi vì sự tình trong mộng mà nói mớ cái gì đó hay không.

Phía dưới cơ hồ đều đã ướt đẫm, gần như có thể nhìn thấu, đáy quần vốn thoải mái giờ lại ướt át dính ở trên người cô, đủ để có thể thấy được trước khi tỉnh lại cô rốt cuộc đã chảy không biết bao nhiêu d*m thủy.

"Dư Lạc... Tôi từ bỏ..."

"Lúc này nói không cần cũng đã quá muộn."

Dưới thế tiến công của người đàn ông, không bao lâu sau, Giang Tiểu Âm chảy nước mắt vui thích trên giường nệm, cô bị đưa lên cao trào.

"Thân thể của cô xác thật là có vấn đề."

Đây là câu đầu tiên Giang Tiểu Âm nghe được sau khi Dư Lạc rút tay lại.

"Gia hôm nay làm như vậy đều là vì giúp cô." Anh mặt dày vô sỉ nói, là câu thứ hai cô nghe thấy.

"Đi tìm chết a!"

"Nếu gia không làm như vậy thì cô cảm thấy cô sẽ mất bao lâu mới có thể tỉnh lại từ cảnh trong mơ?" Cầm lấy khăn tay được đặt sẵn ở trên bàn lên, Dư Lạc vừa xoa tay vừa chậm rì rì mà ngồi trở lại trên ghế: "Tuy rằng gia không rõ ràng lắm cô rốt cuộc đã mơ thấy cái gì, nhưng khẳng định là mộng xuân nên mới kêu rên như vậy."

"Nhu cầu sinh lý ngày thường muốn được giải tỏa a."

Anh cười cười nói câu không rõ hàm ý với Giang Tiểu Âm: "Có người đã bỏ thuốc cô. Gần đây có phải đặc biệt rất dễ muốn làm? Gia tạm thời còn chưa biết cách pha chế thuốc giải, nhưng trên người của cô xác thật có mùi hương của hoa trợ tình hoa cùng với dâm dương hoắc, hai loại hoa khác biệt này đều có hiệu quả thúc tình và tráng dương."

Hmm đoán xem ai bỏ thuốc Âm tỷ:>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 17: Bóng ma

Edit: Miu

Beta: Su

Chuyện Dư Lạc nói cho Giang Tiểu Âm biết hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của cô, cô cho rằng thân thể mình biến hóa là vì do làm tình với Khúc Cẩn.

Bỏ thuốc? Nhưng tại sao cơ chứ?

Trên người cô có đồ vật gì đặc biệt sao?

"Dư Lạc, anh có biết thuật nghịch đẩy mệnh cách không?" Giang Tiểu Âm không rảnh lo cho hạ thân đang bất ổn của mình, cô ngồi dậy khỏi giường nệm rồi nhìn chằm chằm anh.

"Gia không biết."

Lời người đàn ông nói ra đặc biệt đúng lý hợp tình.

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

Giang Tiểu Âm do dự một hồi rồi mới trả lời: "Anh cảm thấy... Mệnh cách của tôi có khả năng là thuần âm không?"

"Nói ngày sinh của em cho gia nghe thử."

Sau đó Dư Lạc gọi Hồng Sanh ở ngoài tiến vào chuẩn bị giấy Tuyên Thành cùng bút lông cho anh, kế tiếp lại nghiêm túc viết ngày sinh của Giang Tiểu Âm lên trên giấy.

"Năm âm tháng âm nhưng ngày dương." Sau khi tính xong, anh vuốt ve cằm rồi lại hỏi: "Em thật sự được sinh ra vào lúc 8 giờ tối sao?"

Vốn tưởng rằng Giang Tiểu Âm sẽ gật đầu ngay nhưng cô lại tạm dừng một hồi, sau đó tiện đà lắc lắc đầu: "Tôi không biết, mẹ tôi trước kia vẫn luôn nói với tôi như vậy."

"Em tốt nhất vẫn là đến bệnh viện nơi em sinh hỏi mục thời gian chính xác trên ghi chép của bệnh viện, cái đó khẳng định sẽ ghi chép chuẩn xác thời gian. Nếu thời gian em biết đến là sai lầm thì rất có thể, em đúng là mệnh cách thuần âm."

"Tôi biết rồi."

"Còn nữa, em tốt nhất là đem những thứ đồ em thường xuyên ăn uống đến cho gia xem một chút. Liều lượng thuốc trên người của em cũng không phải

mới chỉ ngày một ngày hai, ít nhất thì cũng đã dùng qua hơn một tuần."

"Ừm." Giang Tiểu Âm có chút trầm trọng gật đầu, tính toán đứng dậy chạy lấy người.

"Em tính cứ để như vậy mà đi ra ngoài sao?"

Dư Lạc nhướng mày cười tủm tỉm nhìn chằm chằm hạ bộ Giang Tiểu Âm.

"....."

Cô lúc này mới nhớ ra quần của mình đã bị d*m thủy tẩm ướt, mặt Giang Tiểu Âm đỏ lên, cầm gối đầu trên giường ném vào mặt Dư Lạc.

"Đồ lưu manh không biết xấu hổ! Còn cười nữa chứ!"

"Sao gia lại trở thành đồ lưu manh không biết xấu hổ? Rõ ràng là em khóc lóc kêu tên gia, còn nói cái gì mà tao huyệt thật thoải mái, bị làm sướng chết."

"Không cần nói nữa a a a!"

Giang Tiểu Âm đỏ mặt dùng sức che lỗ tai lại. Cô cảm thấy thực xấu hổ, lời nói mớ bị người đàn ông lặp lại, thật muốn chết, càng không ổn chính là, khi cô nghe Dư Lạc nói, tiểu huyệt cư nhiên lại có phản ứng.

"Gia đây là dùng xong đã bị ghét bỏ sao? Ai ——"

Dư Lạc giả tình giả ý mà thở ngắn than dài một hồi xong lại lần nữa hô to ra bên ngoài: "Hồng Hồng, đi lấy quần áo của cô cho Âm Âm chọn một bộ, nếu có quần lót mới...."

"Dư Lạc, anh câm miệng cho tôi!"

Hồng Sanh cuối cùng vẫn đưa cho Giang Tiểu Âm cầm một cái quần lót mới tinh, chẳng qua là lúc cô ấy đưa quần áo cho Giang Tiểu Âm, sắc mặt cũng u ám đến đáng sợ.

"Giang tiểu thư."

Chờ Giang Tiểu Âm thay quần áo xong, cùng Hồng Sanh đi ra gian ngoài của cửa hàng đồ cổ, người phụ nữ đột nhiên khom lưng thật sâu với cô.

"Tôi thích thiếu gia." Trên mặt Hồng Sanh mang theo trầm trọng khẩn cầu: "Nếu cô không thích thiếu gia thì tôi có thể xin Giang tiểu thư đừng tiếp cận cậu ấy được không?"

"Đừng đến nơi này nữa có được không?"

Từ biệt Giang Tiểu Âm, Hồng Sanh trở lại trong tiệm liền thấy Dư Lạc đang ngồi trên ghế thái sư ở gian ngoài.

"Hồng Sanh, hôm nay có thể đóng cửa hàng."

"Vâng thưa thiếu gia."

Đôi tay cô có chút run rẩy từ bên trong khóa cửa hàng, sau đó bước từng bước một đi đến trước mặt Dư Lạc rồi không nói một lời mà quỳ xuống.

"Hồng Sanh, cô theo gia đã bao lâu?"

Trong căn phòng mờ mịt hương khí, người đàn ông ăn mặc Hán phục xinh đẹp, biểu tình ôn nhu mà nhìn chăm chú vào người phụ nữ đang quỳ gối dưới lòng bàn chân anh rồi gõ tay vịn từng chút từng chút một.

Không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông, Hồng Sanh nghe được câu hỏi của anh xong, toàn bộ thân thể đều khẽ run rẩy.

"Hồi thiếu gia, đã hơn 400 năm."

"Hơn 400 năm rồi a, sao gia lại không biết ngươi thích gia. Thích gia thử thuốc ở trên người cô hay sao? Hay thích gia biến cô thành cương thi?"

"Thiếu gia, tôi..."

"Tôi?" Dư Lạc đánh gãy lời Hồng Sanh nói, giọng điệu nghe không rõ là có thái độ gì.

Nhưng chính là một câu nghi vấn này lại khiến Hồng Sanh quỳ trên mặt đất dập đầu thật mạnh: "Nô tỳ biết sai rồi."

"Gia vì không để Giang Tiểu Âm cảm thấy kỳ quái nên mới để cô trước mặt người ngoài tự xưng là tôi, nhưng cũng không đại biểu rằng cô không phải nô tỳ."

Dư Lạc cười nhạt ngồi xổm trước mặt Hồng Sanh, động tác mềm nhẹ sờ sờ gương mặt người phụ nữ, cuối cùng nắm cằm cô làm cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mình.

"Gia biết cô thích Giang Tiểu Âm, nếu là những người phụ nữ thuần âm bình thường trước kia thì gia cũng tùy ý cô, buông tha cô ấy đi. Dù sao thì cô cũng đã hầu hạ gia lâu như vậy rồi nên luôn có thể được chút ưu đãi. Nhưng lần này thì không được, cô ấy rất đặc biệt."

"Cô đã hại gia lỡ mất cô ấy 15 năm, nếu lúc này đây lại phá hư kế hoạch của gia thì gia sẽ biến cả cô ấy và cô thành một khối thi thể."

"Không phải giống thi thể hiện tại của gia và cô, mà là thi thể thật sự không đi xuống địa phủ được."

"Hiểu chưa?"

Khắc sâu hiểu biết về cách hành xử của Dư Lạc, Hồng Sanh biết anh nhất định sẽ làm được chuyện như vậy. Gật đầu, trong mắt cô ta chứa đầy sự sợ hãi: "Nô tỳ đã biết."

Có được đáp án vừa lòng, Dư Lạc cười buông tay ngồi lại trên ghế thái sư.

"Cô hẳn là biết."

Người đàn ông bắt lấy tay Hồng Sanh đặt ở phía trước đàn cầm kia rồi tùy ý đạn vài cái.

"Uống đồ vật kia, tiếp theo bị quỷ làm rồi bị bắn bên trong mà vẫn còn có thể tung tăng nhảy nhót xuất hiện ở trước mặt ta."Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười phi thường vừa lòng: "Thật không hổ là huyết mạch của nhà họ Trương, chỉ cần có Giang Tiểu Âm, nguyện vọng của ta có thể thực hiện."

"Cho nên, nếu cô muốn Giang Tiểu Âm sống sót thì tốt nhất nên cầu nguyện ta có thể dạy dỗ không chút sai lầm."

———————

Ánh mắt Hồng Sanh thoạt nhìn rất thống khổ, đồng thời bên trong dường như cất giấu rất nhiều sự sợ hãi. Cảm xúc kia tựa hồ không phải chán ghét, mà càng giống như vô thức khẩn cầu và kì vọng Giang Tiểu Âm không đến nơi đó.

Giang Tiểu Âm dù ngồi trên xe buýt, lấy điện thoại từ trong nhà Khúc Cẩn rồi trở lại văn phòng nhưng vẫn không thể quên được gương mặt của người phụ nữ kia.

"Ai ——"

Cô đột nhiên cảm thấy, thế giới sinh hoạt của mình trở nên xa lạ không ra gì.

Mọi người đều có chút kì quái.

"Chị Tiểu Âm....."

Cô theo thói quen nhẹ nhàng mở cửa văn phòng thì đột nhiên nghe được phía WC truyền tới thanh âm kỳ quái.

"Thật muốn làm tao huyệt chị Tiểu Âm..... A a..... Muốn cắm côn th*t vào trong tiểu huyệt của chị....."

Nghi Tu?!

Tiếng thở dốc khiến người mặt đỏ tai hồng kia làm Giang Tiểu Âm đỏ mặt, dị thường xấu hổ mà tay chân nhẹ nhàng đóng cửa cho kỹ, sau đó dịch bước chân tới trước cửa toilet.

Xuyên thấu qua khe cửa nhỏ hẹp, cô thấy Tô Nghi Tu cầm quần lót cô treo trên ban công tròng lên côn th*t thô to dữ tợn còn có gân xanh uốn lượn rồi vong tình cọ xát.

"Chị Tiểu Âm, em yêu chị....."

"A a..... Em phải dùng côn th*t làm chết chị."

Thế giới này, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề.

———————

Lời tác giả:

Dư Lạc không phải nhân loại, cũng không phải là người tốt, tương phản, Hồng Sanh là một cô gái tốt ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 18: Tự an ủi bị đánh gãy

Edit: Kyler

Beta: Su

côn th*t của cậu vừa to vừa thô, không chút nào thua kém so với Khúc Cẩn.

Giang Tiểu Âm tay chân nhẹ nhàng mà trở lại phòng mình, nằm trên giường nhưng trong đầu óc đều là hình ảnh côn th*t của Tô Nghi Tu cùng với tiếng rên rỉ gọi tên mình của cậu kiêm cả những lời nói không ổn kia.

Có phải cậu vẫn luôn dùng quần lót của cô để tự an ủi hay không?

Tưởng tượng đến cảnh này, Giang Tiểu Âm liền cảm thấy cả người tê dại, tiểu huyệt phía dưới thậm chí bởi vì quần lót đụng vào mà bắt đầu có chút ngứa ngáy.

Tất cả đều là do có người bỏ thuốc cô, thế cho nên cô mới mẫn cảm và dễ dàng động dục như vậy.

Nhất định là vì vậy!

Nhưng thật khó chịu, thật muốn côn th*t đâm thọc tao huyệt.

"A a —— mình đang có suy nghĩ gì vậy ——"

Giang Tiểu Âm bụm mặt ở trên giường quay cuồng lăn lộn mấy cái, cuối cùng vẫn chịu thua bởi dục vọng. Cô xuống giường rồi lấy một hộp sắt có mã khóa từ phía dưới tủ quần áo ra. Cô là một người bình thường có nhu cầu sinh lý của người trưởng thành. Vì nợ đè trên lưng mà không có thời gian yêu đương, thế cho nên liền trộm mua một chút đạo cụ nhỏ dùng để thỏa mãn nhu cầu của mình.

dương v*t giả cô không dám dùng, thế cho nên trong hộp chỉ có duy nhất một cái trứng rung.

Vật này trước kia cũng đã đủ để thỏa mãn cô.

Trứng rung nhỏ màu hồng nhạt cho dù có nhét hế vào tiểu huyệt thì cũng chỉ ở phía ngoài của âm đ*o.

Giang Tiểu Âm lấy nó ra rồi cởi áo ngoài trốn vào trong chăn. Trứng rung bóng loáng lạnh lẽo bị cô chậm rãi nhét vào tiểu huyệt ướt đẫm, chờ toàn bộ đi vào xong cô mới đỏ mặt mở nút khởi động.

"Ong ong ong ——"

Âm thanh chấn động rất nhỏ. Cô đã thử qua, đóng cửa lại thì bên ngoài tuyệt đối không thể nghe thấy, thế cho nên cô mới dám dùng ngay lúc này.

"Ân ——" Tiểu huyệt kịch liệt chấn động làm cô nhanh chóng che miệng lại, cho dù như vậy nhưng vẫn có một tiếng rên rỉ tràn ra từ khóe miệng: "Thật thoải mái....."

d*m thủy không ngừng chảy ra theo trứng rung bên trong, Giang Tiểu Âm vặn vẹo thân thể ở trong ổ chăn, sau đó vói một cái tay khác vào trong quần lót sờ âm đế.

"Bộ dáng chị Tiểu Âm tự an ủi thật xinh đẹp."

Tô Nghi Tu nhìn hình ảnh theo dõi trên di động trong WC, khóe miệng gợi lên nụ cười vui vẻ khi thực hiện được kế hoạch.

Di động Giang Tiểu Âm sớm đều bị cậu trang bị phần mềm theo dõi, thế cho nên cậu vẫn luôn chuẩn xác biết cô đang ở đâu, khi nào về văn phòng. Cậu chính là cố ý ngay lúc Tiểu Âm trở lại, mở cửa toilet tự an ủi.

Bằng không, chuyện đã làm lâu như vậy đều không bị phát hiện thì cô sao có thể đột nhiên biết.

Tô Nghi Tu vẫn biết Tiểu Âm không phản cảm với sự đụng chạm của cậu, chỉ cần cậu nguyện ý tỏ tình thì tuyệt đối có thể thành công. Chỉ là do cậu mê luyến loại cảm giác rình coi như biến thái này nên mới vẫn để hai người luôn duy trì trạng thái này. Kết quả không nghĩ tới lại tiện nghi cho tên Khúc Cẩn kia.

Nhưng cũng không sao cả, Tiểu Âm còn nhớ tới cậu là được.

"Tiểu huyệt muốn bắn..."

Trong phòng ngủ, Giang Tiểu Âm căng chặt thân thể, cô sắp lên cơn cao trào.

"Cốc cốc ——" Tô Nghi Tu cố tình vào lúc này gõ cửa ở bên ngoài gõ: "Chị Tiểu Âm đã trở lại rồi sao? Em thấy chìa khóa chị ném trên bàn."

Không được.

Giang Tiểu Âm che miệng, sợ bản thân phát ra tiếng rên rỉ hoặc là tiếng thở dốc bị Tô Nghi Tu phát hiện.

"Tiểu Âm? Chị không nói thì em liền vào đấy nhé."

Khoá cửa bang một tiếng vang lên, tiếp theo, Tô Nghi Tu với vẻ mặt nghi hoặc liền đẩy cửa ra xuất hiện ở trong tầm mắt của Giang Tiểu Âm.

Chẳng phải cô đã khóa cửa rồi sao?

"Chị Tiểu Âm?" Tô Nghi Tu cố ý tỏ vẻ lo lắng mà bước đến trước giường Giang Tiểu Âm, sau đó đặt tay lên trên gò má nóng bỏng của cô xem thử độ ấm: "Có phải chị Tiểu Âm phát sốt rồi không? Sao mặt lại hồng như vậy?"

Trứng rung bên trong tiểu huyệt vẫn còn đang chấn động, Giang Tiểu Âm hoảng loạn bởi vì đột nhiên không tìm thấy chiếc điều khiển từ xa.

Cô chỉ có thể chịu đựng kích thích, nỗ lực làm giọng điệu của mình trở nên bình thường: "Nghi Tu, chị không sinh bệnh, em có thể ra ngoài được không, để chị thay quần áo."

"Dạ."

Ngoan ngoãn gật gật đầu, cậu cúi đầu giả bộ ngoài ý muốn thấy chiếc điều khiển từ xa ở bên ngoài chăn.

"Đây là cái gì?" Tô Nghi Tu cầm điều khiển từ xa tò mò mà nhìn về phía Giang Tiểu Âm: "Sao lại có cái nút?"

"Nghi Tu, ân ——"

Bị Tô Nghi Tu ấn một chút, trứng rung hoạt động với tần suất nhanh hơn. Cũng làm lời Giang Tiểu Âm muốn nói bị nghẹn lại, thậm chí khiến cô suýt chút nữa liền phát ra tiếng rên rỉ.

"Nghi Tu..... Đừng ấn....."

"Chị Tiểu Âm bị làm sao vậy?"

Tô Nghi Tu nói xong lại ấn hai cái. Cậu đương nhiên rõ ràng ấn như vậy thì sẽ có tần suất như thế nào, cậu đã xem hết tất cả mọi thứ ở trong phòng Giang Tiểu Âm thì sao có thể không phát hiện đây là trứng rung a.

"Đừng ——"

Cùng với sự kích thích mạnh mẽ của trứng rung, Giang Tiểu Âm dưới cái nhìn chăm chú của Tô Nghi Tu rốt cuộc cũng cao trào.

Ánh mắt của cô gái đang nằm liệt trên giường hiện tại có chút mê ly, trong mắt cô che phủ một tầng hơi nước, cũng không biết là bởi quá mức thoải mái hay là quá mức thẹn thùng. Tóm lại, Giang Tiểu Âm hiện tại không dám quay đầu nhìn Tô Nghi Tu, thế cho nên dứt khoát không nói một lời mà sững sờ nhìn chằm chằm trần nhà.

"Chị Tiểu Âm."

Tô Nghi Tu đương nhiên không cho phép cô giả chết. Cậu cởi giày, bò lên trên giường, sau đó nửa quỳ trên người Giang Tiểu Âm rồi duỗi tay sờ lên gương mặt cô: "Chị Tiểu Âm, cái này là điều khiển của trứng rung đúng không? Trứng rung nhét ở tiểu huyệt chị Tiểu Âm."

"Nghi Tu, em đang nói loạn gì vậy?! Nhanh đi xuống!"

"Không a." Thiếu niên có nụ cười vĩnh viễn sạch sẽ như ánh mặt trời khom lưng cơ hồ dán lên trên người Giang Tiểu Âm: "Tiểu Âm, côn th*t lớn của em khẳng định sẽ càng làm chị thoải mái hơn trứng rung nhiều."

Nếu nói sớm một chút, nói sớm một chút thì cô có lẽ sẽ không do dự.

"Chị đã....." Giang Tiểu Âm xoay đầu không nhìn vào đôi mắt cậu: "Chị đã cùng người khác....."

"Em biết."

Tô Nghi Tu dán chóp mũi trên sườn mặt cô rồi hạnh phúc mà cọ cọ, thoạt nhìn một chút đều không thèm để ý đến điều Giang Tiểu Âm mà rối rắm: "Em biết chị đã làm với Khúc Cẩn. Tiểu Âm đã làm với người đàn ông khác, em sao có thể không phát hiện."

Giang Tiểu Âm giật mình quay đầu lại nhìn chằm chằm mặt Tô Nghi Tu, khi phát hiện trên mặt Tô Nghi Tu xác thật không có bất kỳ vẻ không vui cùng so đo nào lại càng thêm mê hoặc cô.

"Tại sao?"

Trong  mê hoặc còn mang theo một loại chua xót không thể nói thành lời.

Cậu em lớp dưới này bám riết không tha mà đi theo phía sau cô ba năm, chẳng lẽ là chỉ muốn làm tình với mình hay sao? Thứ cậu thích chỉ có thân thể của cô thôi hay sao?

"Bởi vì em yêu chị a." Tô Nghi Tu thâm tình nhìn Giang Tiểu Âm: "Chị Tiểu Âm, không cần hoài nghi tình yêu của em đối với chị. Nguyên nhân chính là vì yêu chị, thế cho nên chỉ cần trong lòng chị em là người đặc biệt nhất thì mặc kệ chị làm cái gì, em cũng đều sẽ không trách cứ."

"Chị có thể làm tình với những người đàn ông khác, chị có thể thích người đàn ông khác, chỉ cần em biết em đối với chị vĩnh viễn đều đặc biệt nhất là đủ rồi."

"Chị không hiểu....."

Giang Tiểu Âm mê mang nhìn Tô Nghi Tu, cô phát hiện bản thân kỳ thật một chút cũng không hiểu về thiếu niên thoạt nhìn ấm áp như ánh mặt trời này.

"Không sao." Tô Nghi Tu cúi đầu hôn lên khóe mắt cô rồi cười nói: "Chị Tiểu Âm chỉ cần nằm ở trên giường hưởng thụ là được, em sẽ dùng côn th*t lớn hầu hạ chị thật tốt."

Hmmmm, mấy nàng nghĩ Tu ca như thế nào:>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 19: Rốt cuộc cũng làm được chị Tiểu Âm

Edit: Miu

Beta: Su

Lời Tô Nghi Tu nói khiến Giang Tiểu Âm không khỏi hồi tưởng lại về mộng cảnh khi nằm ở trên giường Dư Lạc.

Sự thoải mái trong mộng khi tiểu huyệt bị lấp đầy đan xen với sự khó chịu muốn bị cắm ở hiện thực, cô quay đầu đi không nói gì, nhưng bộ dáng ngượng ngùng kia khẳng định không phải là cự tuyệt.

"Tiểu Âm, em yêu chị....."

Trong miệng nói lời triền miên âu yếm, Tô Nghi Tu thân thiết hôn từ khóe mắt Giang Tiểu Âm xuống đến trên môi cô. Giống trong mộng mà một lần lại một lần gặm cắn môi cô.

Gặm một hồi, liếm một hồi xong lại cạy hàm răng cô ra rồi vói đầu lưỡi vào trong càn quét khoang miệng cô.

Thật sự rất giống sủng vật đại trung khuyển mang hình người.

"Ô ô ——"

Miệng đã dính đầy hương vị của Tô Nghi Tu, Giang Tiểu Âm xoắn thân thể ý đồ đẩy cậu ra làm cậu trước hãy tắt trứng rung đi.

"Chị Tiểu Âm."

"Nghi Tu, em tắt cái kia đi được không....."

"Tắt cái gì?" Tô Nghi Tu cười giống như thật sự không biết Giang Tiểu Âm đang nói về cái gì.

"Trứng rung a!"

Sao tất cả đàn ông đều có cùng một bộ dáng này nhỉ, đều thích nghe cô nói những lời hết sức mắc cỡ đó ra. Giang Tiểu Âm che mắt lại, xấu hổ đến mức không muốn thấy chính bản thân mình.

"Trứng rung?"

Tay nắm chăn, Tô Nghi Tu đột nhiên kéo nó ra, sau đó ngơ ngác mà nhìn chằm chằm Giang Tiểu Âm chỉ mặc một bộ nội y: "Em giúp chị Tiểu Âm lấy trứng rung ra khỏi tao huyệt có được không?"

"Không cần..... Nghi Tu, đừng nhìn....."

Bị tầm mắt nóng rực như vậy nhìn chằm chằm, Giang Tiểu Âm cảm thấy toàn bộ thân thể cô đều bắt đầu phiếm hồng. Cô vươn tay muốn che quần lót ướt đẫm của mình nhưng lại bị Tô Nghi Tu dùng một tay bắt được.

"Không cần chắn, em muốn nhìn tiểu huyệt của chị Tiểu Âm." Cậu chậm rãi kéo quần lót cô xuống.

"Âm mao của chị Tiểu Âm thật chỉnh tề."

Tô Nghi Tu nắm mao mao của Giang Tiểu Âm rồi cố ý chà xát hỏi: "Có phải chị Tiểu Âm đã trộm tu bổ lông mao hay không?"

"Không hề nhé!" Tâm lý cảm thấy thẹn đã bạo phát khiến Giang Tiểu Âm nhìn chằm chằm tủ quần áo của mình, gương mặt đều hồng đến bốc hơi: "Nó trưởng thành... Thực xấu sao?"

"Sao có thể." Tô Nghi Tu vỗ nhẹ một chút lên âm đ*o của cô và cười nói: "Phía dưới của chị Tiểu Âm ngay cả lông mao cũng đều phi thường xinh đẹp."

Người đàn ông dùng ngón tay nhỏ dài xinh đẹp đẩy âm mao chỉnh tề của cô xong từng chút từng chút dịch chuyển xuống chạm vào trên âm đế cô.

"Màu hồng nhạt."

Trứng rung bên trong tiểu huyệt vẫn đang không ngừng chấn động, âm đế ở trong trạng thái hưng phấn vẫn còn cương cứng cũng cùng nhau đong đưa theo huyệt thịt.

"Tiểu huyệt của chị thật non mềm." Tô Nghi Tu nói xong liền buông tay Giang Tiểu Âm ra, sau đó bẻ đùi cô, cúi đầu dán miệng mình lên trên huyệt khẩu rồi mút vào và liếm.

"Không cần ——"

Tiểu huyệt lần đầu tiên bị liếm, hơn nữa bên trong còn có trứng rung, Giang Tiểu Âm bị kích thích theo bản năng liền nâng mông lên để tiểu huyệt mình cùng miệng Tô Nghi Tu dán càng thêm chặt chẽ.

Miệng người đàn ông dán trên môi âm hộ, đầu lưỡi mềm mại không ngừng đảo qua âm đế, chui vào từ huyệt khẩu rồi sau đó dùng ngón tay phối hợp cùng đầu lưỡi đẩy trứng rung vào sâu bên trong.

"Đừng liếm, Nghi Tu..... Trứng rung vào thật sâu....." Giang Tiểu Âm vặn vẹo hạ thể, hai tay nắm chặt khăn trải giường: "Nghi Tu..... Thật là khó chịu....."

"Sao lại khó chịu?"

Tô Nghi Tu ngẩng đầu liếm d*m thủy dính trên môi: "Tất cả d*m thủy mà tiểu tao huyệt của chị Tiểu Âm chảy ra em đều muốn uống."

Lời người đàn ông nói cực dâm mĩ làm Giang Tiểu Âm muốn kẹp chặt hai chân, nhưng tiếc rằng sức lực của cô căn bản không so được với Tô Nghi Tu nên chỉ có thể bị cậu ấn phần trong đùi khiến cho hai đùi mở rộng ra để lộ tiểu huyệt ở bên trong.

"Đừng nói nữa..... Thật xấu hổ....."

"Nhưng em muốn cho chị Tiểu Âm biết em rốt cuộc có bao nhiêu thích mỗi một chỗ ở trên người của chị."

Cậu cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm liếm tiểu dâm đậu cương cứng: "Tao âm đế nho nhỏ của chị Tiểu Âm thật đáng yêu, chị nói thử xem, nếu em về sau mỗi ngày đều bao bọc liếm hút thì nó có thể biến lớn một chút không?"

Cậu lại dùng đầu lưỡi xẹt qua môi âm hộ hơi mỏng màu hồng nhạt kia: "Môi âm hộ dâm đãng thật non, về sau em cũng sẽ liếm nó một chút có được không?"

Cuối cùng, cậu vói đầu lưỡi vào bên trong tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm rồi thọc vào rút ra mấy cái xong nói: "Tao huyệt của chị Tiểu Âm thật chặt thật nhỏ, em muốn mỗi ngày đều nhét côn th*t lớn vào bên trong, biến nó thành hình dạng côn th*t của em."

"Đừng nói nữa."

Giang Tiểu Âm nghe Tô Nghi Tu nói lời dâm loạn, trong đầu óc đều là hình ảnh bản thân mỗi ngày về sau đều sẽ bị người đàn ông liếm tiểu huyệt, dùng côn th*t lớn đâm thọc. Tưởng tượng như vậy càng thêm kích thích hơn so với khi cậu liếm phía dưới.

"Đừng nói nữa....." Cô lắc lắc đầu, thân thể lại rất thành thật mà hướng lên trên, tiểu huyệt cũng không ngừng trào ra dâm dịch: "Ân..... Thật là khó chịu....."

"Chị Tiểu Âm, nói cho em biết, chị khó chịu ở đâu?"

Tô Nghi Tu hiện tại cố tình không chạm vào chỗ mà cô khó chịu nhất, thậm chí động thủ tắt trứng rung. Cậu chỉ dùng ánh mắt sáng quắc mà nhìn chằm chằm tiểu huyệt phấn nộn của cô, muốn Giang Tiểu Âm chính miệng nói ra.

Trứng rung bị tắt đi, cô lập tức mất đi kích thích vốn đang sở hữu, Giang Tiểu Âm bất an mà vặn vẹo thân thể, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Tô Nghi Tu: "Nghi Tu, phía dưới thật là khó chịu....."

"Phía dưới?"

Người đàn ông nghiêng đầu dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô.

Lúc này, sự dạy dỗ của Khúc Cẩn liền có tác dụng. Cô đương nhiên biết cậu muốn nghe gì, Giang Tiểu Âm bụm mặt, dùng âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Tao huyệt thật là khó chịu, muốn côn th*t lớn của Nghi Tu cắm vào bên trong."

"Ân ân, em biết rồi."

Tô Nghi Tu nghiêm túc gật gật đầu, cậu duỗi tay câu lấy dây trứng rung bên trong tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm rồi rút nó ra.

"Em sẽ dùng côn th*t lớn lấp đầy tao huyệt đói khát của chị." Cậu cởi quần áo của mình ra xong nắm côn th*t thô to cứng rắn có thêm một ít gân xanh uốn lượn dán ở trên cửa huyệt của Giang Tiểu Âm: "Tiểu Âm, em đây muốn bắt đầu làm chị."

Giang Tiểu Âm bụm mặt,một câu cũng không chịu nói, nhưng Tô Nghi Tu biết cô thực chờ mong mình cắm vào, tao huyệt kia lúc đóng lúc mở chảy nước chính là minh chứng tốt nhất.

Khéo đưa quy đầu chậm rãi từ miệng huyệt nhỏ đi vào bên trong, tuy rằng có không ít dâm dịch bôi trơn nhưng vẫn chặt đến mức khiến Tô Nghi Tu có chút khó chịu.

"Tiểu nộn huyệt của chị Tiểu Âm cắn thật chặt."

Cậu dứt khoát cắn răng lấy một hơi dùng sức cắm toàn bộ vào bên trong.

"Thật lớn..... Quá thô....." Gân xanh trên côn th*t kề sát vách tường thịt mềm, khoái cảm khi bị lấp đầy làm Giang Tiểu Âm uỗn nửa người trên rồi nhịn không được mà rên rỉ: "Tiểu huyệt bị lấp đầy..... Thật thoải mái....."

"Chị Tiểu Âm."

Cảm thấy mỹ mãn, rốt cuộc cũng cắm được côn th*t của mình vào bên trong tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu hạnh phúc mà ôm chặt lấy cô.

"Thật tốt, thật muốn vĩnh viễn đều nhét côn th*t vào bên trong tao huyệt của chị Tiểu Âm mãi không rút ra."

- -----

Thực ra thì Tu ca rất yêu chị Tiểu Âm nhưng anh ấy hơi biến thái nên mới chỉ cần chị ấy ở bên mình còn có quan hệ với người khác cũng không sao á:>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 20: Văn Phòng Tình Dục Thi

Edit: Kyler

Beta: Su

Cơ bắp cường tráng rắn chắc của Tô Nghi Tu dính sát vào trên người cô, lông mao phía dưới thậm chí cũng đều dây dưa ở bên nhau.

"Nghi Tu....."

Giang Tiểu Âm gọi tên Tô Nghi Tu, loại giao hợp mang theo cảm tình nùng liệt này làm cô bắt đầu muốn được nhiều hơn. Muốn tay cậu đụng vào thân thể của mình, tiểu huyệt muốn côn th*t bắt đầu đâm thọc, muốn cậu hôn môi cô.

"Em đây." Nghe ra khát vọng trong giọng nói của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu cởi bỏ nịt ngực cô ra, sau đó vùi đầu thật sâu vào bên trong mà hít một hơi.

"Vú của chị Tiểu Âm thật lớn, trắng trong, tron nhẵn."

Cậu đong đưa cái mông, bắt đầu di chuyển côn th*t cọ xát chặt chẽ với vách tường thịt non, hai tay cũng không nhàn rỗi mà xoa vú của Giang Tiểu Âm.

"Thật thoải mái....."

Cả người Giang Tiểu Âm đều mềm nhũn, cô hé miệng rên rỉ kiều suyễn.

Đến sau khi Tô Nghi Tu ngậm lấy một bên đầu v*, Giang Tiểu Âm đang kề bên bờ vực cao trào trước khi có côn th*t cắm vào liền duỗi tay ôm lấy đầu tóc xù xù của cậu, tiểu huyệt nhếch hướng lên trên khiến cho nguyên cây côn th*t của Tô Nghi Tu đều tiến vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyệt.

"Sắp chết... Bị làm chết..." Hai chân cô banh rộng ra hướng trước mặt, đôi vú to cũng dán hết ở trên mặt Tô Nghi Tu, sau đó cô kêu lên: "Tao huyệt sắp... Sắp cao trào...."

"A a ——"

côn th*t bị tao huyệt trong cơn cao trào bọc đến kín mít, quanh chóp mũi của Tô Nghi Tu đều là mùi hương vú của Giang Tiểu Âm. Nếu không phải lúc trước cậu đã dùng quần lót của chị Tiểu Âm rồi bắn một lần thì nói không chừng, quy đầu bị d*m thủy tưới thật sự sẽ bị kích thích đến mức bắn ra.

Cậu vươn đầu lưỡi kích thích đầu v* Giang Tiểu Âm, cô mới vừa trải qua cơn cao trào rốt cuộc cũng chịu buông đầu đang áp trên vú của cậu ra, Tô Nghi Tu liền ngẩng đầu lên.

"Tao vú của chị Tiểu Âm thơm quá."

Chép chép miệng hai cái, Tô Nghi Tu vuốt gương mặt bởi vì cơn cao trào mà ửng đỏ của Giang Tiểu Âm, sau đó cười hôn hôn lên trán cô: "Vừa rồi suýt chút nữa đã bị tao huyệt của chị kẹp đến bắn ra, nếu bị hiểu lầm thành đàn ông không thể kéo dài thì lại không tốt."

"Nghi Tu ——" Khóe mắt Giang Tiểu Âm khi được ôn nhu hôn lên trán đột nhiên ẩn chứa nước mắt, cô thấp giọng nói: "Chị chỉ là một cô gái kém cỏi."

"Chị Tiểu Âm rõ ràng chính là cô gái tốt nhất trên thế giới này."

"Mặc kệ là ai chạm vào chị, chị cũng đều có thể thoải mái đến cao trào, thế cho nên chị quá kém không phải sao?"

"Đây không phải là lỗi của chị." Tô Nghi Tu duỗi tay mềm nhẹ lau nước mắt bên khóe mắt cô, tiếp theo, đôi tay nâng mặt nhìn thẳng vào hai mắt cô rồi gằn từng câu từng chữ mà nói: "Nếu nói kém cỏi thì đúng hơn là đàn ông bọn em, thời thời khắc khắc đều nghĩ đến việc chiếm hữu chị Tiểu Âm, muốn làm chị Tiểu Âm đến cao trào."

"Chị trước nay cũng chưa chủ động muốn cái gì, thế cho nên từ giờ trở đi không cần suy nghĩ nữa, chị chỉ cần nhắm mắt lại hưởng thụ là được rồi."

"Nghi Tu, em không cần phải đối với chị tốt như vậy....."

Giang Tiểu Âm có chút không dám nhìn hai mắt cậu, nơi đó có sự nghiêm túc làm cô sợ hãi.

"Chị Tiểu Âm, em không có tốt như chị tưởng đâu." Tô Nghi Tu túm chặt đôi tay của Giang Tiểu Âm, mười ngón tay của cả 2 đan vào nhau thoạt nhìn giống như một đôi tình nhân thân mật nhất: "Em chỉ hy vọng chị Tiểu Âm có thể đồng ý với em một việc."

"Ân."

"Mặc kệ có chuyện gì xảy ra thì cũng đều đừng rời khỏi em."

Cho dù là ở trên giường, Giang Tiểu Âm cũng không nghĩ sẽ tùy tiện đồng ý với cậu. Sau khi trầm mặc lâu thật lâu, lâu đến lúc Tô Nghi Tu đều cho rằng cô sẽ cự tuyệt thì Giang Tiểu Âm lại mở miệng: "Chỉ cần Nghi Tu em không chủ động rời đi thì chị cũng sẽ không rời đi."

"Em yêu chị."

Tô Nghi Tu một lần lại một lần mà nói ra những lời này, côn th*t lấy lực độ càng thêm mạnh mẽ thâm nhập vào bên trong tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm, quy đầu chạm đến cửa tử cung khép kín, cậu hôn môi cô, sau đó mãnh liệt dùng lực cắm côn th*t vào trong tử cung.

"Tiểu Âm, em đã cắm côn th*t vào trong dâm tử cung của chị."

"Không được... Quá sâu, Nghi Tu..." côn th*t nóng cháy đẩy đường đi bên trong tử cung ra, Giang Tiểu Âm chỉ cảm thấy đại não của mình bị khoái cảm đánh sâu đến mức trống rỗng: "Tử cung... không thể..... Sẽ mang thai, Nghi Tu....."

"Nếu chị Tiểu Âm không muốn thì em sẽ không bắn vào." Tô Nghi Tu thấp giọng bảo đảm ở bên tai cô.

Cậu biết chị Tiểu Âm hiện tại còn không thể mang thai, thêm nữa, nếu hoài thai thì sẽ không thể để cậu làm, thế cho nên cậu tất nhiên là không cần.

"Đừng bắn vào bên trong..."

Bị côn th*t lớn không ngừng đâm thọc kích thích thân thể, Giang Tiểu Âm rên rỉ không ngừng, hai mắt mất đi tiêu cự. côn th*t của Tô Nghi Tu thật sự là quá lớn, khi cậu cắm nguyên cây vào tiểu huyệt phá tan cửa tử cung, cô cảm thấy toàn bộ âm đ*o đều giống như lời câu nói, bị làm thành hình dạng của cây côn th*t lớn.

"Ân ân... Tiểu huyệt thật thoải mái... Bị côn th*t của Nghi Tu làm sướng muốn chết..." Giang Tiểu Âm nắm chặt tay Tô Nghi Tu, hai chân phía trước tách ra uốn lượn kẹp chặt kiện eo đang ra sức vận động của cậu.

Tầng tầng lớp lớp thịt mềm ở bên trong tao huyệt không ngừng mấp máy, giống như có vô số đầu lưỡi nhỏ đang liếm mút côn th*t của Tô Nghi Tu.

Cậu mãnh liệt đong đưa kiện mông làm côn th*t phá tan sự bao vây của vách tường thịt, lúc côn th*t rút ra mang theo thịt mềm màu hồng nhạt cùng d*m thủy ra bên ngoài rồi lại lần nữa cắm côn th*t vào sâu trong tao huyệt.

"Tao huyệt của chị Tiểu Âm đúng thật giỏi, cắn côn th*t lớn thật chặt, thật thoải mái." Cậu cúi đầu cắn viên anh đào nhỏ trên vú Giang Tiểu Âm, sau đó dùng hàm răng nghiền nát lôi kéo: "Vú với núm vú của chị Tiểu Âm cũng thật giỏi, chơi thế nào cũng không chán. Vú bị em ăn như vậy có thoải mái không?"

Cúi đầu nhìn đầu v* hồng nhạt bị cậu cắn thành màu đỏ, lại còn không ngừng bị lôi kéo hướng lên trên, Giang Tiểu Âm bị kích thích, âm đ*o lại càng thêm co chặt hơn.

"Vú bị ăn thoải mái..." Cô gắt gao uỡn mông cùng vú. "Sắp tới... Lại sắp đến nữa rồi... Tao huyệt bị làm hỏng rồi... Nghi Tu..."

"Vậy hỏng đi, để đại côn th*t lớn đâm hư tao huyệt của chị Tiểu Âm."

Tô Nghi Tu lại lần nữa mãnh liệt cắm quy đầu vào bên trong tử cung của Giang Tiểu Âm, mà kích thích kịch liệt như vậy làm trước mắt Giang Tiểu Âm hiện lên một mảnh trắng xóa, cô lại lần nữa đạt tới cao trào.

"Tao huyệt sẽ hư mất.... Bị côn th*t lớn của Nghi Tu đâm hỏng..." Cô thất thần nhìn trần nhà, d*m thủy tràn ra từ tiểu huyệt thấm ướt một mảng lớn của khăn trải giường.

"Tiểu Âm, em cũng muốn bắn."

Trong sự kích thích từ con cao trào, tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm không ngừng run rẩy, Tô Nghi Tu có thể cảm giác được mã mắt cậu đã mất khống chế mà mở ra. Cậu nỗ lực khống chế dục vọng muốn bắn tinh, sau đó dùng bộ dạng đáng thương vô cùng nhìn Giang Tiểu Âm và nói: "Em có thể bắn tinh dịch vào miệng của chị Tiểu Âm không?"

Không thể để Nghi Tu bắn tinh dịch vào trong tử cung của cô.

Nghĩ vậy, mặc dù đầu óc còn đang trong trạng thái mơ hồ nhưng Giang Tiểu Âm vẫn gật gật đầu: "Bắn hết tinh dịch vào trong miệng chị đi chứ đừng bắn vào tử cung."

" Chị Tiểu Âm thật tốt."

- ------

Thịt nè <3

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 21: Khả năng nhận không nổi

Edit: Kyler

Beta: Su

Tô Nghi Tu cơ hồ một chút tạm dừng cũng đều không có mà rút côn th*t ra khỏi mật huyệt của Giang Tiểu Âm, cậu ngồi dậy, nắm côn th*t nhắm ngay môi đỏ đang hé mở của cô, tay vịn tường liền bắn toàn bộ tinh dịch vào trong miệng cô.

"A..... Bắn hết tinh dịch vào trong miệng chị Tiểu Âm."

Một dòng tinh dịch nóng cháy được rót vào trong khoang miệng Giang Tiểu Âm, tuy rằng hương vị có chút kỳ quái nhưng cô hiện tại đang nằm ngửa nên chỉ có thể gian nan mà nuốt xuống.

"Ăn ngon không chị Tiểu Âm?" côn th*t nửa mềm của cậu thuận thế thọc vào rút ra hai cái ở trong miệng Giang Tiểu Âm rồi mới rút nó ra khỏi miệng cô: "Tinh dịch của em về sau đều cho chị Tiểu Âm ăn có được hay không?"

"Hương vị quái quái."

Giang Tiểu Âm lắc lắc đầu, có chút ngượng ngùng duỗi tay muốn che khuất hai vú.

Tô Nghi Tu tất nhiên sẽ không cho cô được như ý nguyện, cậu giữ chặt đôi tay cô, sau đó cúi đầu liếm đầu v* cô rồi nói: "Vú chị Tiểu Âm em cũng đã ngậm qua, chị còn che làm cái gì? Vú xinh đẹp như vậy thì nhất định phải để lộ ra cho người khác xem."

"Ân ân... Đừng nhìn nữa... Nghi Tu, chị muốn đi tắm rửa."

"Nhưng em còn muốn làm chị Tiểu Âm." Tô Nghi Tu không thuận theo, không buông tha ôm Giang Tiểu Âm, cậu kiên định dung thanh âm ấm áp như ánh mặt trời mà làm nũng: "Chị Tiểu Âm, chị xem côn th*t của em lại cứng lên nữa, em lại đâm chị Tiểu Âm trong chốc lát có được không?"

Giang Tiểu Âm chịu không nổi nhất là bộ dạng Tô Nghi Tu làm nũng với cô, trước kia vừa nghe thấy cậu nói như vậy, trên người cô liền đã nổi cả một lớp da gà.

"Loại chuyện này đừng hỏi nữa!"

Cô đỏ mặt nhắm mắt lại, vấn đề này muốn cô trả lời như thế nào!

Bộ dạng dục cự còn nghênh, e lệ phi thường của cô quá mê người, Tô Nghi Tu không nói hai lời, cậu lại lần nữa ôm chặt Giang Tiểu Âm rồi hôn lên môi cô, sau đó liền cắm côn th*t vừa cương cứng của mình vào bên trong tiểu huyệt cô.

"Từ bỏ... Nghi Tu, chị từ bỏ.... Mệt mỏi quá..."

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Giang Tiểu Âm thật sự hối hận lúc ban đầu mình không hề dùng lời lẽ chính đáng cự tuyệt Tô Nghi Tu.

Cô bị Tô Nghi Tu ôm từ phòng ngủ làm cho đến phòng khách, từ phòng khách đâm tới văn phòng xong lại bị chơi một hồi ở phòng ngủ. Cô đã mệt đến muốn ngủ, nhưng cậu thanh niên lại dường như không biết mệt, hoạt động liên tục giống như môtơ gắn máy, không dừng lại nghỉ ngơi mà liên tục đổi tư thế để làm cô.

"Nghi Tu... Buồn ngủ quá... Chị muốn đi WC..."

Cô hiện tại bị Tô Nghi Tu dùng tư thế xi tiểu ôm rồi cắm vào từ phía sau, mà tư thế này lại làm cô đặc biệt muốn đi WC.

"Em đây liền ôm chị Tiểu Âm đi." Trong lúc mơ mơ màng màng, cô giống như nghe thấy Tô Nghi Tu nói chuyện với ai đó: "Anh Khúc, anh muốn nhìn cảnh chị Tiểu Âm bị tôi làm đến tè ra quần hay sao?"

"Nghi Tu....."

Nhưng cô thật sự quá mệt mỏi, hoàn toàn không muốn mở to mắt suy nghĩ.

Bận rộn suốt một ngày, sau khi tan tầm lại đi tìm Dư Lạc. Ngồi trên xe buýt lâu như vậy, lại còn mơ một giấc mộng kỳ quái, cuối cùng bị Dư Lạc dùng ngón tay cắm đến cao trào. Còn chưa hết, cô lại đi một chuyến đến chung cư Khúc Cẩn để lấy di động, chờ đến lúc trở về thì trời cũng đã khuya.

"Tiểu Âm, chị tiểu đi, đã đến WC."

Tô Nghi Tu cố ý đè thấp thanh âm, làm cho Giang Tiểu Âm vốn đang mơ màng sắp ngủ càng thêm mệt nhọc.

Giống như lúc còn nhỏ nằm mơ muốn đi WC, sau đó đột nhiên tìm được WC liền mất khống chế mà tè ra quần. Tình huống hiện tại của Giang Tiểu Âm chính là như vậy. Cô cũng không có biện pháp tự hỏi bản thân rốt cuộc có nên đi tiểu hay không mà liền nghe theo lời Tô Nghi Tu nói, thả lỏng thân mình rồi nước tiểu ra ngoài.

Nước tiểu tí tách tí tách chảy ra từ miệng niệu đạo, Tô Nghi Tu ôm Tiểu Âm, bị hình ảnh mình mong đợi đã lâu kích thích đến tiếp đó liền bắn hết tinh dịch vào trong âm đ*o của cô.

Bắn tinh xong, anh cúi đầu hôn hôn đỉnh đầu Giang Tiểu Âm rồi quay đầu lại đối diện với Khúc Cẩn đang đứng ở cửa WC xong cười thực tươi.

"Anh Khúc, có phải là chị Tiểu Âm rất đẹp hay không?"

Cô gái này ngày hôm qua còn ở trong lồng ngực mình rên rỉ và cao trào, hiện tại lại bị người đàn ông khác ôm làm đến bắn nước tiểu, Khúc Cẩn nói

không nên lời cảm giác của chính mình ra sao, nhưng tuyệt đối là một chút cũng không thoải mái.

Buổi chiều, anh đi theo Tô Nghi Tu lên phòng đã chuẩn bị sẵn cho mình ở trên lầu ba.

Anh vào phòng ngồi trên ghế suy nghĩ thật lâu về Giang Tiểu Âm, chờ lúc anh nghĩ ra muốn đi tìm cô gái này thì mới phát hiện bản thân không ra khỏi đó được. Mặt sau của tờ giấy Tô Nghi Tu để ở cửa phòng cùng trên tường đều dán phù triện, là cái loại phù triện nếu anh không đụng tới thì căn bản cũng sẽ không phát hiện.

"Tô Nghi Tu."

Khúc Cẩn không có biểu lộ ra bất luận cái gì tức giận, anh bình tĩnh mà dựa ở trên tường rồi đẩy đẩy mắt kính của mình và nói: "Cậu nói thử xem, nếu Tiểu Âm phát hiện thứ ở trong máy tính cậu thì liệu cô ấy còn sẽ cười với cậu như lúc trước không?"

Tươi cười của Tô Nghi Tu ngay lúc Khúc Cẩn nói xong câu đó liền đột nhiên trở nên cứng đờ.

"Trong máy tính tôi không có gì cả."

Cậu rút côn th*t ra khỏi tiểu huyệt của Giang Tiểu Âm, sau đó ôm cô về phòng ngủ xong đặt cô lên trên giường rồi đắp chăn, kế tiếp mới đóng cửa tới phòng khách ngồi trên sô pha, mặt đối mặt với Khúc Cẩn.

"Để tôi nghĩ lại xem." Khóe miệng Khúc Cẩn đang ngồi trên sô pha nhếch lên một nụ cười nhạt: "Video theo dõi, ảnh chụp lén, phần mềm theo dõi. Mọi thứ xác thật được giấu rất kĩ, nhưng xin lỗi, tôi có thể dùng khả năng của quỷ để tìm được chúng nó."

Học sinh thông minh 20 tuổi nếu so với luật sư khôn khéo 26 tuổi, cuối cùng vẫn là kém hơn một chút.

"Anh muốn gì....."

Tuy rằng vừa rồi cậu đã khiến Giang Tiểu Âm bảo đảm sẽ không rời khỏi mình, đó chính là vì phòng ngừa về sau cô phát hiện ra bí mật của cậu, nhưng cậu vẫn không dám chắc đến khi Tiểu Âm phát hiện ra cậu là một kẻ biến thái thì liệu có chán ghét cậu hay không.

Cậu không chịu nổi.

"Thứ tôi muốn cậu cũng không cho được." Khúc Cẩn cách mắt kính dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tô Nghi Tu rồi chậm rãi nói: "Cậu chỉ cần đừng gây trở ngại việc tôi cùng Tiểu Âm làm tình là được, đương nhiên, tôi cũng sẽ không đi gây trở ngại cho cậu."

Sau khi anh dùng ước chừng một tiếng đồng hồ mới thoát khỏi được căn phòng đó, chuyện đầu tiên anh làm không phải xuống dưới tìm Tô Nghi Tu tính sổ mà là ở trong phòng Tô Nghi Tu cẩn thận nghiên cứu một chút.

Kết quả thực ngoài ý muốn, anh phát hiện mấy thứ không thể tưởng tượng.

Những thứ đó có thể chứng minh đây đã không thể được coi là yêu thích đơn giản như vậy, mà chính là sự si mê khó có thể kiềm chế.

Nếu anh muốn cậu nhóc này rời khỏi Giang Tiểu Âm thì hoàn toàn có khả năng sẽ phát sinh ra chuyện phi thường đáng sợ.

Yêu cầu như vậy làm Tô Nghi Tu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Có thể, chỉ cần chị Tiểu Âm nguyện ý. Nhưng những việc này tôi hy vọng anh có thể vĩnh viễn giữ nó trong bụng."

Tô Nghi Tu tuyệt nhiên không phải là cừu con, cậu híp mắt gằn từng câu từng chữ mà trả lời: "Tiểu Âm chính là cuộc sống của tôi. Nếu anh dám làm ra chuyện khiến chị ấy rời khỏi tôi, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ kéo anh cùng tôi xuống địa ngục."

- -----

Tranh phong giữa 2 chàng:>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 22: Đều cút ra ngoài hết cho tôi

Edit: Kyler

Beta: Su

Hai người đàn ông tuy rằng không tính là hài hòa ở chung, nhưng cũng tạm thời đạt thành nhận thức chung.

Đứng dậy tính toán đi rửa sạch thân thể Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu đột nhiên nhớ tới một vấn đề, cậu nhìn xuống Khúc Cẩn rồi phi thường nghiêm túc hỏi: "Anh và Tiểu Âm làm tình, có thể tạo thành ảnh hưởng đến thân thể khỏe mạnh của chị ấy hay không? Nếu có, tôi tình nguyện cho chị ấy biết mấy thứ kia."

"Sẽ không."

"Giang Tiểu Âm là người có mệnh cách thuần âm, chút âm khí này đối với cô ấy mà nói thì không tạo thành bất luận thương tổn gì." Đúng là bởi vì biết điểm này, Khúc Cẩn mới có thể quấn lấy Giang Tiểu Âm làm tình: "Điểm này, dùng mắt thường cậu cũng nhìn ra được."

Tô Nghi Tu gật gật đầu, tuy rằng Giang Tiểu Âm thoạt nhìn một chút vấn đề cũng đều không có, nhưng cậu vẫn muốn đi tìm Dư Lạc hỏi một chút.

_____

Giang Tiểu Âm trước nay đều không phải người tham ngủ.

Chẳng qua hôm nay, cô tổng cảm thấy bản thân đã ngủ một giấc thật dài thật dài. Đồng hồ báo thức không có vang, chờ lúc cô mở to mắt, mặt trời đã chiếu rọi bức màn đến dị thường sáng ngời, ánh sang kia tuyệt đối không thể là 6 giờ sáng.

"Sớm a, chị Tiểu Âm."

Giang Tiểu Âm nằm thẳng, cổ có chút cứng đờ mà ngoẹo về bên trái, rõ ràng nhìn thấy thân mình Tô Nghi Tu đang nghiêng người nằm ở trong ổ chăn tươi cười sáng lạn với cô.

Tươi cười có thể so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ, gương mặt Giang Tiểu Âm cũng trở nên đỏ bừng.

"Nghi.. Nghi Tu..... Sớm a....."

"Tiểu Âm."

Từ từ, sao bên phải cô lại truyền đến thanh âm của Khúc Cẩn?!

Thân thể Giang Tiểu Âm không chỉ cứng đờ đơn giản như vậy, cô bắt đầu hoài nghi chính mình có phải còn chưa ngủ tỉnh, còn đang nằm mơ gì đó. Nhưng mà đêm qua, trước lúc cô nhắm mắt lại ngủ, xác thật có nghe thấy Tô Nghi Tu đang nói anh Khúc gì đó.

"Nghi Tu, vừa rồi có phải là ảo giác của chị không?" Cô đột nhiên túm chặt cánh tay Tô Nghi Tu, chính là không dám quay đầu lại xác nhận.

"Chị Tiểu Âm....."

"Tiểu Âm." Không cho Tô Nghi Tu cơ hội nói chuyện, Khúc Cẩn duỗi tay vòng lấy eo cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Em không hề nằm mơ."

Xúc cảm lạnh băng được truyền đến từ phía sau cho Giang Tiểu Âm biết, cái tên quỷ không biết xấu hổ Khúc Cẩn cũng đang trần trụi.

"Tô Nghi Tu! Khúc Cẩn!"

Cô cắn răng, thân thể run rẩy, từng câu từng chữ hung tợn mà nói: "Hai người các anh, đều cút hết ra ngoài cho tôi!"

Xong rồi, Tiểu Âm tức giận.

Quần áo cũng chưa mặc thì đã bị Giang Tiểu Âm ném gối đầu đánh cho Tô Nghi Tu hai tay ôm đầu ngồi xổm trước cửa. Cậu ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn Khúc Cẩn chỉ mặc một cái quần lót, phi thường khó chịu mà nói: "Anh tên xấu xa này phải để chị Tiểu Âm chậm rãi thích ứng hai người chứ! Tại sao cứ phải chen lên cùng nhau ngủ a."

"Tôi lần đầu tiên thấy cô ấy tức giận."

Tô Nghi Tu vừa mới dứt lời, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Khi cậu cho rằng chị Tiểu Âm muốn tha thứ cho cậu thì liền thấy quần áo của mình cùng Khúc Cẩn từ bọc chăn cô ném ra đổ ập xuống.

"Tô Nghi Tu! Hôm nay chị không muốn thấy em ở văn phòng!"

"Phanh!"

Cửa phòng ngủ nặng nề đóng lại, mạnh đến mức bức hoạ trên vách tường đều lung lay vài cái.

Khổ hề hề mà mặc quần áo vào, Tô Nghi Tu càng nhìn Khúc Cẩn càng cảm thấy người đàn ông này thật đúng là siêu cấp không vừa mắt. Đã như vậy

rồi mà anh ta còn thong thả ung dung không nhanh không chậm cài nút thắt, giống như một chút cũng không lo lắng.

"Chị Tiểu Âm, em đi ra ngoài mua đường cho chị." Tô Nghi Tu xoay người gõ cửa phòng ngủ Giang Tiểu Âm, phóng thanh âm mềm nhuyễn đáng thương vô cùng mà nói: "Em đêm qua thấy bình đường của chị trống không, bây giờ mua kẹo bông gòn hay là mua kẹo sữa?"

Trả lời cậu, là thanh âm gối đầu nện thật mạnh trên cửa.

Nhìn dáng vẻ suy nghĩ biện pháp làm cô nguôi giận, chính mình phỏng chừng cùng cô nói không nên lời.

Tô Nghi Tu vò vò một đầu tóc ngắn, chờ lúc cậu mở cửa văn phòng chuẩn bị đi ra ngoài, cậu mới ý thức được Khúc Cẩn mặc tốt quần áo xong liền khí định thần nhàn mà ngồi trên sô pha ở văn phòng, một chút ý tứ nhúc nhích cũng đều không có.

"Anh còn ngồi ở chỗ này là đang đợi chị ấy tự mình ra đuổi anh sao?"

Khúc Cẩn ngẩng đầu nhẹ liếc mắt nhìn Tô Nghi Tu một cái, giọng điệu thanh lãnh mà mở miệng: "Cô ấy vừa nói là hôm nay không muốn thấy cậu chứ chưa nói không muốn nhìn thấy tôi."

"....." Tay Tô Nghi Tu  vốn dĩnắm then cửa muốn trực tiếp chạy lấy người, tạm dừng mấy chục giây xong lại nhẹ giọng nói: "Muốn biết chuyện về chị Tiểu Âm không? Muốn biết thì liền đi theo tôi."

Khúc Cẩn sống chết ra sao cậu cũng không muốn quản, nhưng cậu một chút cũng không muốn khi Tiểu Âm vừa ra khỏi phòng ngủ thì liền nhìn thấy người đàn ông này rồi lại tức giận lần nữa.

Nghe thấy cửa bên ngoài văn phòng mở ra rồi đóng lại, dùng di động xem máy theo dõi trong văn phòng xác nhận hai người kia đều đã rời đi, Giang Tiểu Âm ở trong phòng ngủ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô rất tức giận.

Tức Tô Nghi Tu luôn miệng nói yêu cô, vừa quay đầu lại có thể cùng người đàn ông khác ôm cô ngủ.

Nhưng càng tức giận với chính bản thân cô. Lúc ý thức chính mình khỏa thân bị hai người đàn ông kẹp ở bên trong, cô cư nhiên đáng xấu hổ mà có phản ứng.

"Thật phiền."

Mặc quần áo rửa mặt xong, Giang Tiểu Âm trở lại phòng ngủ nhìn bình đường trống không lại càng phiền.

Thời điểm tâm phiền ý loạn, cô thích ăn đường để giảm bớt cảm xúc, nhưng đường từ lúc Khúc Cẩn đến nơi này liền hết, hai ngày nay cô vẫn luôn vội vàng, bận rộn không có thời gian mua.

"Leng keng ——"

Âm báo di động nhắc nhở có tin nhắn đem cô tạm thời kéo ra khỏi sự bực tức.

[ 12h30 trưa, chỗ cũ. ]

[ Đã biết. ]

Trả lời xong, Giang Tiểu Âm mới phát hiện giờ đã là 9 giờ.

Làm sao lại có thời giờ đi phiền hà chuyện này, cô còn nợ mấy trăm vạn đây. Để điện thoại cùng chính mình ngã ở trên giường, Giang Tiểu Âm bụm mặt hít sâu vài lần cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại.

"Giang Tiểu Âm, cô rất kiên cường, không gì có thể phá vỡ."

"Không có gì có thể làm khó cô."

"Cùng lắm thì coi như nuôi hai người nam sủng. Lớn lên đẹp, hàng to xài tốt, còn không cần tiền, thật có lời."

"Đúng không?"

Trên xe buýt lung lay, Giang Tiểu Âm thật vất vả thuyết phục bản thân bình tĩnh rồi lại ôm lan can bắt đầu đi vào cõi thần tiên.

Cô không nghĩ ra hai người đàn ông kia rốt cuộc đã đạt thành nhận thức chung gì, cũng như cô không nghĩ ra vì sao Tô Nghi Tu không ngừng nói yêu cô rồi đồng thời lại nói không ngại cô cùng người đàn ông khác làm tình. Cô còn không nghĩ ra lý do tại sao bản thân lại không kháng cự, thậm chí có sự chờ mong không thể hiểu được.

Tất cả mọi thứ có thể ăn ở trong văn phòng cô đều mang theo một ít, hôm nay bận xong lại đi tìm Dư Lạc nhìn xem giúp cô.

Lung lay, Giang Tiểu Âm không ăn sáng có chút khó chịu đột nhiên nhớ tới trong túi mình giống như còn có mấy viên kẹo đường.

Là kẹo sữa cô thích nhất.

Mở túi lấy kẹo ra, Giang Tiểu Âm lập tức mở giấy gói kẹo đường rồi nhét nó vào trong miệng. Mùi hương sữa ngọt ngào tràn ngập khoang miệng, tâm tình trong chớp mắt vui sướng hơn rất nhiều.

Lại nói tiếp, viên kẹo này là do lúc cô lần đầu tiên gặp mặt cha mẹ Khúc Cẩn, ba anh - Khúc Bác Diễn đưa cho cô.

Tại sao Khúc Cẩn một chút cũng không giống với ba anh ta nhỉ.

Nho nhã lễ độ, ôn tồn, cười rộ lên thật sự giống ánh dương ấm áp, thấy ánh mắt ông ấy lúc chăm chú nhìn Kỷ Tích ôn nhu đến mức có thể dìm chết người.

"Aizzz ——" Giang Tiểu Âm ngẩng đầu nhìn thành phố ngoài cửa sổ xe không ngừng lui ra sau rồi nhịn không được thở dài một hơi: "Vì sao cuộc sống mỗi ngày của tôi đều lướt qua càng gian nan?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 23: Chúc Kiều

Edit: Kyler

Beta: Ami

Tin nhắn đầu kia hẹn ngày gặp mặt ở chỗ cách văn phòng còn rất xa, dù sao chờ đến khi Giang Tiểu Âm lảo đảo lắc lư ngồi xe buýt đến đó thì đã là chuyện của một tiếng đồng hồ sau.

[ Tôi tới rồi. ]

Giang Tiểu Âm trả lời tin nhắn, che lại dạ dày có chút không thoải mái rồi bước vào quán KFC ngay bên cạnh trạm xe buýt.

Cô kỳ thật không thể nào thích nổi nơi này, đồ ăn đắt đỏ lại còn nhiều dầu mỡ, nhưng cô thật sự không muốn tiếp tục đi xa thêm một chút chỉ để ăn một bữa cơm xong rồi lại phải trở về đây, chưa kể vừa lãng phí thời gian lại còn thêm mệt mỏi.

"Hôm nay sao lại tới sớm như vậy?"

KFC giữa 12 giờ trưa đem lại cảm giác biển người tấp nập. Nghiêm Văn Đào vừa vào cửa thì liền đi thẳng đến góc hẻo lánh nhất, quả nhiên Giang Tiểu Âm đang an vị ở nơi đó, trên bàn vuông nhỏ còn có mấy cái hamburger chưa được bóc vỏ.

Nghe thấy giọng của Nghiêm Văn Đào, Giang Tiểu Âm ngẩng đầu nhìn hắn một cái và nói: "Hy vọng anh không ăn cơm, bằng không thì em phải đóng gói lại rồi mang đi."

"Không ăn, không ăn."

Thoạt nhìn vô cùng tinh thần, người đàn ông đại khái cũng hơn 30 tuổi cười ngây ngô đặt mông ngồi đối diện Giang Tiểu Âm, cũng không khách khí mà mở bao hamburger ra rồi ăn.

"Tiểu Âm, sao hôm nay lại thấy em có vẻ không vui lắm?" Cắn vài cái liền gặm xong chiếc bánh hamburger, Nghiêm Văn Đào vừa hút Coca vừa quan tâm hỏi: "Thoạt nhìn giống như vài đêm không ngủ."

"Rõ ràng như vậy sao?"

Giang Tiểu Âm gãi gãi đầu, nhịn không được lại thở dài một hơi.

"A, cái này không quan trọng." Cô không nghĩ nói quá nhiều về vấn đề này nên liền trực tiếp đổi đề tài và hỏi: "Anh Nghiêm, đã tra được thứ mà em muốn chưa?"

"Nếu anh Nghiêm của em không tra được thì sẽ kêu em tới đây chỉ để ăn được một cái hamburger của em thôi sao?"

Người đàn ông trợn trắng mắt liếc Giang Tiểu Âm một cái. Hắn cũng bận rộn cả ngày giống như Giang Tiểu Âm vậy, thế cho nên hắn cũng không có

nhiều thời gian nhàn hạ như vậy để gọi cô tới đây chơi.

Biết đối phương cũng không phải thật sự tức giận, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn xin khoan dung mà cười nói: "Em biết sai rồi, anh Nghiêm đại nhân đại lượng mà tha thứ cho em đi."

"Lúc này mới tốt."

Nghiêm Văn Đào, là đại đội trưởng hình cảnh của cục công an thành phố Chung Sơn, Giang Tiểu Âm cũng do lúc trước tiếp một ủy thác của người đã chết nên mới có thể quen biết được hắn. Con người hắn - nhìn thật ra rất hàm hậu chính trực, nhưng trên thực tế cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

Ngừng vui đùa lại, Nghiêm Văn Đào nhẹ nhàng gõ cái bàn và nói: "Tin tức lần này anh có thể miễn phí nói cho em biết, nhưng em cần phải đồng ý với anh một việc."

"Chuyện gì?" Giang Tiểu Âm nhìn chằm chằm Nghiêm Văn Đào.

Nói đến cùng, quan hệ của hai người bọn họ cũng chỉ là giao dịch ổn định không phơi bày ra ánh sáng được mà thôi, hơn nữa giới hạn thân phận của đối phương, chính cô kỳ thật vẫn luôn bị áp chế.

"Không cần nhìn anh nghiêm túc như vậy ——" Nghiêm Văn Đào liếm liếm môi cười nói: "Chỉ có một điều kiện. Vụ án này nếu có mặt em, anh yêu cầu Tiểu Âm em, thứ mà em điều tra được phải nói hết cho anh biết, đặc biệt là nếu em tìm ra được hung thủ....."

Đây cũng không phải là việc không thể, chi bằng cứ giao cho cảnh sát lại càng tốt.

Nhưng...

"Tại sao?" Giang Tiểu Âm sợ đối phương đào hố mình, nếu như bị vùi vào cũng không phải việc gì tốt: "Vụ án này có gì đặc thù sao?"

"Em biết cha mẹ Khúc Cẩn là ai chứ, anh dám cá em nhất định đã gặp mặt bọn họ."

Nghiêm Văn Đào hy vọng hợp tác không có vấn đề nên liền kiên nhẫn mà giải thích: "Một người là giáo viên trường đại học Chung Sơn rất có danh tiếng cùng uy vọng, một người là luật sư nổi danh mở ra văn phòng luật sư tốt nhất thành phố Chung Sơn, bản thân bà ấy cũng là nữ luật sư tương đối có danh tiếng. Phía trên vẫn luôn thực chú ý vụ án này, hơn nữa...."

"Một đại đội trưởng như anh muốn thăng chức thành tổng đội hình cảnh."

Vì muốn bò lên trên sao.

Kế tiếp không cần phải nói, Giang Tiểu Âm cũng biết là có ý tứ gì.

"Đã biết." Cô cười gật gật đầu: "Vậy lần hợp tác này đôi bên cùng có lợi."

"Chú ý an toàn."

Nói xong những lời nên nói, Nghiêm Văn Đào lưu lại một câu như vậy rồi liền vội vội vàng vàng rời đi. Đại đội hình cảnh phỏng chừng gần đây cũng quá mức bận rộn, khả năng thăng chức treo ở trước mắt, ai lại không muốn liều mạng mà bò lên trên?

Chỉ là... Lần ủy thác này nhìn qua thật sự hơi có chút nguy hiểm.

[ Tiểu Âm, gia hiện tại có chút việc, em chờ đến 6 giờ tối rồi hãy tới đây. Khi đi ngang qua Chúc Kiều, giúp gia mua bữa tối tại cửa hàng BBQ mới mở trên bờ sông, coi như lần này tạ lễ của gia cho việc đã hỗ trợ em lần trước. ]

Giang Tiểu Âm nhìn tin nhắn Dư Lạc gửi, chỉ muốn cách di động trả lại cho anh sự xem thường.

Nào có ai tự mở miệng muốn quà tạ lễ, thật đúng là không biết xấu hổ đến mức tận cùng. Cô hoài nghi người đàn ông này muốn cô 6 giờ tới đó chính là vì mang BBQ cho anh ta.

[ Đã biết. ]

Thời gian vẫn còn sớm, Giang Tiểu Âm không muốn về văn phòng nên liền dứt khoát ngồi ở KFC xong móc giấy bút ra từ trong, sau đó bắt đầu sắp xếp lại kết quả cảnh sát điều tra được mà Nghiêm Văn Đào vừa nói qua với cô.

"Khúc Cẩn là trúng độc bỏ mình, nhưng cho đến bây giờ pháp y cũng chưa nghiên cứu được anh ta rốt cuộc trúng độc gì."

Biểu tình của Nghiêm Văn Đào lúc nói ra câu này thực nghiêm túc.

"Rất kỳ quái, thi thể anh ta lúc được phát hiện lạnh như từng ở trong hầm chứa đá đông lạnh. Nếu không phải chúng ta có theo dõi, nhận được tin báo nguy một ngày trước xác nhận anh ta vẫn còn sống thì anh đều hoài nghi anh ta đã chết được một khoảng thời gian, hoặc là bị đông chết. Nhưng pháp y kiểm chứng cho ra kết quả phi thường chính xác là trúng một loại độc không biết tên, mà không phải bị đông chết."

Người đàn ông này tin quỷ thần. Tuy rằng được làm hình cảnh, nhưng hắn xác thật còn tin tưởng quỷ thần hơn so với người thường.

"Tiểu Âm, anh cảm thấy vụ án này có liên quan đến quỷ." Anh suy đoán nói: "Em hẳn là càng rõ ràng hơn so với anh, trên thế giới này có đường ngang ngõ tắt."

"Em phải cẩn thận một chút, anh hoài nghi có người dưỡng quỷ hại người, thế cho nên đội hình cảnh bọn anh mới không tra ra được bất kì manh mối hữu dụng nào."

Cho đến khi đứng ở trước cửa BBQ, chờ ông chủ mở cửa, trong đầu Giang Tiểu Âm đều là suy nghĩ chuyện này.

"Có phải tôi nên viết di chúc trước hay không..."

Giang Tiểu Âm lầm bầm lầu bầu tự giễu một câu. Chỉ có điều là cô mạng lớn, mấy năm nay vì tiền, cô cơ hồ đều làm những chuyện nguy hiểm như vậy, còn không phải vẫn còn sống tốt đây sao.

"Cô gái, tuổi còn trẻ mà viết di chúc cái gì a?" Không khéo là người đàn ông trung niên ở cửa hàng nghe thấy những lời này lại nhịn không được mà xen vào nói với cô một câu: "Bác đây nướng thịt bảo đảm cháu ăn xong liền không muốn chết."

"Không không không."

Giang Tiểu Âm xua tay cười trả lời: "Cháu vẫn còn muốn sống thêm một trăm năm nữa."

"Nên như vậy." Người đàn ông trung niên nướng BBQ đột nhiên mặt đầy tang thương mà cảm khái một câu: "Bác mở cửa hàng ở chỗ này, mỗi năm không biết muốn nhìn đến bao nhiêu người từ trên Chúc Kiều này nhảy xuống."

"Aizz —— sống không phải tốt hơn sao?"

Vừa mới nói, trên mặt sông liền bùm một tiếng.

Tiếp theo quay đầu lại thì vừa vặn thấy có người ngã xuống, Giang Tiểu Âm liền nghe thấy có người hô lớn: "Có người nhảy xuống sông!"

Không kịp nghĩ nhiều, Giang Tiểu Âm đưa túi của mình cho người đàn ông trung niên nướng BBQ, ngay sau đó đi thẳng đến bờ sông cởi giày ra rồi bật qua lan can, hít sâu một hơi xong liền nhảy xuống chui vào trong nước.

Đây hoàn toàn là hành vi làm theo bản năng, chờ lúc nhảy xuống Giang Tiểu Âm mới ý thức được cô lại phạm phải một lần ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 24: Trương Sư Lễ

Edit: Kyler

Beta: Thỏ

Nước sông thực lạnh, lạnh đến thấu xương. Cũng không phải bởi vì khí hậu, mà là âm khí.

Âm khí dày đặc ở dưới đáy sông không ngừng tản ra thêm hướng lên trên làm lòng người giật mình.

Chúc trên sông Chúc Kiều. Không biết bắt đầu từ khi nào, nơi này liền biến thành thánh địa tự sát của thành phố Chung Sơn, mỗi năm đều có không ít người không muốn sống nhảy từ nơi này xuống kết thúc sinh mệnh của chính mình.

Cô theo bản năng nhảy xuống cứu người, lúc sau mới nhớ tới tại sao bên bờ sông chỉ có người hô to, lại không một người nào chứng kiến xong muốn hăng hái làm việc nghĩa cùng nhau nhảy xuống theo cô.

Không phải bởi vì không có dũng khí.

Mà là bởi vì tất cả mọi người đều biết, phía dưới con sông này, ngoại trừ tự sát, những người nhảy xuống cứu người, cũng không một ai có thể còn sống sót bơi lên bờ.

Giang Tiểu Âm lấy mấy lá bùa còn dư ở trong túi ra rồi dán lên trên người mình, sau khi cảm giác được hơi chút ấm áp thì cũng là lúc, cô lập tức bơi về hướng người kia rơi xuống nước.

Mực nước sông kỳ thật rất cao.

Cô thực mau liền tìm thấy người đã ngất xỉu đang không ngừng chìm xuống. Là một người đàn ông, đầu tóc dài lộn xộn hoàn hảo giống như mấy trăm năm cũng chưa cắt, quần áo cũng rách tung toé, thoạt nhìn hẳn là một kẻ lưu lạc.

Trong tay của anh gắt gao nắm chặt một cái vòng tay.

Giang Tiểu Âm liếc mắt một cái, tổng cảm thấy cái vòng tay này có chút quen mắt, hình như cô đã từng thấy qua ở đâu đó.

Chẳng qua là, hiện tại cũng không phải lúc nghĩ đến vấn đề này, cô giữ chặt người đàn ông chết đuối xong liền lập tức liền bơi lên trên mặt sông. Cũng không biết có phải là bởi vì mấy lá bùa hay không, trong suốt quá trình này cư nhiên không có một con quỷ nước nào xuất hiện túm cô xuống.

Nhưng đợi lúc Giang Tiểu Âm đã ngoi lên mặt sông, mắt thấy sắp tới bờ thì đột nhiên một viên đá không biết từ nơi nào bay đến, vừa lúc xuyên thấu qua mấy tấm bùa cô dán ở trên người.

Không xong!

Cảm giác cổ chân lập tức bị túm chặt làm Giang Tiểu Âm ý thức được quỷ nước kỳ thật vẫn luôn bơi theo phía sau cô.

Cô gần như liều mạng đẩy người đàn ông lên trên bờ sông, nhìn người bên bờ sông duỗi tay túm anh ta qua lan can, Giang Tiểu Âm còn chưa kịp giữ chặt cái tay đang duỗi lại đây thì đã bị quỷ nước ở dưới đáy kéo xuống.

Sức lực của quỷ nước sao lại lớn như vậy?

Giang Tiểu Âm bị túm xuống cúi đầu, cái tay kia cơ hồ có thể nói là rậm rạp khiến da đầu cô tê rần. Hoảng loạn nhất định là có, nhưng cô vẫn cưỡng ép bản thân bình tĩnh, Giang Tiểu Âm há miệng bắt đầu không tiếng động mà niệm khẩu quyết trừ tà, Mao Sơn.

"Sắc sắc dào dạt, mặt trời mọc ở Phương Đông....."

Thật lạnh, thân thể quá nặng.

"Ngô ban linh phù..... Phổ quét điềm xấu....."

Không thể hô hấp.

"Miệng phun..... Núi non chi hỏa....."

Sặc, phổi đau quá.

"Phù..... Phi..... Phi....."

Cô sắp chết sao?

Tựa hồ một chút cũng không đau khổ.

Những cái tay đó vây quanh bên người cô là hoan nghênh cô gia nhập sao?

"Sắc sắc dào dạt, mặt trời mọc ở Phương Đông, ngô ban linh phù, phổ quét điềm xấu, miệng phun núi non chi hỏa, phù phi môn nhiếp ánh sáng, đề quái biến thiên phùng lịch thế, phá ôn dùng tuổi ăn kim cương, hàng phục yêu ma người chết, hóa thành cát tường, Thái Thượng Lão Quân ngô cát cát như pháp lệnh."

Giang Tiểu Âm đang không ngừng chìm xuống dưới đáy sông thì thấy người đàn ông mới vừa được cô cứu kia hướng về phía cô, hé miệng không tiếng động niệm cái gì đó.

Cái khẩu hình kia, à đúng rồi, giống như câu cô vừa mới nhẩm.

"Cút ngay!"

Cô giống như nghe thấy được thanh âm trầm ổn từ tính của người đàn ông, ngay sau đó, thân thể của cô liền nhẹ nhõm và cũng trở nên ấm áp hơn.

"Cô gì ơi, tỉnh tỉnh!"

"Cô gái, xin lỗi."

Cái mũi giống như bị người nắm, tiếp theo trong miệng truyền đến cảm giác thổi khí, phía trên trái tim cũng bị ấn không ngừng.

Thực đột nhiên, một cỗ cảm giác mãnh liệt truyền đến, Giang Tiểu Âm mạnh mẽ thoát khỏi cảm giác tuy bình tĩnh nhưng không thể tự hỏi mà tỉnh táo lại.

Khoang miệng cùng mũi bắt đầu theo tiếng ho khan kịch liệt của cô mà phun nước ra, dạ dày rất khó chịu, phổi cũng rất khó chịu.

"Tỉnh rồi!"

Có người kinh hô lên.

"Mau gọi 120!"

Cô còn sống?

Cảm giác sợ hãi kịch liệt bắt đầu tập trung ở trong lòng Giang Tiểu Âm, cô vươn tay gắt gao túm chặt người đàn ông mới vừa rồi hô hấp nhân tạo cho mình, nước mắt không ngăn được mà tuôn ra.

"Đừng đi....."

Thanh âm cô suy yếu lại khàn khàn nói ra ba chữ.

"Tôi không đi." Người đàn ông giống kẻ lưu lạc trực tiếp ngồi xuống đất ngay bên cạnh Giang Tiểu Âm rồi nắm chặt tay cô: "Cảm ơn cô mới nãy nhảy xuống cứu tôi."

Tuy bề ngoài dơ bẩn nhưng giọng nói của người đàn ông thật ra lại rất êm tai, mang theo cảm giác trầm ổn có thể trấn an lòng người.

Giang Tiểu Âm hiện tại căn bản là không nói ra lời, cổ họng giống như là bị bỏng, toàn bộ khí quản đều phát đau. Cô chỉ đành lắc lắc đầu, sau đó không ngừng chảy nước mắt.

Cô không muốn khóc, nhưng tuyến lệ giống như hoàn toàn không chịu khống chế.

120 vô dụng, đã gọi lâu rồi mà bây giờ mới chịu tới, bởi vì Giang Tiểu Âm bị đưa lên xe cứu thương nhưng sống chết vẫn không chịu buông tay kẻ lưu lạc kia ra nên bác sĩ cấp cứu cũng chỉ có thể dẫn theo anh ta cùng lên xe.

"Không có việc gì." Người đàn ông nửa ngồi xổm bên giường, không ngừng ôn nhu an ủi Giang Tiểu Âm: "Cô đã không  sao rồi."

"Tôi biết....."

Giang Tiểu Âm được trấn an như một đứa trẻ bẹp miệng, ách giọng biệt nữu mà nói: "Tôi cũng không muốn khóc, nhưng không khống chế được, tôi cũng không biết tại sao bản thân lại không khống chế được."

Cô chính là không khống chế được mà không muốn buông tay anh ta - người đàn ông dơ bẩn đến mức khiến cô không thể nhìn rõ mặt này.

Kỳ thật cũng giống hệt Giang Tiểu Âm, Trương Sư Lễ cũng có loại cảm giác kỳ quái này.

Anh không muốn buông tay cô gái này ra. Chỉ mới nắm tay cô, nhìn bộ dáng cô chảy nước mắt làm người đau lòng, trái tim vẫn luôn không thể bình tĩnh trong những năm gần đây giống như rốt cuộc cũng đã tìm được sự cứu rỗi.

"Không cần sợ." Trương Sư Lễ cúi đầu nhìn bàn tay dơ bẩn đang nắm tay Giang Tiểu Âm của mình, một cái tay khác vốn định vói qua vỗ vỗ tay cô lại lập tức rụt trở về.

"Tôi không sợ."

Giang Tiểu Âm cứng đầu không chịu thừa nhận cô sợ hãi.

Giang Tiểu Âm nên là bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ, không thể sợ hãi, mặc kệ có chuyện gì xảy ra cô cũng đều không thể sợ hãi, không thể làm nũng, không thể chờ người khác tới cứu mình.

"Đúng đúng đúng, cô không sợ." Trương Sư Lễ xoay đầu đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Nhưng tôi sợ."

Bởi vì gương mặt dơ không chịu nổi kia nên không ai có thể nhìn ra anh đang thẹn thùng, thế cho nên Giang Tiểu Âm cho rằng anh đang nói đến việc chính anh rơi xuống sông.

"Đã qua hết rồi."

Cô nắm chặt tay Trương Sư Lễ, trong mắt rõ ràng còn ngân ngấn nước mắt nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên xả ra tươi cười sáng lạn.

"Tôi lại làm một việc siêu cấp lỗ vốn."

"Nghi Tu chắc hẳn lại muốn mắng tôi."

"Mệt mỏi quá, tôi muốn ngủ một chút....."

Nhìn Giang Tiểu Âm chậm rãi nhắm mắt lại, Trương Sư Lễ hoảng loạn mà quay đầu nhìn về phía bác sĩ trên xe rồi hỏi: "Cô ấy bị làm sao vậy? Vừa rồi rõ ràng vẫn còn tốt, cô ấy không có việc gì chứ?"

"Không sao." Bác sĩ thực trấn định mà trả lời: "Chỉ là do đã chịu kinh hách cộng thêm chết đuối nên thân thể suy yếu, hiện tại thả lỏng rồi ngủ mà thôi."

"Không sao cả là được ——"

Trương Sư Lễ nhẹ nhõm thở một hơi thật dài.

Chị, em hình như yêu rồi.

Anh quay đầu lại nhìn cô gái đang nằm trên cáng rồi nhịn không được mà cười ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 25: Cậu nhỏ

Edit: Kyler

Beta: Va

"Mọi chuyệnn làm tốt chứ?"

Dư Lạc ngừng tay đang kéo hồ cầm, cúi đầu mỉm cười nhìn về phía người đàn ông đang nửa quỳ trên mặt đất.

Dư Lạc mặc một bộ đồ dài màu xám kì quái vừa rồi còn kéo hồ cầm thoạt nhìn rất nhẹ nhàng, nhưng người đàn ông quỳ trên mặt đất một chút cảm giác nhẹ nhàng cũng không có. Hắn cúi đầu, kinh sợ mà trả lời: "Thưa thiếu gia, đều đã làm tốt. Nô tài chính mắt nhìn thấy kẻ lưu lạc kia cứu Giang Tiểu Âm lên, vẫn luôn đi theo sau xe cứu thương rồi mới trở về."

"Được rồi, anh đi xuống đi."

"Vâng, nô tài cáo lui."

Chờ người đàn ông có diện mạo thoạt nhìn bình thường đến nỗi khiến người không nhớ được mặt lui xuống, Dư Lạc đưa hồ cầm cho Hồng Sanh đang chờ ở một bên, cầm lấy quạt xếp trên bàn vừa phe phẩy vừa cười tủm tỉm mà nói: "Hồng Sanh, có phải rất tò mò gia rốt cuộc đã làm cái gì không?"

"Nô tỳ không dám."

"Lòng hiếu kỳ ai cũng có, gia sẽ không trách cô."

Dư Lạc dùng quạt xếp gõ gõ lên mặt bàn, nhìn xấp ảnh chụp Giang Tiểu Âm khi còn nhỏ cùng một cô gái nhẹ giọng hỏi: "Hồng Sanh, cô có biết tính hấp dẫn di truyền cùng hiệu ứng cầu treo không?"

———————

Bệnh viện.

Trương Sư Lễ đang nhìn Giang Tiểu Âm bị đẩy vào phòng cấp cứu, cho dù biết rõ cô không có vấn đề gì lớn, nhưng vẫn có chút nôn nóng mà đi qua đi lại ở hành lang.

"Sao lại có ăn mày ở bệnh viện?"

Người qua đường tới tới lui lui lặng lẽ nhìn anh, vây quanh anh, làm Trương Sư Lễ ý thức được bộ dáng bây giờ của mình rốt cuộc có bao nhiêu không ổn.

Đã dần độn nhiều năm như vậy, mặc kệ người khác ghét bỏ ra sao anh cũng chưa bao giờ để ý qua, nhưng đây lại là lần đầu tiên anh hối hận. Hối hận vì bộ dạng dơ bẩn của mình, còn dùng bộ dạng không ổn này xuất hiện trước mặt Giang Tiểu Âm, thiếu chút nữa còn hại cô chết đuối.

"Cô y tá, cô gái lúc nãy được xe cứu thương đẩy tới nằm ở phòng bệnh nào?"

Thoạt nhìn người đàn ông trẻ tuổi dương quang soái khí cách đó không xa đang giữ chặt y tá nôn nóng truy vấn, anh nhìn ra được người đàn ông này thật

sự rất rất để ý đến cô gái kia.

Trương Sư Lễ cúi đầu nhìn thoáng qua đôi tay dơ bẩn của mình và bộ quần áo rách tung toé, còn tản ra mùi hôi tanh tưởi, thần sắc ảm đạm mà lướt qua người đàn ông trẻ tuổi.

Anh không thể dùng cái bộ dạng này xuất hiện ở trước mặt cô.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa phòng cấp cứu, Trương Sư Lễ cúi đầu bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Anh muốn sạch sẽ, dùng bộ dáng soái khí nhất xuất hiện ở trước mặt cô, sau đó nói cho cô biết, anh thích cô.

Bây giờ Tô Nghi Tu thật sự cảm thấy trái tim mình đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh và Khúc Cẩn trở lại văn phòng đợi cả một buổi trưa cũng không thấy Giang Tiểu Âm về, di động gắn định vị GPS vẫn luôn ở một chỗ không có di chuyển, sợ cô xảy ra chuyện nên anh cũng không rảnh lo nghĩ việc, sẽ bị chán ghét nếu cô phát hiện anh gắn thiết bị theo dõi cô, kết quả người nghe điện thoại lại là một người đàn ông trung niên.

Cô gái không sợ chết này cư nhiên dám nhảy xuống dòng sông bên cạnh Chúc Kiều để cứu người.

Vội vã đi tìm chết như vậy là muốn đầu thai thoát khỏi anh sao?

"Cũng là em sai." Tô Nghi Tu đấm một quyền lên tường lẩm bẩm, "Em nên đi theo chị, vì sao lần nào em cũng không giữ được chị mà cứ để chị đi tìm đường chết vậy?!"

Khúc Cẩn một bên thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng nắm tay đã nắm chặt của anh vẫn lộ ra sự bất an.

"Cậu không có khả năng lúc nào cũng theo sát bên cô ấy."

"Tôi biết!"

Tô Nghi Tu hét lớn một tiếng, cắn răng ngồi trên ghế bên cạnh phòng cấp cứu.

"Hiện tại tôi không chỉ cần lo lắng cho chị ấy vì kiếm tiền mà đi tìm đường chết, mà còn phải lo lắng cho chị ấy vì cứu người mà đi tìm chết." Phẫn nộ qua đi Tô Nghi Tu tự giễu mà cười một chút, "Sao tôi lại thích một người con gái như vậy....."

"Nếu cô ấy là loại người, thấy người khác gặp nguy hiểm nhưng lại làm như không thấy gì, cậu vẫn sẽ yêu cô ấy sao?"

Cho tới bây giờ Khúc Cẩn còn cảm thấy chính mình là người ngoài cuộc cúi đầu nhìn anh, lạnh giọng nhắc nhở một câu.

"Nói cũng đúng." Tô Nghi Tu thở dài một hơi, "Đêm qua tôi nên làm chị ấy đến khi chị ấy không thể xuống giường hôm nay mới đúng."

"Ngày hôm qua anh không nên ngăn tôi."

Khúc Cẩn mặt vô biểu tình mà nhìn Tô Nghi Tu nói: "Nếu đổi thành tôi, tôi nhất định có thể làm cho cô ấy hôm nay không thể xuống giường, sau đó không thể nào từ trên cầu nhảy xuống cứu người."

Còn may Giang Tiểu Âm hiện tại đã ngủ, nếu cô nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, phỏng chừng có thể tức giận đến có thể nhảy từ trên cầu xuống thêm lần nữa.

Không bao lâu sau, Giang Tiểu Âm đã được chuyển đến phòng bệnh bình thường.

Chờ lúc cô từ từ tỉnh lại, người đầu tiên cô nhìn thấy là Tô Nghi Tu ngồi ở đầu giường, không chút nhúc nhích mà nhìn chằm chằm cô.

"Nghi Tu."

Thanh âm cô gái khô khốc có chút khó nghe, nhưng Tô Nghi Tu giống như là nghe thấy được tiếng trời, mà kích động cười cầm tay cô: "Tiểu Âm, rốt cuộc chị cũng tỉnh."

"Thực xin lỗi....."

"Em không trách chị."

Anh ôn nhu nắm tay Giang Tiểu Âm áp lên má mình.

"Chỉ cần chị Tiểu Âm không có sao, cái khác đều không quan trọng nữa."

"Thực xin lỗi."

"Chỉ nói thực xin lỗi thì có ích lợi gì." Không biết Khúc Cẩn đã đến bên mép giường cô khi nào, anh lạnh lẽo nhìn xuống nói, "Lần sau gặp loại chuyện như vậy, trước tiên nhìn xem cái thân thể bé nhỏ của cô có thể làm được hay không, rồi hẳn hăng hái làm việc chính nghĩa."

Lời người đàn ông nói tuy rằng không xuôi tai, nhưng Giang Tiểu Âm biết anh đang lo lắng cho mình.

"Tôi đã biết."

"Hừ."

Khúc Cẩn hừ lạnh làm Giang Tiểu Âm mạc danh có chút buồn cười. Cô mới phát hiện người đàn ông cấm dục này thật ra rất dâm đãng, cư nhiên còn có tính cách kiêu ngạo.

"Xin hỏi....."

Cửa phòng bệnh khép hờ bị đẩy ra, đang định lặp lại câu "thực xin lỗi" với Tô Nghi Tu, Giang Tiểu Âm quay đầu liền thấy một người đàn ông thành thục soái khí tay cầm một bó hoa hồng đỏ đi đến.

Anh mặc một thân âu phục màu xám khéo léo trầm ổn, tóc còn có chút dài đang búi đăng sau đầu, bên khoé miệng có miệng vết thương rất nhỏ, có chút giống với lúc cạo râu không cẩn thận cắt phải.

Khiến cho người khác khắc sâu ấn tượng chính là cặp mắt kia, thâm thúy lại mê người, bên trong tràn đầy hồi ức nói không nên lời.

"Anh là?"

Giang Tiểu Âm cảm thấy người đàn ông này hình như có chút quen mắt, nhưng chỉ trong chốc lát cô không nhớ được.

"Là tôi." Trương Sư Lễ cười đến bên mép giường Giang Tiểu Âm, trong giọng nói rất dễ dàng nhận thấy được sự khẩn trương và ngượng ngùng, "Không nhớ sao? Chiều nay ở Chúc Kiều em đã cứu tôi."

"A! Là anh a!" Giang Tiểu Âm bất ngờ và vui sướng nhìn anh.

Anh vừa nói xong kỳ thật Giang Tiểu Âm cũng đã nghĩ tới, giọng nói kia đã kéo cô thoát khỏi cái chết sao cô có thể không nhớ rõ.

"Đúng đúng đúng, là tôi!"

Trương Sư Lễ trịnh trọng sửa sang lại quần áo, sau đó đột nhiên giơ hoa hồng, quỳ một gối trước giường Giang Tiểu Âm.

"Tôi thích em, có thể cho tôi một cơ hội để theo đuổi em không?"

Vốn dĩ rất khó chịu vì người đàn ông này đã hại Giang Tiểu Âm thiếu chút nữa chìm chết, cộng với sau khi anh ta lại cư nhiên quỳ một gối xuống đất thông báo, Tô Nghi Tu đã muốn trực tiếp đi lên đánh anh một trận.

"Không được!" Anh lôi kéo tay Giang Tiểu Âm, dùng ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn Trương Sư Lễ, từng câu từng chữ mà nói, "Tiểu Âm là bạn gái của tôi, mà trong tương lai, cô ấy cũng nhất định sẽ trở thành bà xã của tôi."

"Là vậy sao?"

Người đàn ông nghe Tô Nghi Tu nói xong, biểu tình thoạt nhìn đáng thương như chú chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Trong tâm Giang Tiểu Âm có chút không đành lòng mà thở dài một hơi, nhưng cũng không có phủ nhận lời Tô Nghi Tu nói. Mặc kệ là sau này cô có yêu đương, kết hôn với Tô Nghi Tu hay không, thì lấy tình huống hiện tại của cô khẳng định cô cũng không có khả năng đến với những người khác.

"Là vậy sao....."

Trương Sư Lễ không nghĩ tới cô gái mình thích cư nhiên đã có bạn trai, anh che trái tim đang phát đau của mình lại, yên lặng mà đem hoa hồng đặt ở đầu giường Giang Tiểu Âm.

"Tuy rằng không thể ở bên nhau, nhưng tôi hy vọng có thể biết tên của em." Anh chua xót cười nói, "Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Trương Sư Lễ."

"Trương Sư Lễ?!"

Trương Sư Lễ không biết vì sao sau khi nghe tên của mình, biểu tình Giang Tiểu Âm sẽ trở nên như vậy..... Kỳ quái. Đó là hỗn tạp của không muốn tin tưởng và cực độ kinh ngạc, thậm chí còn mang chút biểu tình chán ghét.

"Tên của tôi có vấn đề gì sao?" Anh thật cẩn thận hỏi.

Giang Tiểu Âm không muốn nhìn người đàn ông đang có biểu tình rất cẩn thận lại tràn ngập ái mộ, cũng không muốn nhìn ánh mắt lo lắng của Tô Nghi Tu. Cô nhắm mắt lại, cắn răng hỏi: "Ở Mao Sơn có người thứ hai tên Trương Sư Lễ không?"

"Không có." Nói xong anh mới kinh ngạc phát hiện Giang Tiểu Âm cư nhiên biết mình từ đâu tới, "Sao em lại biết....."

"Tại tôi sao biết."

Giang Tiểu Âm xoay người, đưa lưng về phía anh, cô dùng giọng nói nghe không ra hỉ nộ ái ố chậm rãi nói: "Bởi vì mẹ tôi tên là Trương Sư Nhã, cậu nhỏ à."

_____

Hi! Mọi người có hóng hơn. Follow insta Va: vi_va0106, để biết khi nào truyện sẽ được up nhé. Va sẽ cập nhật tình hình mỗi ngày trên story nha ><

Đọc truyện đừng quên vote và cmt nha mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.